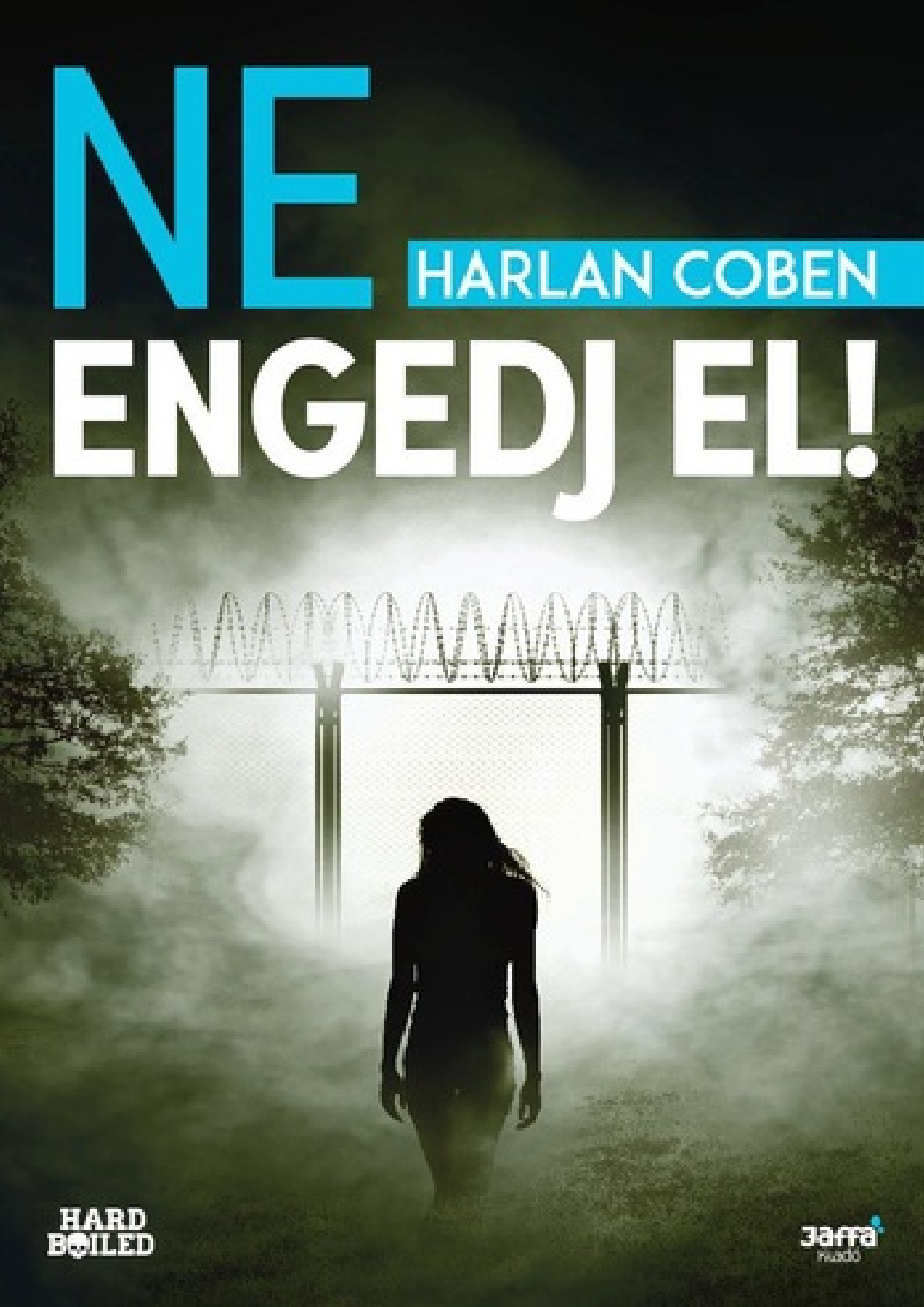

NE

HARLAN COBEN

ENGEDJ EL!

HARD
BOILED

Jaffa
KUDO

Harlan Coben

NE ENGEDJ EL!

Jaffa[®]
Kladó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Harlan Coben: *Don't Let Go*
Dutton, an imprint of Penguin Random House LLC, 2017
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Copyright © 2017 by Harlan Coben
All rights reserved.

Hungarian translation © Holbok Zoltán, 2018

Hungarian edition © Jaffa Kiadó, 2018
Minden jog fenntartva!

Borítóterv Németh Károly
Fordította Holbok Zoltán
Szerkesztette Lépesfalvi Zoltán
Tördelte Vass Ákosné Török Szonja
Felelős szerkesztő Jolsvai Júlia
Felelős kiadó Pesti Gergely

ISBN 978 963 475 001 7
Jaffa Kiadó • www.jaffa.hu

Nyomta és kötötte: Aduprint Kft.
Felelős vezető: Tóth Béláné

Anne-nek
A Ma Vie de Coer Entier

Elöljáróban

Gyerekkoromban két legenda is terjengett New Jersey-beli szülővárosommal kapcsolatban.

Az egyik az volt, hogy valahol a kertvárosban egy vaskapuvál és fegyveres őrökkel védett főúri kastélyban egy hírhedt maffiavezér lakott, és hogy a birtokának végében volt egy szeméttégető, amit állítólag krematóriumnak használt.

A másik legenda szerint – ami ezt a könyvet is inspirálta – nem messze a birtokától, egy általános iskola szomszédságában egy szögesdrót kerítéssel és figyelmeztető táblákkal körülvett Niké rakétaállomás állt, amely nukleáris töltetek kilövésére is alkalmas volt.

Évekkel később megtudtam, hogy mindkét legenda igaz volt.

Daisy testhez simuló fekete ruhát viselt. Dekoltázsa mély volt, akár egy filozófiai értekezés.

Rögtön kiszúrta a delikvenst. A bár végében ült, hajszalcsíkos, sötét öltönyben. Hmm. A pasas az apja lehetne. Lehet, hogy így nehezebb dolga lesz. Vagy pont hogy nem. A vén pacákoknál sosem lehet tudni. Egyik-másik, különösen, ha nemrég vált el, nagyon hiú tud lenni, és váltig bizonygatja, hogy még mindig férfi a talpán. Akkor is, ha sosem volt az.

Különösen akkor, ha sosem volt az.

Miközben végigballagott a helyiségen, érezte, ahogy a férfi vendégek tekintete csúszómászó módjára siklik végig a csupasz lábain. A bár végébe érve lazán fellibbent a pasas melletti székre.

A palimadár úgy bámulta az előtte levő whiskyspoharat, mint cigány asszony a kristálygömböt. Daisy várta, hogy a pasas odaforduljon. De nem fordult. Szemügyre vette a fizimiskáját. Sűrű, őszes szakálla volt, és fura, bumszli orra. Mintha valami hollywoodi maszkmester készítette volna. Hosszú haja kusza volt és rendezetlen.

Második házasság, tippelte Daisy. Második válás, ha minden igaz.

Dale Miller – így hívták a kiszemelt pasast – gyengéden kezébe vette a poharat. Két kézzel fogta, mint valami

szárnyaszegett madarat.

– Üdv! – mondta Daisy, és hanyagul hátravetette a haját.

Miller a lány felé fordult. Egyenesen a szemébe nézett. Daisy várta, hogy a tekintete lassan lejjebb kússzon – basszus, egy ilyen dekoltázst még egy nő is megbámult volna –, de a pasas tartotta a szemkontaktust.

– Üdv – felelte, és visszafordult a whiskyjéhez.

Daisy általában hagyta, hogy a pasas kezdjen udvarolni neki. Ez volt a bevett módszere. Üdv, mondta, rámosolygott, a palimadár pedig megkérdezte, meghívhatja-e egy italra. Tudjuk, hogy megy ez. De Miller nem volt valami udvarlós hangulatban. Nagyot kortyolt a whiskyjéből. Aztán még egyet.

Jó. Iszogasson csak szorgosan! Ez az ő malmára hajtja a vizet.

– Tehetek valamit magáért? – kérdezte.

Elég nyers a pali, gondolta Daisy. Igen, nyers. Ez a legjobb szó. Miller még ebben a csíkos, szürke öltönyben is olyan volt, mint egy vietnami veterán, egy marcona, motoros bandita. A hangja mély volt és érdes. Az a fajta idősebb pasas volt, aki furamód bejött Daisynek. Bár nyilván ebben az apakomplexusa is közrejátszott. Szerette az olyan pasikat, akik mellett biztonságban érezte magát.

És bizony már rég nem találkozott ilyennel.

Akkor próbálkozzunk mással, gondolta Daisy.

– Nem bánja, ha elüldögélek itt magával? – Daisy közelebb hajolt, igazított kicsit a dekoltázsán, és odasúgta: – Ott az a fickó...

– Zaklatja?

Érdekes. Egyáltalán nem tűnt arcoskodónak vagy macsóskodónak, mint a legtöbb arrogáns seggfej, akivel eddig összehozta a sors. Dale Miller nyugodt volt, prózai, már-már lovagias. Mint aki meg akarja védeni.

– Nem... igazából nem.

A pasas körbenézett.

– Melyik az?

Daisy lágyan megfogta Miller karját.

– Nem nagy ügy. Tényleg. Én csak... úgy érzem, magával itt biztonságban vagyok. Nem baj?

Miller a szemébe nézett. A bumszli orr valahogy nem illett az

arcához, de a metsző, kék szeme mellett nem volt annyira feltűnő.

– Nem, persze – mondta oltalmazóan. – Meghívhatom egy italra?

Na, eddig egész jól ment, gondolta Daisy. Ügyesen teremtett kontaktust másokkal, és a férfiak – házasok, egyedülállók, válás küszöbén állók – hamar megnyíltak előtte. Dale Millerrel egy kicsit tovább tartott a szokásosnál – négy ital, ha jól számolta –, de végül csak rákanyarodott a küszöbönálló válására Clarával, igen, a második feleségével, aki tizennyolc évvel fiatalabb volt nála. („Tudhattam volna. Én barom!”) A következő whiskynél aztán már szóba is jött a két gyerek, Ryan és Simone, a gyermekelhelyezési per és a munkája a pénzügyi szektorban.

Cserébe neki is meg kellett nyílnia. Ez így működött. Muszáj volt adni alá a lovat. Volt egy előregyártott sztorija az ilyen alkalmakra – természetesen kitalált –, de Miller viselkedése kihozta belőle, hogy néha egy-egy valóságjelemlést is belecsempésszen. Az igazat persze soha nem mondta volna el. Azt senki sem tudta, Rexet kivéve. De még ő sem tudott mindent.

Miller whiskyt ivott. Ő vodkát. Próbált nem becsiccsenteni. Kétszer a mosdóba is kiment, a csapba borította a szeszt, és vizet öntött a poharába. Bár egy kicsit így is kezdett a fejébe szállni, mire megjött Rextől az SMS.

R?

R, mint ráharapott?

– Minden rendben? – kérdezte Miller.

– Aha. Csak egy barát.

Visszaírta, hogy *I* – mármint igen –, és visszafordult a pasashoz. Ez volt az a fázis, amikor normál esetben megkérdezte, nincs-e kedve valami csendesebb helyhez. A legtöbb pasi kapva kapott az alkalmon – végtelenül kiszámíthatók voltak ebből a szempontból –, de nem volt biztos benne, hogy Millernél is célra vezet a direkt út. Nem mintha nem keltette volna fel a figyelmét. Csak valahogy úgy tűnt – nem tudta pontosan megfogalmazni –, mintha fölötte állna az egésznek.

– Kérdezhettek magától valamit? – kezdte.

Miller elmosolyodott.

– Hisz egész este ezt csinálta.

Egy kicsit már kezdtek összefolyni a szavai. Remek.

– Van kocsija? – kérdezte a nő.

– Van. Miért?

Daisy körbenézett a bárban.

– Esetleg nem dobna haza? Nem lakom messze.

– Persze, semmi gond. – Aztán: – Csak még ki kell józanodnom...

A lány felpattant a székről.

– Persze, értem. Akkor majd hazasétálok.

Miller felegyenesedett.

– Várjon, hova siet?

– Most már mennem kéne, de ha így nem akar vezetni...

– Nem, nem – tápáskodott fel. – Szívesen eldobom.

– Csak ha nem gond...

– Nem, nem gond.

Bingó! Kifelé menet dobott egy üzenetet Rexnek:

SV

Sínen vagyunk.

Mondhatnák erre, hogy ez szélhámosság, de Rex váltig állította, hogy ez „tisztes” pénz. Daisy nem volt meggyőződve a dolog tisztességességéről, de különösebb büntudat sem gyötörte. A terv egyszerű volt, még ha nem túl motiváló is. A férj és a feleség válni készül. A gyermekelhelyezési vita elfajul. Mindkét fél ádázan küzd az érdekeiért. A feleség – végső soron a férj is igénybe vehetné a szolgáltatásaikat, de eddig mindig csak a feleség tette – felfogadja Rexet, hogy segítsen neki megnyerni a csatát. Hogy hogyan?

Úgy, hogy ittas vezetésen kapja a férjet.

Hogy is lehetne jobban bizonyítani, hogy a másik alkalmatlan szülő?

Ez volt tehát a hadicsel. Daisynek két dologra kellett ügyelnie. Hogy a célszemély jól berúgjon, és hogy utána volán mögé üljön. Rex, aki amúgy rendőr volt, megállította őket, és elmeszelte a szivart ittas vezetésért. És lám, az asszonyka ezután máris előnybe került a tárgyaláson. Rex kétsaroknyira parkolt a járőr-kocsival. Mindig keresett egy eldugott helyet közel a bárhoz, ahová a delikvens iszogatni indult aznap este. Minél kevesebb a

szemtanú, annál jobb. Jobb, ha nem kérdezősködnek.

Szépen leinti a pasast, megbírságot, és továbbáll.

Miller és Daisy kitámolyogtak a parkolóba.

– Erre – mondta Miller. – Itt állok.

Kavicsos parkoló volt. Ahogy a szürke Toyota Corolla felé baktattak, Miller léptei felverték az apró kavicszemeket. Elővette a távirányítót. A központi zár tompán kettőt túlkölt. Látva, hogy Miller az utasoldali ajtó felé indul, Daisy összezavarodott. Azt akarja, hogy ő vezessen? Ugye nem? Lehet, hogy jobban be van állva, mint gondolta? Nem kizárt. De hamar rájött, hogy nem erről van szó.

A pasas kinyitotta neki az ajtót. Igazi úriember. Daisy emberemlékezet óta nem találkozott igazi úriemberrel. Elsőre nem is értette, mit akar.

Miller szélesre tárta az ajtót. Daisy becsusszant az anyósülésre. A pasas megvárta, amíg kényelmesen elhelyezkedik, és finoman betette az ajtót.

Belényilalt a büntudat.

Rex számtalanszor elmagyarázta már, hogy nem tesznek semmi törvénytelen vagy erkölcsileg kifogásolható. A terv nem is mindig működött. Van, aki nem jár el inni.

– Ha ez a helyzet – mondta Rex –, a fickónak mákja van. A kiszemeltünk eleve inni ment, nem? Te csak besegítesz neki egy kicsit. De ettől még nem muszáj ittasan vezetnie. Ez az ő saját döntése. Nem szegezel pisztolyt a fejéhez.

Daisy becsatolta magát. Miller szintén. Gyújtást adott és rükvercbe kapcsolt. A kerekek alatt csikorogtak a kövek. Miután kihajtottak a parkolóból, Miller megállt, és hosszasan Daisyre bámult. A lány mosolyogni próbált, de nem nagyon sikerült neki.

– Mit rejteget, Daisy? – kérdezte.

A lány megborzongott, de nem felelt.

– Valami történt magával. Látom az arcán.

Daisy nem tudta, mit mondjon, így kínjában felnevetett.

– Az előbb meséltem el az életemet, Dale.

Miller várt egy másodpercet, aztán még néhányat, bár a lány szempontjából az egész egy órának tűnt. Végül előrefordult, és sebességbe kapcsolt. Onnantól egy szót sem szólt többet.

– Itt balra – mondta Daisy. Saját hangjában is hallotta a

feszültséget. – Aztán a második utca jobbra.

Dale Miller szótlánul figyelte az utat. A kanyarokat túlságosan óvatosan vette, mint amikor az ember túl sokat ivott, és nem akarja, hogy a rendőr kiszúrja. A Toyota Corolla tiszta volt és személytelen, bár egy kicsit erős volt az illatosító. Amikor Miller a második utcán jobbra fordult, Daisy nagyot nyelt. Várta, hogy mikor bukkan fel Rex kék villogója, és szólal meg a sziréna.

Ez a rész volt a legfélelmetesebb Daisy számára, mivel sosem tudhatta, hogyan fog reagálni a delikvens. Volt, aki megpróbált meglógni, de már az első saroknál rájött, hogy hiába. Volt, aki káromkodott. És volt olyan is – nem kevés –, aki sírva fakadt. Az volt a legrosszabb. Felnőtt férfiak, akik az előbb még macsósan oltották és fűzték az agyát – volt, akinek a keze épp a ruhája alá csusszant –, hirtelen zokogni kezdtek, mint egy kis pisis.

Egy pillanat alatt felismerték a helyzet komolyságát. A szembesülés megroppantotta őket.

Daisy nem tudta, mire számíthat Millertől.

Rex időzítése mérnöki volt. Végszóra felbukkant a kék villogó, és rögtön utána bekapcsolt a sziréna. Daisy oldalra fordult. Figyelte Dale Miller reakcióját. Ijedtségnek, meglepődésnek nyoma sem volt rajta. A pasas összeszedett volt, határozott, már-már eltökélt. Még az indexét is kitette, mielőtt félreállt volna. A járőrközi megállt mögötte.

A sziréna már nem szólt, csak a kék fény járt körbe-körbe.

Miller leállította a motort, és a nőre nézett. Daisy nem tudta, hogyan viselkedjen. Meglepetést színleljen? Mutasson együttérzést? Vagy tudja le egy „És most mi lesz” sóhajjal?

– Lám, lám – mondta Miller. – Úgy tűnik, a múlt utolért minket, nemde?

A szavai, a hanghordozása, az arckifejezése megijesztették Daisyt. Legszívesebben kikiáltott volna Rexnek, hogy siessen, de ahogy az ilyenkor lenni szokott, a zsaru szépen, komótosan lépdelt a kocsira felé. Dale Miller pillanatra sem vette le a szemét a nőről. Még akkor sem, amikor Rex bekopogtatott az ablakon. Miller ráérősen megfordult, és leengedte az ablakot.

– Van valami probléma, biztos úr?

– Jogosítványt, forgalmi legyen szíves!

Dale Miller átadta az okmányokat.

– Fogyasztott az este alkoholt, Miller úr?

– Egy pohárral – mondta.

Ebből a szempontból ő sem különbözött a többitől. Mind hazudnak.

– Lesz szíves kiszállni egy pillanatra?

Miller a nőre pillantott. Daisy próbálta rezzenéstelen arccal állni a férfi tekintetét. Előrenézett, inkább kerülte a szemkontaktust.

– Uram! – sürgette Rex. – Lesz szíves...

– Máris, biztos úr.

Dale Miller meghúzta a nyitókart. Ahogy a belső világítás bekapcsolt, Daisy egy pillanatra behunyta a szemét. Miller morogva kiszállt. Az ajtót nyitva hagyta, de Rex odanyúlt, és belökte. Mivel az ablak még mindig le volt tekerve, Daisy mindent hallott.

– Uram, végeznék önön néhány rutintesztet.

– Nyugodtan átugorhatjuk – mondta Miller.

– Pardon?

– Miért nem hozza rögtön a szondát? Megspórolnánk egy csomó fáradságot.

Rexet meglepte a javaslat. Az anyósülésre pillantott. Összenézett Daisyvel. A lány kurtán vállat vont.

– Gondolom, van szonda a rendőrautóban – mondta Miller.

– Hogyne lenne.

– Akkor ne raboljuk a drága idejét, meg a kis hölgyét.

Rex pillanatig habozott.

– Rendben, itt várjon! – mondta végül.

– Föltétlen.

Amikor Rex megfordult, hogy visszamenjen a járőr kocsihoz, Dale Miller fegyvert rántott, és hátulról kétszer fejbe lőtte a rendőrt. Rex elterült a földön.

Miller ezután Daisyre szegezte a pisztolyt.

Visszajöttek, rettent meg a lány.

Megtaláltak, annyi év után.

Első fejezet

Láb mögé rejtem a baseballütőt, hogy Trey – legalábbis azt hiszem, ő az – ne lássa.

A feltételezett Trey szaporán lépdel felém bronzbarna bőrével, emo frizurájával és a felfújtt bicepszen körbefutó értelmetlen törzsi tetkóival. Ellie úgy jellemezte a fickót, hogy „tipikus arrogáns faszkalap”. Erre az ürgére tökéletesen illik a leírás.

Persze nem árt megbizonyosodni.

Az évek során kifejlesztettem egy tuti módszert, amivel meggyőződhetek, hogy a megfelelő embert találtam meg. Figyelj és tanulj!

– Trey?

A baromarcú megáll, összeráncolja a homlokát, és rám mered tapló ábrázatával.

– Ki kérdezi?

– Erre most azt kéne mondanom, hogy „én”?

– He?

Látod, micsoda barmokkal van dolgom, Leo?, sóhajtok fel.

– Visszakérdeztél, hogy ki kérdezi – folytatom. – Ami gyanakvásról árulkodik. Mondhattad volna azt is, hogy „akkor melléfogtál, öregem”. Azzal, hogy visszakérdeztél, elárultad, hogy te vagy Trey.

Látnod kéne a fickó zavarodott ábrázatát!

Közelebb lépek. Az ütő egyelőre takarásban van.

Trey eljártssza, hogy menő gengszter, pedig süt róla, hogy be van szarva. Ami nem csoda. Magam is természetes fickó vagyok, nem egy százötven centis, gyenge nő, akit könnyedén félresöpörhet.

– Mit akarsz? – kérdezi.

Még közelebb lépek.

– Beszélgetni.

– Miről?

Fél kézzel lendítek, úgy gyorsabb. Az ütő ostorként csap le Trey térdére. Ordít, de nem rogy össze. Most két kézzel

markolom az ütőt. Emlékszel, Leo, mit tanított Jauss bá serdülőben a helyes ütőfogásról? Ütő hátra, könyök fel. Ez volt a vesszőparipája. Hány évesek is voltunk? Kilenc, tíz? Mindegy. Úgy csinálom, ahogy az edző bá mondta. Hátraviszem az ütőt, könyököt fel, és nekifeszülök.

Az ütő feje ismét a térden landol.

Trey földre rogy, mintha meglöttem volna.

– Ne...

Most magasra emelem az ütőt, mintha fát hasogatnék, és teljes súlyommal beleállok. Ugyanazt a térdét célzom. Érzem, hogy valami reccsen. Trey felüvölt. Megint emelem az ütőt. Trey két kézzel védi a térdét. Na várjál csak! Akkor most biztosra megyek.

A bokát veszem célba. A csapás erejétől a boka megadja magát. Valami reccsen. Mint amikor az ember száraz gallyra lép.

– Nem láttad, ki volt! – mondom. – Értjük egymást? Egy szót szólsz, visszajövök, és kinyírlak.

A választ nem várom meg.

Emlékszel, Leo, amikor apa kivitt minket az első profi ligás meccsünkre? A Yankees-stadionba. Ott ültünk valahol a harmadik bázis magasságában. Egész meccs alatt baseballkesztyűben voltunk, hátha egy rosszul eltalált labda felénk jön. Persze nem jött. Emlékszem, ahogy apa a nap felé fordította a fejét abban a menő napszemüvegében. De laza volt! Francia lévén persze fogalma nem volt a szabályokról – neki is ez volt az első baseballmeccse –, de ez őt cseppet sem izgatta, igaz? A lényeg, hogy a srácaival lehetett.

Neki ez bőven elég volt.

Három utcával odébb egy 7-Eleven szemeteskonténerébe dobom az ütőt. Kesztyűben voltam, hogy ne maradjon ujjlenyomat. Az ütőt pár éve egy zsibin vettem Atlantic Cityben. Kizárt, hogy lenyomozzanak. Nem mintha nagyon aggódnék. A zsaruk úgysem fognak nyakig az üdítőtől ragadó trutyiba ugrani egy Trey-féle geciláda kedvéért. Maximum a tévében. A valóságban arra jutnak, hogy valami adóssági vita vagy drogos leszámolás állhatott a háttérben, és a sértett valószínűleg jól megérdemelte.

Átvágok a parkolón, és kerülőúton megyek vissza a

kocsimhoz. Fekete Brooklyn Nets-sapkában vagyok – ami elég gyakori –, fejemet lehajtom. Bár nem hiszem, hogy bárki komolyan venne egy ilyen ügyet, az ember bármikor belefuthat egy túlbuzgó újoncba, aki figyeli a biztonsági kamerát.

Az óvatosság nem kerül semmibe.

Kocsiba ülök, felhajtok az Interstate 280-asra, és Westbridge felé veszem az irányt. Megcsörren a mobilom. Ellie hív. A két lábon járó lelkiismeretem. Mintha tudná, miben mesterkedek. Egyelőre hagyom.

Westbridge az a fajta amerikai álomkertváros, amire a média előszeretettel aggatja a „családbarát”, „tehetős” vagy „előkelő” jelzőket, bár elit környéknek semmiképpen nem nevezném. Vannak Rotary Club-grillpartik, július negyedik ünnepségek, Kiwanis-bálok és szombat reggeli biopiac. A gyerekek bicajjal járnak suliba. A gimis focimeccsekre sokan kijárnak, különösen az ősi rivális Livingston elleniekre. Az ifi baseball-liga még mindig nagy szám. Jauss bá meghalt pár éve, az egyik pályát róla nevezték el.

Most is megállok ennél a pályánál, bár most egy rendőrautóban. Igen, én vagyok a rendőr. Emlékszem, Leo, hogy kínlódtál jobbkülsőként. Nem akartál játszani – most már tudom –, de tudtad, hogy nélküled én sem kezdtem volna el. A régi, nagy öregek a mai napig emlegetik azt a meccset, amikor no-hittert dobtam az állami elődöntőben. Te nem fértél be abba a csapatba, ezért a liga vezetői megtettek statisztikusnak. Szerintem miattam. De ez akkor még nem esett le.

Te mindig bölcsebb voltál, Leo. Sokkal érettebb. Te nyilván sejtetted.

Beállok a ház elé. Tammy és Ned Walsh a szomszédból – a pasas kiköpött Ned Flanders: ugyanaz az idióta bajusz, ugyanaz a közvetlen, nyájas modor – épp a lefolyót tisztogatják az út szélén. Intenek.

– Szevasz, Nap! – köszön Ned.

– Szevasz, Ned! – köszönök vissza. – Szia, Tammy!

Lám, én is milyen barátságos vagyok. Rendes szomszéd. Mivel ritka madár vagyok ebben a kertvárosi közegben – egy facér, gyermektelen, hetero férfi kábé olyan ritka errefelé, mint a cigi az egészségklubban –, keményen dolgozom azért, hogy én

is ugyanolyan normálisnak, unalmasnak és megbízhatónak tűnjek.

Ártalmatlannak.

Apa már öt éve, hogy meghalt, emiatt a környékbeliek egy része úgy néz rám, mint valami öreglegényre, aki amolyan Boo Radley módjára még mindig otthon őgyeleg. Épp ezért igyekszem rendben tartani a házat, és ha tehetem, mindig hazaviszem az éppen aktuális hölgypartneremet, lehetőleg nappal, még ha tudom is, hogy úgysem maradunk együtt.

Volt idő, amikor a magamfajta pasast szeszélyes különcnek vagy megrögzött agglegénynek titulálták. Ma attól tartanak, hogy pedofil vagyok, vagy ilyesmi. Így mindent megteszek, hogy eloszlassam a félelmüket.

Bár a legtöbben ismerik a történetünket. Így számukra nem olyan furcsa, mit keresek itt.

Intek Nedéknek.

– Mit játszottak a srácok legutóbb? – kérdezem.

Igazából nem érdekel, de mint mondtam, a látszat nagyon fontos.

– 8:1 – mondja Tammy.

– Király!

– Kijöhetnél a szerdai meccsre.

– Szívesen – mondom.

Kábé annyira van kedvem hozzá, mint hogy kivegyék a vesémet egy grépfrútkanállal.

Mosolygok még egy sort, intek, és bemegyek a házba. Kiköltöztem a régi szobánkból, Leo. Azóta a bizonyos este óta – azóta csak úgy hívom, hogy „az a bizonyos este”, mivel képtelen vagyok elfogadni, hogy „kettős öngyilkosság” vagy „szerencsétlen baleset”, vagy hogy ne adj’ isten, bár ezt senki se hiszi, „gyilkosság” volt – nem bírom nézni az emeletes ágyunkat. Egy ideig lent aludtam a „bunkiban”, ahogy a lenti dolgozót hívtuk. Valamelyikünk már rég leköltözhetett volna oda, nem gondolod? A szobánk tök oké két kissrácnak, de két tinédzsernek már túl zsúfolt volt.

Bár igazából sosem zavart. Gondolom, téged sem.

Apa halála után felcuccoltam az emeleti nagy hálóba. Ellie segített irodává alakítani a régi szobánkat ezekkel a fehér,

beépített elemekkel, amolyan „modern városi parasztház” stílusban, ahogy ő mondja. Bár azóta sem értem, ez mit takar.

Épp a hálóba indulok átvedleni, amikor csöngetnek. Biztosan a UPS vagy a FedEx. Ők nem szoktak sosem telefonálni előtte. Úgyhogy nem kapkodok. Magukra vessenek. Amikor másodjára is csengetnek, elgondolkodom, rendeltem-e valamit mostanában, amit nem ártana átvenni. De nem jut eszembe semmi. Kikukkantok az ablakon.

Zsaruk.

Civilben vannak, de tudom, hogy azok. Nem tudom, hogy a viselkedésükből, az öltözetükből vagy valami megmagyarázhatatlan dolog miatt tudom, de szerintem nem azért, mert én is rendőr vagyok, és könnyebben kiszagolom a magamfaját. Az egyik férfi, a másik nő. Egy pillanatra átfut az agyamon, hogy Treyhez van köze – logikus következtetés, nem? –, de rögtön kiszúrom, hogy a jelzés nélküli rendőrkocsin – ami annyira nyilvánvalóan jelzés nélküli rendőrkocsi, hogy akár rá is pingálhatták volna az oldalára, hogy „jelzés nélküli rendőrkocsi” – pennsylvaniai a rendszám.

Gyorsan magamra kapok egy sötét melegítőgatyát, és megnézem magam a tükörben. „Elegáncsos.” Lehet, hogy nem pont ez a legjobb szó, de mindegy. Leszaladok a lépcsőn, hogy ajtót nyissak.

Fogalmam sem volt, mi fog történni, ha kinyitom.

Fogalmam sem volt, Leo, hogy ez az ajtó elvezethet hozzád.

Második fejezet

Mint mondtam, két rendőr – egy férfi és egy nő.

A nő az idősebb, ötvenvalahány lehet. Kék blézerben, farmerben és lapos talpú cipőben van. Látom, hogy a blézere oldalt kidudorodik a fegyvertokjától, de nem tűnik olyanak, aki miatt aggódnom kéne. A fickó kábé negyven lehet. Szürkésbarna öltönyt visel, amiben úgy fest, mint egy jól fésült igazgatóhelyettes.

A nő kurta félmosollyal indít, aztán megkérdezi:

– Dumas nyomozó?

Úgy ejti a nevemet, hogy *Dümás*. Pedig valójában francia, *Dümá*, mint a híres íróé. Leo és én Marseille-ben születünk. Amikor nyolcéves korunkban először Amerikába költöztünk, újdonsült westbridge-i „barátaink” roppant viccesnek hitték magukat, amikor *Dumásnak* szólítottak bennünket. Néhányan ma is így vannak ezzel, de velük, hogy is mondjam, nem tartozunk egy szekértáborba, ha értik, mire gondolok.

Nem vesződöm azzal, hogy kijavítsam.

– Mit tehetek magukért?

– Stacy Reynolds hadnagy vagyok – mondja a nő. – Ő pedig a társam, Bates nyomozó.

Roszzat szimatolok. Van egy olyan érzésem, hogy valami rossz hírt hoztak. Hogy meghalt valaki közeli hozzátartozóm, vagy ilyesmi. A részvénytílvánításból nekem is kijutott párszor a szolgálat során. Sose volt az erősségem. De bármilyen siralmasnak hangzik is, elképzelni sem tudom, ki lehet az az életemben, aki miatt hivatalos személyt küldenek ki hozzám. Az egyetlen ilyen ember Ellie, de ő szintén westbridge-i, nem pennsylvaniai.

Kihagyom a tiszteletköröket, és rögtön a tárgyra térek.

– Miért keresnek?

– Bemehetnének esetleg? – kérdezi Reynolds fáradt mosollyal. – Hosszú volt az út.

– Igénybe venném a mosdót – teszi hozzá Bates.

– A budi ráér – mondom. – Miért vannak itt?

– De zabosak vagyunk – jegyzi meg Bates.

– De finomkodók vagyunk. Én is zсарu vagyok, maguk messziről jöttek, ne húzzuk hát egymás idejét.

Bates szúrós szemmel néz rám. Magasról letojom. Reynolds megfogja a karját, hogy csitítsa. Ezt is letojom.

– Igaza van – mondja Reynolds. – Attól tartok, rossz hírt kell közölnünk.

Várok.

– A körzetünkben gyilkosság történt – folytatja.

– Megöltek egy rendőrt – teszi hozzá Bates.

Erre felfigyelek. Gyilkosság történt. És megöltek egy rendőrt. Ezt külön-külön sem akarja az ember – egyik szörnyűbb, mint a másik –, de végül is sok minden van, amit az ember nem akar.

– Kit? – kérdezem.

– Rex Cantont.

Várják, hogyan reagálok. Faarcot vágok, várom, hogy a lényegre térjenek.

– Ismerte Canton őrmestert? – kérdezi Reynolds.

– Igen – felelem. – Régről.

– Mikor látta utoljára?

Próbálok kitalálni, miért vannak itt.

– Nem emlékszem. Azt hiszem, érettségikor.

– Azóta nem?

– Nem rémlik.

– De elképzelhető?

Vállat vonok.

– Talán. Ha hazalátogatott, vagy ilyesmi.

– Tehát nem biztos benne?

– Nem, nem vagyok biztos.

– Nincs nagyon lesújtva a hír hallatán – mondja Bates.

– Pedig legbelül majd belehalok – mondom. – Csak kifelé mutatom azt, hogy kemény vagyok.

– Elhagyhatja a szarkazmust. Egy kolléga meghalt.

– Elhagyhatja a felesleges köröket. Együtt jártunk gimibe. Ennyi. Azóta nem láttam. Nem tudtam, hogy Pennsylvaniában él. Azt sem tudtam, hogy kolléga. Hogyan halt meg?

– Lelőtték igazoltatáskor – mondja Reynolds.

Rex Canton. Természetesen emlékszem rá a gimiből, de inkább a te barátod volt, Leo. A te gimis bandádhoz tartozott. Emlékszem arra az idétlen képre, amin rockzenészek öltöztettek be az iskolai Ki mit tud?-ra. Rex volt a dobos. Volt egy nagy hézag a két első foga között. Rendes csávónak tűnt.

– Rátérhetnénk végre? – kérdezem.

– Mire?

Baromira nincs kedvem ehhez a játszadozáshoz.

– Hogy miért vannak itt.

Reynolds rám néz. Mintha látnék a szája szélén egy halvány félmosolyt.

– Van tippje?

– Nincs.

– Akkor hadd menjek be vécére, mielőtt ide vizelek az ajtaja elé. Utána beszélhetünk.

Félreállok, beinvítalom őket. Reynolds megy elsőként. Bates vár, próbálja összeszorítani. Megszólal a mobilom. Ellie megint. Kinyomom, de küldök neki egy SMS-t, hogy amint tudom, visszahívom. Hallom, ahogy zubog a víz. Reynolds kezét mos. Kijön; Bates bemegy. Ű, ez jó hangos! Marhára kellett csövelnie.

A nappaliba megyünk, és leülünk. Ellie pofozta ki ezt is. „Hölgybarát férfibarlangot” próbált belőle varázsolni. Ezért a lambéria, a nagy képernyős tévé, a tükörfényes bárpult és a fura mályvaszínű műbőr kanapé.

– Szóval? – kérdezem.

Reynolds Batesre pillant. A fickó bólint. A hadnagy felém fordul.

– Ujjlenyomatokat találtunk.

– Hol? – kérdezem.

– Hogy érti?

– Azt mondták, Rexet lelőtték igazoltatáskor.

– Így van.

– Hol találták meg a holttestét? A rendőrautóban? Az utcán?

– Az utcán.

– Akkor most hol találták az ujjlenyomatokat? Az utcán?

– A helyszín nem érdekes – közli Reynolds. – Az illető kiléte annál inkább.

Várok. Egyik sem mond többet, így rákérdezek:

– Kié az ujjlenyomat?

– Nos, részben ez itt a probléma – magyarázza a hadnagy. – Az ujjlenyomat ugyanis nem szerepel semmilyen bűnügyi nyilvántartásban. Az illetőnek nincs priusza. Valamiért mégis benne volt a rendszerben.

Sokszor hallottam már a „hideg futkos végig a hátamon” kifejezést, de azt hiszem, csak most értettem meg igazán, mit jelent. Reynolds vár, de nem adom meg neki az örömet. Nála van a labda. Vigye csak el ő a gólvonalig.

– A keresés azért adott ki találatot az ujjlenyomatra – folytatja –, mert tíz évvel ezelőtt ön, Dumas nyomozó, felvette az adatbázisba a nőt mint „keresett személyt”. Tíz éve, amikor a testülethez került, értesítést kért találat esetén.

Próbálok leplezni a döbbenetet, de szerintem hiába erőlködöm. Felvillannak a képek a múltból. Tizenöt évet ugrom vissza az időben, Leo. Felvillannak annak a nyárnak a képei, amikor esténként a holdfénynél a Riker Hill melletti tisztáshoz sétáltunk, és leterítettük a pokrócunkat. Ma is élénken előttem van az a hév, az a mindent elsőprő, tiszta vágy, de különösen azok a pillanatok, amikor „utána” még mindig lihegve fekszem a hátamon, nézem a csillagos eget, a feje a mellkasomon, keze a hasamon, aztán pár perc csönd után beszélgetni kezdünk, és érzem – *tudom* –, hogy sosem fogom megenni vele a beszélgetést.

Te lettél volna a tanú, Leo.

Hisz ismersz. Sosem akartam sok barátot. Ott voltál nekem te, Leo. És ott volt ő. Aztán elvesztettelek téged. Aztán elvesztettem őt.

Reynolds és Bates a képembe bámul.

– Dumas nyomozó?

Felocsúdok.

– Azt akarják mondani, hogy az ujjlenyomat Mauráé?

– Úgy van.

– De még nem találták meg.

– Nem, még nem – mondja Reynolds. – Nem akarja esetleg megmagyarázni?

Magamhoz veszem a tárcámat és a kulcsomat.

– Útközben megmagyarázom. Felőlem indulhatunk.

Harmadik fejezet

Reynolds és Bates máris faggatna.

– Majd a kocsiiban – kötöm az ebet a karóhoz. – Muszáj látnom a helyszínt.

Kiballagunk a járdán, amit apa maga rakott ki téglákból húsz évvel ezelőtt. Én megyek elől. Ők szorosan a nyomomban.

– És ha nem akarjuk magunkkal vinni? – mondja Reynolds. Megállok, és búcsút intek.

– Akkor viszlát! Vezessenek óvatosan!

Batesen látom, hogy rühelli a pofámat.

– Kényszeríthetjük is, hogy válaszoljon.

– Gondolja? Felőlem. – Már indulok is befelé. – Lássuk, mire jutnak!

Reynolds az arcomba mászik.

– Mi itt egy rendőrgyilkost próbálunk elkapni.

– Dettó.

Remek nyomozó vagyok – igen, az, nem akarok álszerűkedni –, de saját szememmel akarom látni a helyszínt. Ismerem a szereplőket. Talán tudok segíteni. Akár igen, akár nem, ha Maura tényleg felbukkant, nem fogom annyiban hagyni.

De semmi kedvem ezeknek magyarázkodni.

– Mennyi az út? – kérdezem.

– Két óra, ha sietünk.

Megadóan széttárom a karomat.

– A maguké vagyok arra az időre. Kedvükre kérdezősködhetnek. Bates rosszalló képet vág. Nem tetszik neki, de lehet, hogy már annyira hozzászokott a rosszszaru-szerephez a pragmatikus Reynolds mellett, hogy nála ez a normál üzemmód. Előbb-utóbb úgymint beadják a derekukat. Mindhárman tudjuk. Csak idő és módszer kérdése.

– És hogy fog visszajutni? – kérdezi Reynolds.

– Mer' ez itt nem az Uber – teszi hozzá Bates.

– Igen, a visszaút – mondom. – Most valóban ez a legfontosabb. Megint görbén néznek rám, de a kérdés eldőlt. Reynolds vezet, Batesé az anyósülés.

– És nekem senki sem nyit ajtót? – kérdezem.

Fölöslegesen kukacoskodom, de bánja kánya. Mielőtt beszálnék, előkapom a telefonomat, és belépek a Kedvencekbe. Reynolds hátrafordul. Nem érti, most meg mit baszakszom. Feltartom az ujjam: csak egy pillanat!

Ellie felveszi.

– Szia!

– Le kell mondanom a ma estét.

Vasárnap esténként önkéntes vagyok Ellie menedékházában, ahol bántalmazott nőket bújtat.

– Miért, mi történt? – kérdezi.

– Emlékszel Rex Cantonre?

– A gimiből? Persze.

Ellie boldog házasságban él, két lánya van. Mindkettőnek én vagyok a keresztapja. Fura felállás, de működik. Ellie a legjobb ember, akit ismerek.

– Zsaru volt Pennsylvaniában – mondom.

– Azt hiszem, hallottam valamit róla.

– Sosem mondtad.

– Kellett volna?

– Jogos a felvetés.

– Mi van vele?

– Meghalt szolgálat közben. Lelőtték igazoltatáskor.

– Ó, ez rettenetes! Sajnálom nagyon.

Van, akinél csak üres szó. Ellie-nél érzed az empátiát.

– De mi közöd neked ehhez? – kérdezi.

– Később elmondom.

Ellie nem firtatja. Tudja, hogy ha akartam volna, úgyis elmondtam volna.

– Oké, hívj, ha kell valami!

– Addig is vigyázz Brendára!

Egy pillanatra elhallgatunk. Brenda kétgyerekes anyuka Ellie menedékhelyén. Az élete rémálomba fordult egy agresszív gyöker miatt. Két hete az éjszaka közepén agyrázkódással és törött bordákkal menekült Ellie-hez. Azóta a lábát sem meri kitenni a szabadba, még a menedékház zárt udvarára sem. A gyerekein kívül mindent hátrahagyott. Megállás nélkül reszket. A legapróbb mozdulatra összerezzen, mintha meg akarnák ütni.

Legszívesebben elmondanám Ellie-nek, hogy Brenda ma este már nyugodtan hazamehet összepakolni, mert a bántalmazója – egy Trey nevű gyökér – egy darabig biztosan nem megy haza, de még köztünk is megvan egy bizonyos diszkrétció.

Úgyis rájönnek. Ahogy mindig.

– Mondd meg Brendának, hogy majd beugrom hozzá!

– Rendben – mondja, és leteszi.

~~~

Hátul ülök magamban. Tipikus rendőrökocsiszag van. Az izzadság, félelem és kétségbeesés szaga. Reynolds és Bates ül elől, mintha a szüleim lennének. Nem esnek nekem rögtön a kérdéseikkel. Egy mukkot sem szólnak. Na ne már! Elfelejtették, hogy én is zsaru vagyok? Azt várják, hogy én kezdjek el beszélni. Hogy előrukkoljak valamivel. Kvázi ez a benti kihallgatás rendőrökocsis analógiája, amikor szándékos kivárással próbálják megizzasztani a delikvenst.

Nincs kedvem ehhez a játékhoz. Behunyom a szemem, és próbálok aludni.

Reynolds riaszt fel.

– A keresztneve tényleg Napoleon?

– Az – mondom.

A francia apám utálta ezt a nevet, de anyám, a Párizsban élő amerikai, ragaszkodott hozzá.

– Napoleon Dumas?

– De mindenki csak Napnek hív.

– Firnyákos egy név – így Bates.

– Bates – ízlelgetem a szót. – Magát meg lefogadom, hogy *Masternek* hívják *Mister* helyett.

– He?

Reynolds visszafojtja a nevetést. Nem hiszem el, hogy ezt Bates még sose hallotta. Képes és kipróbálja. Halkan mormolja maga elé – *masterbates* –, mire leesik neki a tantusz.

– Menjen a pokolba, Dumas!

Érdekes, most jól ejti a nevemet.

– Rákanyarodhatunk a témára? – kérdezi Reynolds.

– Csak bátran!

– Maga vette fel Maura Wellst az adatbázisba, igaz?
Az AFIS adatbázisba, vagyis az automatizált ujjlenyomat-azonosító rendszerbe.

– Játsszuk azt, hogy én.

– Mikor?

Ezt már úgyis tudják.

– Tíz éve.

– És miért?

– Mert eltűnt.

– Utánanéztünk – mondja Bates. – A családja nem jelentette be az eltűnését.

Hallgatok. Ő is hallgat. Reynolds töri meg a csendet.

– Nap?

Hülyén fog kinézni, de mit csináljak.

– Maura Wells a barátnőm volt a gimiben. Végzősök voltunk, amikor szakított velem SMS-ben. Megszakított minden kontaktust. És elköltözött. Kerestem, de nem találtam meg.

Reynolds és Bates összenéznek.

– A szüleivel beszélt? – kérdezi Reynolds.

– Igen, az anyjával.

– És?

– Azt mondta, nem tartozik rám, hol van a lánya. Meg hogy felejtsem el.

– Bölcs tanács – mondja Bates.

Nem kapom be a csalit.

Reynolds rákérdez:

– Hány éves volt akkor?

– Tizennyolc.

– Szóval kereste a lányt, de nem találta meg...

– Úgy van.

– És azután mit tett?

Nem akarom elmondani. De Rex halott, Maura lehet, hogy visszajött, így ha kapni akarok valamit, cserébe muszáj valamit adnom is.

– Amikor a testülethez kerültem, felvettem a nyilvántartásba. Bejelentettem az eltűnését.

– Noha nem volt hozzá semmi jogalapja – mondja Bates.

– Ezzel vitatkoznék – mondom –, de most tényleg egy ilyen

protokolláris izé miatt akarnak elővenni?

– Nem – mondja Reynolds. – Eszünkben sincs.

– Hát, nem tudom – hümmög Bates. Kétkedést színlel. – A csaja kidobja. Majd maga öt évvel később a protokollt megszegve felveszi az adatbázisba, hogy... hogy megint összejöhsen vele?

– Vállat von. – Feláll a szőr a hátamon!

– Ez valóban hátborzongató, Nap – erősít rá Reynolds.

Lefogodom, hogy pár dolgot már tudnak a múltamról. De nem eleget.

– Feltételezem, hogy maga is megpróbált a nyomára bukkanni – mondja Reynolds.

– Próbáltam.

– És feltételezem, nem találta meg.

– Nem.

– Van valami elképzelése, hol lehetett Maura Wells az elmúlt tizenöt évben?

Már az autópályán haladunk, nyugat felé. Próbálom összerakni a képet. Próbálom előhívni az emlékeimet Mauráról Rex vonatkozásában. Te jutsz az eszembe, Leo. Te mindkettőjükkel jóban voltál. Vajon van ennek valami jelentősége? Lehet, hogy van, lehet, hogy nincs. Mind ugyanabba a végzős osztályba jártunk, így mind ismertük egymást. De vajon milyen közel állt Maura Rexhez? Lehetséges, hogy Rex véletlenül felismerte? És ha igen, ez jelentheti azt, hogy ő ölte meg?

– Nincs semmi elképzelésem – mondom.

– Furcsa – mondja Reynolds – A nő jó ideje semmi életjelet nem adott magáról. Se hitelkártya, se bankszámla, se adópapírok. Még próbáljuk felkutatni az egyéb nyomokat...

– Nem fognak találni semmit – mondom.

– Már utánaézett, ha jól sejtem.

A kérdés költői.

– Mikor tűnt el Wells a térképről? – kérdezi Reynolds.

– Az infóim szerint úgy tizenöt éve.

Negyedik fejezet

A gyilkosság helyszíne tipikusan az a fajta kihalt mellékutca, amilyennel repterek és vasútállomások közelében találkozunk az ember. A környék egy lakóházak nélküli, szebb napokat látott ipari park, elhagyatott, használaton kívüli raktárépületekkel.

Kiszállunk az autóból. A gyilkosság helyszínét néhány hevenyészett fűrészbak barikádozza el a forgalomtól, úgy, hogy azért egy jármű még elférjen mellette. Bár eddig egy autót sem láttunk. Feltűnő, mennyire nincs forgalom. A vérfoltot még nem takarították fel. Valaki krétával körberajzolta a helyet, ahol Rex összeesett. Ezer éve nem láttam ilyet. Mármint krétával körberajzolt holttestet.

– Beavatnak? – kérdezem.

– Maga nem része a nyomozásnak – csattan fel Bates.

– Most azt játsszuk, hogy ki tud messzebbre pisilni, vagy el akarjuk kapni egy rendőr gyilkosát?

Bates rám sandít.

– Még akkor is, ha ez a gyilkos esetleg a maga régi szerelme?

Különösen akkor. Persze ezt nem mondom ki hangosan.

Még egy percig játsszák a kemény zsarut, akikkel nem lehet packázni, aztán Reynolds nekikezd.

– Rex Canton járőr nagyjából hajnali 1 óra 15 perckor leállít egy Toyota Corolla személygépkocsit, minden jel szerint ittas vezetés gyanújával.

– Gondolom, beszólt a rádión.

– Igen.

Ez a protokoll. Ha a rendőr leállít valakit, rádión beszél, bediktálja a rendszámot, ellenőrzi, nem lopott-e a gépkocsi, volt-e vele korábban valamilyen incidens, ilyesmi. És a tulaj nevét is lekéri.

– Kié volt a kocsi? – kérdezem.

– Bérelték.

Bosszantó. Persze nem ez az egyetlen, ami aggaszt.

– Nem valamelyik nagy cégé volt, igaz? – kérdezem.

– Hogy érti?

– Az autókölcsönző. Nem a Hertz vagy az Avis volt, vagy valamelyik másik nagy.

– Nem, egy kis cég volt. A Sal's.

– Hadd találjam ki! – mondom. – Egy reptér mellett van. És nem volt előre foglalás.

Reynolds és Bates összenéz.

– Honnan tudja? – kérdezi Bates.

Batesszel nem foglalkozom, Reynoldshoz fordulok.

– Egy portlandi fickó bérelte. Bizonyos Dale Miller – mondja Reynolds.

– A személyije – kérdezem – hamis volt vagy lopott?

Megint összenéznek.

– Lopott.

Megvizsgálom a vért. Száraz.

– Volt biztonsági kamera a kölcsönzőben?

– Nemsokára megkapjuk a felvételt, de az alkalmazott azt mondta, a kuncsaft idősebb volt, úgy hatvan-hetven körüli.

– Hol találták meg a kocsit? – kérdezem.

– Nyolcszáz méterre a philadelphiai reptértől.

– Hányféle ujjlenyomatot találtak?

– Az első ülésen? Csak Maura Wellsét. A cég a kölcsönzések között gondosan kitakarítja a járműveit.

Bólintok. Egy teherautó kanyarodik be és halad el mellettünk. Az első autó idáig.

– Az első ülésen – ismétlem.

– Hogy?

– Az imént azt mondta, ujjlenyomat az első ülésen. Melyik oldalon? A vezető vagy az utas oldalán?

Újabb összenézés.

– Mindkettőn.

Szemügyre veszem az utcát, a körberajzolt holttest helyét, és próbálom összerakni a képet. Majd Reynoldsékhoz fordulok.

– Mi a véleményük? – kérdezem.

– Két személy utazik a járműben. Egy férfi és a maga exe, Maura – mondja Reynolds. – Canton járőr megállítja őket ittas vezetés gyanújával. Valamiért berezelnek. Pánikba esnek, hátulról fejbe lövik Cantont, és elhajtanak.

– Valószínűleg a férfi lőtt – egészíti ki Bates. – Előzőleg

kiszállt a kocsiból. Elsüti a fegyvert, mire a maga exe az anyósülésről átpattan a volán mögé. Ez megmagyarázná, miért volt ott mindkét oldalon az ujjlenyomata.

– Mint már említettük, a kocsit lopott papírokkal hozták ki – folytatja Reynolds. – Ebből gyanítjuk, hogy a pasasnak már eleve vaj volt a fején. Canton megállítja őket, rájön, hogy valami nem stimmel. És ez lesz a veszte.

Elismerően bólintok, mintha el lennék ájulva a logikájuktól. Az elméletük téves, de mivel egyelőre nekem sincs jobb magyarázatom, nem látom értelmét vitatkozni velük. Valamit még titkolnak előlem. Fordított helyzetben valószínűleg én is ezt tenném. Muszáj kiderítenem, mit nem mondtak még el. És ezt csak egy módon érhetem el. Ha nem bunkódom velük.

Magamra erőltetem a legelbűvölőbb mosolyomat, és megkérdem:

– Megnézhetném a fedélzeti kamerát?

Az lehet az egyik kulcs. Legtöbbször nem sokat mutat, de ez ebben az esetben elég lehet. Várom, hogy válaszoljanak – minden okuk meglenne, hogy ne működjének együtt tovább –, de abból, ahogy összenéznek, látom, hogy valami nem oké.

Zavarban vannak.

– Mi lenne, ha először megpróbálná moderálni magát? – mondja Bates.

Ennyit az elbűvölő mosolyról.

– Tizennyolc voltam – kezdek neki. – Végzős gimnazista. Maura a barátnőm volt.

– Aki szakított magával – mondja Bates. – Ezt már hallottuk. Reynolds türelemre inti.

– Mi történt, Nap?

– Maura anyukája – mondom. – Nyilván megkeresték. Ő mit mondott?

– Most mi kérdezőnk, Dumas! – vág közbe Bates.

De Reynolds érzi, hogy esetleg segíthetek.

– Valóban megkerestük.

– És?

– Azt állította, hogy évek óta nem beszélt a lányával. És hogy fogalma sincs, hol lehet.

– Személyesen beszéltek vele?

Reynolds a fejét rázza.

– Nem volt hajlandó szóba állni velünk. Az ügyvédjén keresztül válaszolt.

Szóval Mrs. Wells ügyvédet fogadott.

– Maguk beveszik a meséjét? – kérdezem.

– És maga?

– Nem.

Egyelőre nem állok készen, hogy ezt a részét elmondjam nekik. Miután Maura kidobott, betörtem hozzájuk. Hirtelen ötlettől vezérelve. Lehet, hogy ostobaság volt. Vagy mégsem. Elveszettnek és kétségbeesettnek éreztem magam a kettős sorscsapástól. A testvérem és a szerelmem együttes elvesztésétől. Ez némileg megmagyarázza.

Hogy miért törtem be? Valami nyomot kerestem, valami fogódzót Maura hollétét illetően. Nap, a tizennyolc éves kamasz nyomozósdit játszik. Sok mindent nem találtam, de két dolgot elcsentem a fürdőszobából. Egy fogkefét és egy poharat. Akkor még nem sejtettem, hogy később zsarú lesz belőlem. Mindenesetre eltettem őket. Ha netalán. Ne kérdezd, miért. Viszont így megszereztem Maura ujjlenyomatát és DNS-ét, amit később be tudtam tenni az adatbázisba.

Ja, és persze fülön csíptek.

Igen, a rendőrök. Egész konkrétan Augie Styles rendőrkapitány.

Te is kedvelted Augie-t, nem, Leo?

Augie amolyan mentorom lett az után az este után. Neki köszönhetem, hogy most rendőr vagyok. Ő és apa is barátok lettek.

Ivócimborák, ahogy te mondanád. Összekovácsolt minket a tragédia. Közel kerültünk egymáshoz – volt valaki, aki tudta, min méz keresztül –, bár a fájdalom soha nem múlt el. Amolyan édes-bús kapcsolat volt. A keserédes élő definíciója.

– Miért nem hisz a kedves mamának? – kérdezi Reynolds.

– Mert rajta tartottam a szemem.

– Kémkedett az exe anyja után?! – Bates teljesen elképed. – Jesszusom, Dumas, mi maga, valami professzionális leskelődő?!

Úgy tesztek, mintha Bates ott sem lenne.

– Mrs. Wells eldobható telefonokról fogadott hívásokat.

Legalábbis anno.

– És ezt honnan tudja? – kérdezi Bates.

Nem kötöm az orrára.

– Volt engedélye a híváslista lekérésére?

Nem felelek. Reynoldsra nézek.

Reynolds eltöpreng.

– Gondolja, hogy Maura hívogatta?

Vállat vonok.

– És vajon miért bujkál az exe olyan kitartóan?

Újra vállat vonok.

– Valami ötlete csak van – mondja Reynolds.

Van. De egyelőre nem akarok előreszaladni. Az elképzelésem egyszerre kézenfekvő és képtelen. Hosszú időbe telt, amíg elfogadtam. Csak két embernek mondtam el – Augie-nak és Ellie-nak –, és mindkettő azt mondta, örülség.

– Megnézhetem a fedélzeti kamerát? – kérdezem.

– Még mindig mi kérdezzük! – mondja Bates.

– Hadd nézzem meg a felvételt! – erősködöm. – Hátha eszembe jut valami.

Reynolds és Bates zavartan összenéz.

Reynolds hozzám lép.

– Nincs felvétel.

Ez meglep. Látom, hogy őket is.

– Nem volt bekapcsolva – mondja Bates, mintha az megmagyarázná. – Canton szolgálaton kívül volt.

– Azt gyanítjuk, hogy Rex kikapcsolta – mondja Reynolds –, mivel már ment vissza a kapitányságra.

– Mikor adta le a szolgálatot? – kérdezem.

– Éjfélkor.

– Milyen messze van innen a kapitányság?

– Öt kilométer.

– Vajon mit csinálhatott Rex éjfélről negyed kettőig?

– Ezt még mi is próbáljuk összerakni – mondja Reynolds. – Úgy tűnik, valamiért nála maradt a kocsi.

– Ez nem szokatlan – teszi hozzá gyorsan Bates. – Tudja, hogy megy ez. Ha nappalos vagy, van, hogy hazaviszed a kocsit.

– És bár nem előírás, hogy ki kell kapcsolni a kamerát – mondja Reynolds –, ez jelen esetben megtörtént.

Nem túl hihető mese, talán ők is érzik.

Bates övén megcsörren a telefon. Távolabb megy, és felveszi. A következő pillanatban azt kérdezi:

– Hol? – Szünet. Kinyomja és Reynoldshoz fordul. Van valami sürgető a hangjában. – Mennünk kell!

~~~

Egy autóbusz-állomáson raknak ki, ami olyan kihalt, hogy nem lepne meg, ha egyszer csak ördögszekereket görgetne elő a szél. A jegypénztár üres. Ha egyáltalán van jegypénztár.

Kétutcányira találok egy diszkrét motelt. Itt minden kényelem és adottság megvan egy jó kis herpeszfertőzéshez. Mottó: fő a diszkréció, ami jelen esetben több szempontból is logikus metafora. Nézem a kiírást. Az ajánlat: „kedvező óradíjak”, „színes tv” (miért, van ahol még mindig csak fekete-fehér van?) és „tematikus szobák”.

– A tripper lakosztályt kérem – mondom.

A recepciós olyan gyorsan odadobja a kulcsot, hogy kezdek félni, hogy tényleg megkapom a kért szolgáltatást. A szoba színhatását némi jóindulattal akár pasztellsárgának is nevezhetném, de a hűgsárga gyaníthatóan közelebb van az igazsághoz. Lehúzom az ágytakarót, és azzal biztatom magam, hogy be vagyok oltva tetanusz ellen. Összeszedem a bátorságomat, és ledőlök.

Miután betörtem Mauráék házába, Augie nem jött ki hozzánk személyesen.

Szerintem attól félt, hogy apa szívrohamot kap, ha újra meglátja a ház előtt a rendőrautót. Sosem felejttem el azt a képet, ahogy a rendőrautó, szinte lassított felvételen, bekanyarodik és megáll a kapu előtt. Augie kiszáll a volán mögül, és fájdalomtól sújtva az ajtónkhoz baktat. Pár órával korábban a saját élete is atomjaira hullott, és most itt van, és tudja, hogy nemsokára a miénk is atomjaira fog hullani.

Szerintem ezért jött oda inkább közvetlenül hozzám suliba menet, hogy letoljon a betörés miatt. Nem akarta a frászt hozni apámra.

– Nem akarlak bajba keverni – mondta –, de ilyesmit nem

lehet csinálni.

- Maura tud valami – mondtam neki.
- Egy frászt! – mondta. – Maura csak egy riadt kölyök.
- Beszélt veled?
- Bízz bennem, fiam! Engedd el!

Bízom – és ma is bízom – benne. De képtelen voltam – és vagyok – elengedni.

Tarkóra teszem a kezem, és a plafonon levő foltokat bámulom. Inkább nem gondolok bele, hogy kerülhettek oda. Augie most épp a Sea Pine üdülőcentrumban van Hilton Headben egy nővel, akivel egy szenior társkereső oldalon ismerkedett össze. A viláért sem akarnám megzavarni az idillt. Augie nyolc éve vált el Audrey-től. A házasságuk halálos sebet kapott „azon a bizonyos estén”, de mielőtt végleg zátonyra futott volna a kapcsolatuk, hét évig valahogy még elvergődtek. Sok időbe telt, amíg Augie újra randevúzni kezdett. Miért rondítsak bele holmi spekulációval?

Pár nap múlva úgyis hazajön. Addig várhat a dolog.

Tanakodom, hogy esetleg felhívjam-e Ellie-t, és elővezessem neki az örült teóriámat, de valaki az ajtót veri. Felpattanok. Az ajtóban két egyenruhás rendőr áll mogorva ábrázattal. Azt mondják, az ember idővel a házastársára kezd el hasonlítani. Szerintem ez a rendőrpárosokra is igaz. Jelen esetben mindkettő fehér bőrű, izompacsirta kinézetű, kiugró homlokkal. Ha legközelebb látnám őket, nem tudnám megmondani, melyik melyik.

– Bánná, ha bejönnénk kicsit? – kérdezi Zsaru Egy gunyorosan.

- Van rá engedélyük? – kérdezem.
- Nincs.
- Igen – mondom.
- Igen mi?
- Igen, bánnám, ha bejönnének.
- Kár.

Zsaru Kettő befurakodik. Hagyom. A másik is bejön. Becsukják az ajtót.

Zsaru Egy folytatja a gúnyoskodást.

- Csinos kecó!

Ezt biztosan valami sértésnek szánja. Mintha személyesen én dekoráltam volna ki a szobát.

– Úgy hallottuk, akadályozza a munkánkat – mondja Zsaru Egy.

– Rex a cimboránk volt.

– És zsaru.

– Maga meg hátráltat minket.

Ehhez végképp nincs türelmem. Előrántom a stukkert, és közéjük célzom. A szájuk elkerekedik a döbbenettől.

– Mi a szar...?

– Maguk engedély nélkül jöttek be a szobámba – mondom.

Egyesre szegezem a pisztolyt, aztán Kettesre, aztán a kettő közé.

– Akár le is puffanthatnám magukat, markukba nyomnám a stukkerüket, és azt állítanám, hogy önvédelem volt.

– Elment az esze? – kérdezi Zsaru Egy.

Érzem a félelmet a hangjában, úgyhogy megindulok felé. Előveszem a legőrültebb nézésemet. Az őrült nézésben jó vagyok, igaz, Leo?

– Van kedve fülharapóst játszani? – kérdezem.

– Micsodát?

– A társa – intek a fejemmel a másikra – kimegy. Bezárjuk az ajtót. Letesszük a fegyverünket. Az nyer, aki a másik fülével a szájában megy ki a szobából. Nos?

Közelebb lépek, és egy harapó mozdulatot imitálok.

– Maga kurvára meghibbant! – mondja Zsaru Egy.

– De még mennyire! – Olyan átéléssel csinálom, hogy szinte drukkolok, hogy felvegye a kesztyűt. – Na, benne van, nagyfiú?

Kopognak. Zsaru Egy szó szerint az ajtóhoz ugrik.

Stacy Reynolds az. A lábam mögé rejtem a stukkert. Reynolds szemlátomást nem örül, hogy itt találja a kollégáit. Felvonja a szemöldökét. A két zsaru lehajtja a fejét, mintha intőt kaptak volna az iskolában.

– Ti meg mit lábatlankodtok itt?

– Mi csak... – Zsaru Kettő megvonja a vállát.

– Valamit elhallgat – mondja Zsaru Egy. – Mi csak... besegítettünk a hadnagy asszonynak.

– Na kifelé! Nyomás!

Elhúznak. Reynolds kiszúrja a lábam mögött rejtegetett stukkert.

– Maga meg mi a szart csinál, Nap?

Elteszem a fegyvert.

– Emiatt nem kell aggódnia.

A fejét csóválja.

– Ha Isten nagyobb dákót adott volna a zsaruknak, nem hadonásznának annyit a fegyverükkel.

– Maga is zsarú – emlékeztetem.

– Kivétel erősíti a szabályt. Jöjjön! Mutatnom kell valamit.

Ötödik fejezet

Hal, a Larry and Craig's söröző és grillbár csaposa sóvárgó ábrázattal néz maga elé.

– Iszonyú dögös volt a maca! – mondja. – Túl dögös ahhoz a pacákhoz – grimaszol.

A Larry and Craig's söröző és grillbárnak szemlátomást csak italpultja van, grillbárja nincs. Ez ilyen hely. A ragacsos padlót fűrészpor ésogyoróhéj borítja. Az állott sör és a hányásszag kombója az orrunkat facsarja. Nem kell vizelnem, de ha ki kéne mennem, lefogadnám, hogy a piszoár el lenne dugulva és tele lenne jégkockákkal.

Reynolds bólint, hogy enyém a pálya.

– Hogy nézett ki a nő? – kérdezem.

Hal a szemöldökét ráncolja.

– Mondom, dögös volt. Melyik részét nem érti?

– Vörös, gesztenye, szőke?

– A gesztenye az barna, igaz?

Reynoldsra nézek.

– Igen, Hal. A gesztenye az barna.

– Gesztenye.

– Egyéb?

– Dögös.

– Igen, ezt már hallottuk.

– Nagy dudákkal.

Reynolds felsóhajt.

– És egy pasassal volt, igaz?

– Túl jó nő volt hozzá, annyi szent!

– Már ezt is hallottuk – emlékeztetem. – Együtt jöttek?

– Nem.

– Ki jött előbb? – kérdezi Reynolds.

– Az öreg szivar. – Hal felém bök. – Ott ült, ahol most maga.

– Hogy nézett ki a pasas? – kérdezem.

– Hatvanas lehetett. Hosszú haj, bozontos szakáll, nagy, bumszli orr. Úgy nézett ki, mint egy farmer. De szürke öltönyben volt. Fehér ing, kék nyakkendő.

- Rá bezzeg emlékszik! – mondom.
 - He?
 - Rá bezzeg emlékszik! Csak a nőre nem.
 - Ha látta volna abban a fekete ruciban, maga sem emlékezne többre.
 - Szóval a pasas itt iszogatózott – tereli vissza a szót Reynolds.
 - Mennyi ideje volt itt, amikor a nő bejött?
 - Nem tudom. Úgy húsz perce, fél órája.
 - Aztán a nő bejött és... ?
 - Na, az volt ám az antré! Értik, ugye, mire gondolok?
 - Értjük – mondom.
 - Egyből odament hozzá. – Hal ezt úgy mondja, mintha valami ufóészlelésről számolna be. – Rögtön kikezdett a pasassal.
 - Ismerhették egymást?
 - Kétlem. Nem ezt vettem le.
 - Hát mit vett le?
 - Hal vállat von.
 - Az volt az érzésem, hogy a csaj prosti. Már ha kíváncsi a véleményemre.
 - Sok prosti jár ide? – kérdezem.
 - Hal parázni kezd. Reynolds megnyugtatója.
 - Minket nem érdekelnek a prostik, Hal. Ez egy rendőrgyilkosság.
 - Ja, hébe-hóba. Úgy értem, két sztriptízbár is van a közelben. Néha bejönnek, ha akarnak egy kis mellékest.
 - Reynoldsra nézek. Látom, hogy bólint.
 - Erre majd még Bates rárepül.
 - Látta már itt korábban is a nőt? – kérdezem.
 - Kétszer.
 - Így emlékszik?
- Hal széttárja a karját.
- Hányszor mondjam még el?
 - Dögös volt – nyugtázom. Önámításban jó vagyok: ettől még nem biztos, hogy ez valóban Maura, bár a jellemzés, még ha hiányos is, kétségekívül stimmel.
 - Amikor korábban kétszer itt járt – folytatom –, akkor is pasival ment el?
 - Aha.

Próbálom összerakni a képet. Három alkalom ebben a csellóban. És mind a háromszor pasival megy el. Maura. Fájdalmasan nyelek egyet.

Hal az állát vakargatja.

– Bár ha jobban belegondolok, lehet, hogy mégsem volt prosti.

– Miből gondolja?

– Nem az a típus.

– Miféle típus?

– Mint amit az a bíró mondott a pornóról. „Nem tudom meghatározni, de ha látom, felismerem.” Aztán lehet, hogy mégis az volt. Nem tudom. Vagy csak túlságosan viszketett a puncija. Vannak ezek a kiéhezett, érett muffok, tudják... Otthon férj, három gyerek. Bejönnek, aztán felszedetik magukat. Lehet, hogy ő is ilyen volt.

Megnyugtató.

Reynolds türelmetlenül tappog. Konkrét oka volt, hogy idehozott, és az nem ez a bájcevej.

Elég a rizsából, bólintok. Akkor lássuk!

– Rendben van, Hal – mondja Reynolds. – Mutassa meg neki a szalagot!

A tévé egy régi állványon van, a pultnak támasztva. Most csak két vendég van a bárban, de ők el vannak foglalva az italukkal. Hal megnyomja a gombot. A képernyő bejön, először kék pont, aztán zavaros, szemcsés kép jelenik meg. Hal megnézi a tévé hátát.

– Kilazult a zsinór – mondja. Megigazítja. Az elnyútt kábel másik vége egy Zenith videomagnóhoz van csatlakoztatva. A készülék fedele kitört, így a nyíláson át látni lehet az ósdi kazettát.

A lejátszás gomb halk kattanás kíséretében benyomódik. A felvétel minősége tré. Sárgás, fátyolos, életlen. A kamerát magasan a parkoló fölé helyezték el, hogy minden beleférjen. Épp ezért nem sok minden látszódik rajta. A kocsik típusát és színét nagy nehezen ki lehet venni, de a rendszámokat esély sincs leolvasni.

– A főnök addig vetet rá újra meg újra, amíg a kazetta szét nem esik – magyarázza Hal.

Tudom, hogy megy ez. A biztosító valószínűleg megköveteli a biztonsági kamerát, a főnök meg a legolcsóbb megoldást választja. A szalag tovább erőlködik. Reynolds egy kocsi bök a képernyő jobb felső sarkán.

– Ez lesz a bérelt autó.

Bólintok.

– Előrettekerné?

Hal belepörget. A felvétel begyorsul. Amint a két ember megjelenik a kijáratnál, elengedi a gombot. Nekünk háttal vannak. Csak messziről, hátulról látszanak, és mivel a kamera távol van, elég elmosódottak.

Látom, ahogy a nő kísétál.

Az idő ebben a pillanatban megáll. A mellkasom lassan, ütemesen lüktet. Aztán, mintha egy hatalmas dob szólalt volna meg bennem, a szívem millió darabra törik.

Emlékszem, amikor először láttam ezeket a lépteket. Van egy Alejandro Escovedo-szám, amit apa imádott. Az a címe, hogy *Castanets*. Emlékszel rá, Leo? Hát persze hogy emlékszel. Van az a sor, amikor arról a szuperszexi nőről énekel: „Legjobban azt imádom, amikor elsétál.” Sosem értettem vele egyet – jobban szerettem, amikor Maura felém sétál, felvont vállal, azzal az igazgató pillantásával –, de mit értettem én akkor ehhez.

Negyedikben a Dumas ikrek egyszerre estek szerelembe. Előbb én mutattalak be Diana Stylesnak, Augie és Audrey lányának, majd egy héttel később te hoztál engem össze Maura Wellsszel. Még ebben – a csajozásban, az ismerkedésben, a szerelemben – is szinkronban voltunk. Maura volt a szépséges új lány, aki a zakkant bandáddal lógott. Diana meg az eminens pomponlány, a diáktanács alelnöke. Az apja, Augie volt a helyi rendőrkapitány és egyben a futballedzőm. Emlékszem, amikor egyszer edzésen azzal viccelődött, hogy a lánya a „jobbik Dumas”-val jár.

Remélem, hogy csak viccelődött.

Butaság, tudom, de még ma is sokat tűnődöm azon, hogy mi lett volna, ha. Sosem beszélgettünk arról, hogyan képzeljük el az életünket sulis után. Vajon ugyanott tanultunk volna tovább? Vajon együtt maradtam volna Maurával? És te Dianával?

– Nos? – kérdezi Reynolds.

– Ez Maura – mondom.

– Biztos benne?

Nem ismétlem el. A felvételt figyelem. Az őszes muki ajtót nyit Maurának, mire ő becsusszan az anyósülésre. Majd a pali megkerüli a kocsit, és beül a volán mögé. A kocsi kitolat, és lassan a kijárat felé indul. Figyelem, amíg a kocsi el nem tűnik a szemünk elől.

– Mennyit ittak? – kérdezem Halt.

Hal parázni kezd.

Reynolds újfent emlékezteti a helyzet komolyságára.

– Magasról letojjuk, hogy ittás személyt szolgált ki, Hal. Mint mondtam, ez egy gyilkossági ügy.

– Hát, alaposan felöntöttek a garatra.

Eltöprengek. Próbálom összerakni a képet.

– Ja, és még valami – mondja Hal. – Nem Maurának hívták. Legalábbis nem így szólították.

– Hát hogy szólították? – kérdezi Reynolds.

– Daisy.

Reynolds furcsa együttérzéssel figyel.

– Minden oké?

Tudom, mit gondol. Hogy életem szerelme, akit tizenöt éve megszállottan keresek, ilyen lebujokat látogat, álnevet használ és fura pasasokat szed fel. A hely bűze facsarni kezdi az orromat. Felállok, megköszönöm Halnek, és az ajtó felé sietek. Lenyomom a kilincset, és kilépek a videón látott parkolóba. Friss levegőért kapkodok. De nem ezért vagyok itt.

A bérelt Toyota helyét keresem.

Reynolds bukkan fel mögöttem.

– Mit gondol?

– A pasas kinyitotta neki az ajtót.

– És?

– Kicsit sem támolygott. Nem vacakolt a kulcsával. És nem felejtette el az illemet.

– Csak ismételni tudom magam: és?

– Láttam, ahogy kihajtott?

– Láttam.

– Semmi kapkodás, semmi tétova kanyar, semmi hirtelen megállás és elindulás.

– Nincs jelentősége.

Elindulok az úton.

– Hova megy? – kérdezi.

Tovább ballagok. Reynolds követ.

– Milyen messze van, ahol lefordult?

Eltöpreng. Szerintem sejtí, hova akarok kilyukadni.

– Második utca jobbra.

Kábé erre számítottam. Az út a bártól a gyilkosság helyszínéig kevesebb mint öt perc. Gyalog. Amikor odaérek, visszafordulok, majd szemügyre veszem a helyet, ahol Rex elterült.

Ennek így semmi értelme. Bár már közelebb vagyok az igazsághoz.

– Rex marha hamar lemeszelte őket – mondom.

– Lehet, hogy előtte kipécézte.

– Lefogadom, hogy ha végignéznénk azt a videót, egy csomó, náluk sokkal inasabb fazont látnánk kijönni – mondom. – Miért pont őt?

Reynolds vállat von.

– Talán mert a pasas nem helybeli volt. Bérelt autóval jött.

– Kipécézte, csak mert nem helybeli volt?

– Simán.

– Ráadásul pont vele volt egy olyan csaj is, akit Rex a gimiből ismert?

A szél rákap. Reynolds arcába fúj pár tincset. A nő a füle mögé simítja a rakoncátlan hajszálakat.

– Láttam már furább egybeesést is – mondja.

– Én is.

Csakhogy ez nem az. Próbálom összerakni. Lássuk, mit tudunk! Maura és az öreg szivar iszogatnak a bárban, kijönnek, a pasas ajtót nyit neki, elhajtanak, Rex lemeszeli.

– Nap?

– Megnézne nekem valamit? – kérdezem.

Hatodik fejezet

A Sal's autókölcsönző biztonsági kamerájának felvétele már jobb minőségű. Csöndben nézem a videót. Ahogy a legtöbb ilyen felvétellel lenni szokott, a kamerát most is magasra szerelték. Ezt minden elkövető tudja, és mindent meg is tesz annak érdekében, hogy kijátssza. Az ál-Dale Miller jelen esetben baseballsapkát visel, amit mélyen a fejébe húzott. A fejét leszegi, így képtelenség kivenni a vonásait. Ha árgus szemmel figyelem, talán a szakállából látszik valami. Sántít.

– A pasas profi – mondom Reynoldsnak.

– Miből gondolja?

– A lehúzott simléderből, a leszegett fejből, a sántításból.

– Honnan tudja, hogy a sántítás kamu?

– Ugyanonnan, ahonnan Maura járását is felismertem.

Minden ember járása egyedi. Vajon hogyan lehet ezt a legjobban palástolni, és a lényegtelenre terelni a figyelmet?

– Ha az illető sántít – bólint Reynolds.

A kölcsönzőbódéból kilépünk a hűvös, esti levegőbe. A távolban egy fickó rágyújt. Felemeli a fejét, és hosszan kifújja, ahogy apa is szokta. Én apa halála után szoktam rá, kábé egy évig szívtam. Tudom, hogy nem volt valami bölcs dolog. Apa tüdőrákban halt meg, miután egész életében dohányzott. Erre mi a reakcióm erre a borzalmas halálra? Rászokom a bagóra. Szerettem kijárni bagózni, mint az a faszit ott. Talán pont ezt szerettem benne: ha rágyújtottam, az emberek elkerültek.

– A kora sem mérvadó – mondom. – A hosszú haj, a szakáll lehet, hogy szintén csak álca. Sokan próbálnak öregebbnek látszani, hogy lebecsüld őket. Rex is lemeszelte ezt az öreg szivart. Talán elaltatta az éberségét.

Reynolds bólint.

– Azért egy szakértővel majd még megvizsgáltatom a szalagot. Kockáról kockára. Hátha talál valami kézzelfoghatót.

– Persze.

– Magának van valami elképzelése?

– Nem tudom, esetleg...

– Esetleg mi?

Nézem, ahogy a dohányzó fickó mély slukkot vesz, aztán az orrán át kifújja. Én is frankofil vagyok – borbarát, sajt kedvelő, jól beszélem a nyelvet, meg minden egyéb, ami ezzel jár –, ami részben megmagyarázza rövid életű dohányzásomat. A franciák dohányoznak. Sokat. Természetesen az én frankofil ségem – ha létezik ez a szó – autentikus, hiszen Marseille-ben születtem, és az életem első nyolc évét Lyonban töltöttem. Ellentétben azokkal a nagyzolni vágyó, sznob faszkalapokkal, akiknek bár fogalmuk sincs a borokról, spéci bortartó táskával járkálnak és úgy bánnak a kihúzott dugóval, mint egy hímes tojással.

– Nap?

– Maga hisz a megérzésben, Reynolds? A rendőrösztönben?

– Egy frászt! – mondja. – A legtöbb rendőri baklövés, amit láttam, emiatt a hülye – idézőjelet formál az ujjával – „megérzés” miatt volt.

Bírom Reynoldsot.

– Akkor ebben egyetértünk.

Hosszú nap volt. Olyan, mintha egy hónapja vertem volna szét Trey térdét. Amióta kiment belőlem az adrenalin, le vagyok szívva. De mint mondtam, bírom Reynoldsot. Talán tartozom is neki ennyivel. Végül is mit veszíthetek?

– Volt egy ikertestvérem. Úgy hívták, Leo.

Vár.

– Esetleg tud erről valamit? – kérdezem.

– Nem. Kéne?

Megrázom a fejem.

– Leónak volt egy csaja, Diana Styles. Valamennyien Westbridge-ben nőttünk fel. Ahol felvettek.

– Szép város – mondja.

– Az. – Nem tudom, hogy fogjak hozzá. Zagyvaságnak fog tűnni. Mindegy, nekikezdek. – Szóval az érettségi évében a tesóm, Leo, Dianával járt. Egyik este szórakozni mentek. Én nem voltam otthon. Hokimeccsem volt egy másik városban. A Parsippany Hillsszel játszottunk. Fura, mikre nem emlékszik az ember! Két góloom volt és két gólpaszom.

– Az igen!

Elvigyorodom. Eszembe jut a régi életem. Ha behunyom a

szemem, minden pillanatára emlékszem annak a meccsnek. A második góloom volt a mindent eldöntő találat. Emberhátrányban szereztem. Elcsentem a korongot, még épp a kék vonal előtt, elléptem a balszélen, bemutattam a kapusnak egy lövőcselt, majd fonákkal beemeltem a válla fölött. De szép is volt! Akkor és most...

Egy reptéri célbusz áll meg a bódé mellett. Oldalán a Sal's autókölcsönző felirat. Megfáradt utasok – érdekes, autókölcsönzéskor mindenki fáradt – szállnak ki belőle és állnak sorba.

– Szóval hokimeccse volt egy másik városban – nógat Reynolds.

– Azon az éjszakán Leót és Dianát elütötte egy vonat. Mindketten szörnyethaltak.

Reynolds a szája elé kapja a kezét.

– Ez borzalmas!

Hallgatok.

– Baleset volt? Vagy öngyilkosság?

Vállat vonok.

– Senki sem tudja. Legalábbis én nem.

Az utolsóként leszálló utas egy túlsúlyos üzletember. Méretes bőröndöt húz maga után, aminek az egyik kereke kitört. Az arca neonvörös az erőlködéstől.

– Mi volt a hivatalos álláspont? – kérdi Reynolds.

– Véletlen baleset – mondom. – Két gimnazista, jó adag alkohollal és némi droggal a szervezetében. Anno sokan sétáltak azokon a síneken. Néha ostoba bátorságpróbákat tettek. Volt egy gyerek, még a hetvenes években, aki úgy halt meg, hogy megpróbált átugrani a sínen. Szóval mindenki ledöbbsent. Az egész iskola gyászba borult. A halálesetek hírére a média is megjelent. Jöttek a szenteskedő riportjaikkal, hogy felhívják az emberek figyelmét: fiatalok, szépek, drogok, alkohol, mégis mi a baj a társadalommal, meg ilyenek. Tudja, hogy van ez.

– Tudom – mondja Reynolds. – Azt mondta, az érettségi évében.

Bólintok.

– Vagyis akkortájt, amikor maga és Maura Wells együtt voltak.

Vág az esze a nőnek.

– Pontosán, mikor is tűnt el Maura?

Bólogatok. Reynolds kapiskálja.

– Basszus! – mondja. – Mennyivel utána?

– Pár nappal. Az anyja azzal jött, hogy rossz hatással vagyok rá. Mindenáron el akarta vinni a lányát ebből a szörnyű városból, ahol a diákok rendszeresen isznak, szívnak és síneken flangálnak. Állítólag valami bentlakásos iskolába adta.

– Megesik – mondja Reynolds.

– Meg.

– De maga nem vette be?

– Nem.

– Hol volt Maura aznap éjjel, amikor a testvére és a testvére barátnője meghaltak?

– Nem tudom.

Reynolds már érti.

– Ezért keresi még mindig. Nem csak a dögös dekoltázs miatt.

– Azért azt se becsüljük le!

– Férfiak! – mondja. Közelebb lép. – Gondolja, hogy... Maura esetleg tud valamit a testvére haláláról?

Hallgatok.

– Miért gondolja ezt, Nap?

Idézőjelet formálok az ujjammal.

– Amolyan „megérvés”.

Hetedik fejezet

Dolgozó ember vagyok, otthon vár a munka, úgyhogy fogok egy fuvart haza.

Ellie hív, hogy mi újság, de mondom neki, hogy egyelőre várhat. Megbeszéljük, hogy holnap együtt reggelizünk az Armstrong bizstróban. Kikapcsolom a telefont, lehunyom a szemem, és végigalszom az utat. Kifizetem a tarifát, és felajánlom a sofőrnek, hogy adok egy kis fölét is, ha szobát akarna kivenni éjszakára.

– Kösz, nem, muszáj visszamennem – mondja.

Busás borraivalót adok. Rendőr létemre kimondottan gazdag vagyok. Miért ne lennék? Én vagyok apa egyedüli örököse. Egyesek szerint a pénz minden rossz forrása. Lehet. Mások szerint pénzért nem lehet boldogságot venni. Valószínűleg ez is igaz. De ha jól bánsz vele, szabadságot és időt nyerhetsz, ami azért egy fokkal konkrétabb, mint a boldogság.

Már elmúlt éjfél, de autóba ülök, és célba veszem a belleville-i Clara Maass Traumatológiai Központot. Felmutatom a jelvényemet, és megkeresem Trey körtermét. Bekukkantok. Trey már alszik. A lába fel van kötve, hatalmas sínben. Látogató sehol. Mutatom a nővérnek a jelvényemet, és elmondom, hogy a bántalmazása ügyében nyomozok. Megtudom, hogy legalább fél évig aligha fog tudni lábra állni. Megköszönöm a segítségét, és távozom.

Hazamegyek az üres házba, ágyba bújok, a plafont bámulom. Néha elfelejtem, milyen fura itt lakni ebben a házban, ezen a környéken. De már hozzászoktam. Eszembe jut, milyen ígéretesen indult az este, amikor hazaértem arról a győztes hokimeccsről. Úgy fel voltam dobva! Az egyetemi bajnokság játékosmegfigyelői is ott voltak. Ketten ott helyben ajánlatot tettek. Alig vártam, Leo, hogy neked is elmondhassam. Apával a konyhában ültünk, téged vártunk. A jó hír addig sosem volt jó hír, amíg veled meg nem osztottam. Szóval ott ültünk és beszélgettünk, de fél füllel azt figyeltük, mikor ér már a kocsid a kapu elé. Sok gyereket a városban el sem engedtek esténként a

szülei, de apa nem ilyen volt. Az ősök egy része ezt hanyagságnak tartotta, de apa csak vállat vont, és azt mondta, megbízik bennünk.

De te még tízkor sem voltál otthon. De még tizenegyre, sőt éjfélre sem értél haza. Így amikor hajnali kettő tájban végül megállt egy kocsi a ház előtt, kirohantam eléd.

Csakhogy nem te voltál az, Leo. Hanem Augie, a szolgálati autóval.

~~~

Másnap reggel felébredek, és dobok egy jó, forró zuhanyt. Próbálom kitisztítani az agyam. Az éjszaka nem érkezett újabb hír Rexről, feleslegesen meg nem akarok spekulálni. Kocsiba pattanok, irány az Armstrong bisztró. Ha tudni akarod, melyek a legjobb bisztrók egy városban, kérdezz meg egy zsarut. Az Armstrong afféle vegyes felvágott. Kinézetre színtiszta New Jersey-i retró bisztró: kívül króm-neon dizájn, a tetőn nagy, VÖRÖS BISZTRÓ felirattal, belül műbőr bokszok, önkiszolgáló italadagoló, kézzel írt menüábla. A konyha ezzel szemben modern, trendi és ökotudatos. A kávé „fair trade” minősítésű. Az alapanyagok a helyi gazdaságokból származnak, közvetlenül a farmról kerülnek az asztalra. Bár ha omlettet kérsz, nem tudom, a tojás például honnan máshonnan jöhetne.

Ellie már ott vár a sarki asztalnál. Mindegy, mikor érkezem, mindig ő van ott elsőként. Lehuppanok vele szemben.

– Jó reggelt! – üdvözlő a szokásos fülig érő mosolyával.

Visszavakkantok. Imádja, amikor ezt csinálom.

Egyik lábát a hátsója alá húzza, hogy magasabban üljön. Kirobban az energiától. Olyan, mint egy felhúzott rugó. Még ha egy helyben ül, akkor is olyan, mintha mozogna. Sosem mértem még meg a pulzusát, de szerintem nyugalomban is száz fölött van.

– Kivel kezdjünk? – kérdezi. – Rexszel vagy Treyjel?

– Kivel?

Rosszallóan felvonja a szemöldökét.

– Treyjel.

Faarcot vágok.

- Brenda erőszakos barátja.
- Ja, megvan! Mi van vele?
- Valaki ellátta a baját egy baseballütővel. Jó darabig nem fog tudni lábra állni.
- Ú, az szívás – mondom.
- Látom, össze vagy törve.

Majdnem kiszalad belőlem, hogy „mint Trey lába”, de magamba fojtom.

– De hogy a jó oldalát is lássuk – folytatja –, Brenda haza tudott menni összeszedni a cuccait meg a gyerekek holmiját, és végre sikerült aludnia. Ezért hálásak lehetünk.

Ellie hosszasan vizslat.

Bólintok, majd azt mondom: Rexszel.

– Mi?

– Azt kérdezted, kivel kezdjük, Rexszel vagy Treyjel.

– Treyjel már végeztünk – mondja.

Ránézek.

– Szóval őt akkor letudtuk?

– Le.

– Prima – mondom.

Bunny, a régi vágású, platinaszőke felszolgálónő cerkával a füle mögött az asztalunkhoz siet, és tölt a „fair trade” kávéból.

– A szokásos, kedveseim? – kérdezi.

Bólintok. Ellie is. Sokat járunk ide. Legtöbbször omlettet eszünk. Ellie a „sima” omlett híve: két felvert tojásból kéri teljes kiőrlésű kenyérral, fehér cheddar sajttal és avokádóval. Én ugyanígy, csak baconnel kiegészítve.

– Szóval mi van Rexszel? – kérdezi Ellie.

– Ujjlenyomatokat találtak a gyilkosság helyszínén – mondom. – Mauráét.

Ellie szeme kikerekedik. Azt hiszem, az életem során bőven kijutott nekem a balszerencséből. Nincs családom, nincs barátnőm, nincsenek jó kilátásaim, nincs túl sok barátom. De ez a fantasztikus teremtés, ez a csupa szív nő, akinek a jósága a legsötétebb éjszakát is képes beragyogni, a legjobb barátom. Gondolj csak bele! Ellie *engem* választott ki erre a szerepre – a legjobb barát szerepére –, ami azt jelenti, hogy bármilyen rakás szerencsétlenség is az életem, valamit mégiscsak jól csinálok.

Neki mindent elmondok.

Amikor a kocsmás részhez érek, és elmondom, hogy Maurát többször is különböző pasikkal látták távozni, Ellie fájdalmasan felsóhajt.

– Ó, Nap!

– Túlélem.

Látom rajta a szkepszist.

– Nem hiszem, hogy kurválkodott vagy pasikat szedett volna fel – mondom.

– Hát?

– Bizonyos szempontból lehet, hogy rosszabb.

– Hogyhogy?

Nem részletezem. Amíg Reynolds nem szerzi be az infót, nincs értelme spekulálni.

– Amikor tegnap beszélünk – mondja Ellie –, ugye már tudtál Maura ujjlenyomatáról?

Bólintok.

– Hallottam a hangodon. Úgy értem, egy közös gimis barátunk meghalt, nyilván szomorú, de úgy tűnt rajtad, mintha... szóval végeztem egy kis kutatást. – Egy hátzsisák méretű táskából egy vastos kötetet vesz elő. – Találtam valamit.

– Ez meg mi?

– A gimnáziumi évkönyved.

Leteszi elém.

– Te is kértél egyet év elején, de végül nem vitted el, érthető okokból. De én megtartottam neked.

– Tizenöt évig? – kérdezem.

Most ő von vállat.

– Én voltam az évkönyvfelelős.

– Ki más.

Ellie volt a gimnázium eminense. Mindenben precíz volt és pedáns. Pulcsiban járt, gyöngysorral a nyakában. A tanévzárón ő mondta a végzősök búcsúbeszédét. Ő volt az a diák, aki mindig sírt, hogy nem fog sikerülni a dogája, aztán persze ő fejezte be elsőként, csillagos ötösre, a maradék időben meg megírta a háziját. Mindig volt nála tartalékban két tökéletesen kihegyezett 2B-s grafitceruza, a biztonság kedvéért, a füzetek pedig úgy néztek ki, mint másé az első nap.

– És most miért adod mégis ide? – kérdezem.

– Mutatni akarok valamit.

Észreveszem, hogy bizonyos oldalak meg vannak jelölve pink színű öntapadós cetlivel.

Ellie megnyálazza az ujját, és a könyv végére lapoz.

– Kíváncsi vagy, hogy kezeltük anno Leót és Dianát?

– Már milyen értelemben?

– Az évkönyvben. A bizottság megosztott volt. Hagyjuk a fotójukat a helyükön a többiek között ábécésorrendben, mint minden érettségiző diákét, vagy hagyjuk ki őket, és csináljunk nekik hátul egy külön oldalt, azzal a címmel, hogy „Akik már nincsenek köztünk”?

Kortyolok egyet a vizemből.

– Ti ezen vitatkoztatok?

– Nyilván nem emlékszel – akkoriban még nem voltunk olyan jóban –, de tőled is megkérdeztem, mit gondolsz.

– De, emlékszem – mondom.

Ráförmedtem, hogy nem érdekel, persze nem ezekkel a szavakkal, hanem cifrában. A tesóm meghalt. Ki nem szarja le, hova teszik az évkönyvben?!

– Végül úgy döntöttünk, hogy kihagyjuk őket, és csinálunk nekik egy külön szekciót. Az osztálytitkár... Emlékszel Cindy Monroe-ra?

– Aha.

– Néha akkora segg volt!

– Úgy érted, seggfej?

Előrehajol.

– Nem ugyanaz? Na, mindegy. Szóval Cindy azzal jött, hogy az évkönyv szigorúan véve az érettségiző diákok tablója.

– Leo és Diana pedig még érettségi előtt meghaltak.

– Úgy van.

– Ellie?

– Tessék.

– A tárgyra térnél végre?

– Két klasszik omlett – mondja Bunny, és leteszi elének a tálcákat. – Jó étvágyat!

Ínycsiklandozó ez az illat. Megfogom a szendvicset, két kézzel, óvatosan, és beleharapok. A tojássárgája a kenyéremre

omlik, és finoman átítatja.

Ambrózia. Manna. Az istenek eledele. Ki-ki választhat tetszése szerint.

– Nem akarom elvenni az étvágyadat – mondja.

– Ellie.

– Oké.

A könyv végére lapoz.

És íme, ott vagy te, tesó!

Az én kinőtt sportzakómban vagy, mert bár ikrek voltunk, mindig én voltam a nagyobb. Azt hiszem, még nyolcadikban vettem azt a blézert. A nyakkendő apáé. Emlékszem, soha nem tudtad megkötni. Mindig apa kötötte meg neked, nagy múgionddal.

Valaki megpróbálta hátranyalni a séródat, de nem igazán sikerült. Mosolyogsz. Önkéntelenül visszamosolygok rád.

Nem én vagyok az első, aki idő előtt elveszítette a testvérét. És nem én vagyok az első, aki az ikertesóját. Az elvesztésed borzalmas volt, nem vitás, de ettől még nem volt vége a világnak. Idővel összeszedtem magam, és talpra álltam. Két héttel az után a „bizonyos este” után már suliba mentem. Sőt a következő szombaton a Morris Knolls elleni hokimeccsen is beszálltam. Jót tett a figyelemelterelés, bár eléggé dühből játszottam. Kaptam egy tízperces kiállítást, mert felnyomtam a gyereket a palánkra. Birtad volna! Tény, a suliban elég levert voltam. Pár hétig mindenki elhalmozott a figyelmével, aztán ez is alábbhagyott. Emlékszem, amikor a töríjegyem leromlott, Mrs. Freedman kedvesen, de határozottan közölte velem, hogy a gyász nem mentség. Igaza volt. Az élet megy tovább, ez a rendje, bár szerintem ez tök igazságtalan. Amikor gyászolsz, legalább van valamid. De ha a fájdalom enyhül, mid marad? Az ember továbblép. De én nem akartam továbblépni.

Augie szerint ezért veszek bele a részletekbe és vagyok képtelen elfogadni a mások számára nyilvánvalót.

Az arcodat nézem. Ahogy ezt mondom, egy kicsit furcsa lesz a hangszínem.

– Miért mutatod most ezt nekem?

– Nézd meg a zakója hajtókáját!

Ellie átnyúl az asztalon, és ujjával egy apró, ezüstös kitűzőre

bök. Elvigyorodom.

– Az egy T. T. monogram – mondom.

– *T. T. monogram?*

Még mindig vigyorgok. Emlékszem a dilinyós bandátokra.

– Titkos Társaság.

– A westbridge-i gimiben nem volt semmiféle titkos társaság.

– Hivatalosan nem. A tagjai különféle összeesküvés-elméleteket gyártottak.

– Szóval te tudtál róla?

– Persze.

Ellie magához húzza a könyvet. Előrelapoz, és úgy fordítja, hogy én is lássam. Az én fotómat mutatja. Úgy állok ott, mint aki karót nyelt. Mint egy idétlen bábfigura. Ellie az üres hajtókámra bök.

– Én nem voltam tag – mondom.

– Ki volt még az?

– Mint mondtam, ez egy titkos társaság volt. Dilinyós rokon lelkek gyülekezete. Elvileg senki sem tudhatott róla.

Ahogy a következő oldalra lapoz, a szavam hirtelen elakad.

Rex Canton fotója. Tüsi haja van. Vigyorgó fogai közt egyperces szünet. Oldalra dönti a fejét, mintha valamin csodálkozna.

– Na szóval – kanyarodik a lényegre Ellie. – Amikor Rexet említetted, megkerestem az évkönyvben. És ezt találtam.

A fotóra bök. Rex hajtókáján is ott a monogram.

– Tudtad, hogy ő is tag volt?

Megrázom a fejem.

– Mondjuk sosem kérdeztem. Mondom, ez volt az ő titkos kis kompániájuk. Igazából sosem érdekelt.

– Tudod, kik voltak még a tagjai?

– Elvileg nem nagyon beszéltek róla, de... – Összeakad a tekintetünk. – Maura benne van az évkönyvben?

– Nincs. Miután kiiratkozott, kiszedtük a fényképét. Ő is tagja volt?

Bólintok. Harmadév vége felé költöztek a városba. Maura mindenki számára rejtély volt. Zárkózott, magának való bombázó volt, akit egyáltalán nem érdekeltek a gimis

konvenciók. Hétvégeente átruccant Manhattanbe. Hátizsákkal végigjárta Európát. Rejtélyes volt, titokzatos és imádta a veszélyt. Az a fajta lány volt, akiről azt képzelted, hogy egyetemistákkal meg tanárokkal jár. Mi valahogy túl kevesek voltunk neki. Hogy a csudába haverkodtatok ti össze, Leo? Sosem említetted. Emlékszem, egyik nap arra jövök haza, hogy ti a konyhában ültök, és leckét írtok. Alig akartam hinni a szememnek. Te meg Maura Wells?

– Diana képét is megnéztem – mondja elcsukló hangon Ellie. Ő volt Diana legjobb barátnője általános második óta. Így lettünk jóba Ellie-vel. Összekötött minket a gyász. Én téged vesztettelek el, Leo. Ő meg Dianát. – Rajta nincs kitűző. Nekem biztosan említette volna a klubot, ha tagja lett volna.

– Ő valószínűleg nem volt tag – mondom –, hacsak azután be nem lépett, hogy összejött Leóval.

Ellie megmarkolja a szendvicsét.

– Szóval mi ez a bizonyos Titkos Társaság?

– Ráérsz egy kicsit reggeli után?

– Aha.

– Akkor sétáljunk egyet! Úgy könnyebb lesz elmagyaráznom.

Ellie a szendvicsbe harap. A tojás a kezére folyik. Megtörli a kezét, majd a száját.

– Gondolod, hogy van valami kapcsolat közte és...?

– A között, ami Leóval és Dianával történt? Lehet. Szerinted?

Fogja a villát, és a tojássárgájába bök.

– Én mindig azt hittem, hogy Leo és Diana baleset áldozata lett. – Rám néz. – Azt gondoltam, hogy az egyéb magyarázataid – hogy is mondjam csak – elrugaszkodnak a valóságtól.

– Ezt még sosem mondtad nekem.

Vállat von.

– Úgy gondoltam, jobban jönne neked egy szövetséges, mint még valaki, aki bolondnak hisz.

Nem tudom, erre most mit mondjak, így csak erre futja:

– Kösz.

– Most viszont... – töpreng el.

– Most viszont?

– Tudjuk, mi lett legalább három klubtaggal.

Bólintok.

– Leo és Rex halott.

– A tizenöt éve eltűnt Mauráról pedig kiderül, hogy ott volt a Rex-féle gyilkosság helyszínén.

– Plusz – teszem hozzá – lehet, hogy Diana is belépett azóta, hogy a fotó készült. Ki tudja?

– Az már három halott. Akármilyen is az igazság, azt hinni erre, hogy véletlen – hogy a hármójukkal történeteknek semmi köze egymáshoz –, na az *tényleg* elrugaszkodott a valóságtól.

Harapok egyet a szendvicsemből. Lehajtom a fejem, de tudom, hogy Ellie engem figyel.

– Nap?

– Mi az?

– Nagyítóval böngésztem át az egész évkönyvet. Minden egyes hajtókát végignézttem.

– Másokat is találtál? – kérdezem.

Bólint.

– Még kettőt. Még két társunkon ott a kitűző.

Nyolcadik fejezet

Elindulunk a Benjamin Franklin Középiskola mögötti régi ösvényen. Diákkorunkban ez volt az Ösvény. Kézenfekvő, nem?

– El se hiszem, hogy az Ösvény még mindig megvan – csodálkozik Ellie.

Kíváncsian felvonom a szemöldököm.

– Te jártál ide annak idején?

– Én? Soha. Ide a vagányok jártak.

– Vagányok?

– Direkt nem mondtam, hogy „rossz” vagy „balhész” gyerekek.

– Megböki a karomat. – Te is jártál ide, igaz?

– Inkább csak utolsó évben.

– Inni? Fűvezni? Hetyegni?

– Mindhármat – mondom. Majd édes-bús mosollyal hozzáteszek még valamit, amit kizárólag csakis neki vullanék meg. – De engem nem is annyira az ivás meg a fű érdekelt.

– Hanem Maura.

Fölösleges felelnem.

A suli mögötti erdős rész volt az a hely, ahová a diákok rendszeresen jártak cigizni, inni, fűvezni meg smacizni. Minden városban van egy ilyen hely. E tekintetben Westbridge sem kivétel. Feljebb kaptatunk. Az erdő nem túl sűrű, inkább hosszú és szeles. Az embernek az az érzése, mintha kilométerekre lenne a civilizációtól, pedig valójában csak pár száz méterre vagyunk a kertvárostól.

– A híres-nevezetes westbridge-i randihely – mondja Ellie.

– Az.

– Illetve több mint randihely.

Egyetértően hallgatok. Nem szeretek itt lenni. Az óta a „bizonyos este” óta nem is jártam itt, Leo. Már nem miattad. Téged a város másik végében ütött el a vonat. Westbridge elég nagy. Harmincezer lakosa van. Hozzá hat általános iskolája, két szakközépiskolája és egy gimnáziuma. A város területe nagyjából negyven négyzetkilométer. Kocsival kábé tíz perc innen az a

hely, ahol Dianával meghaltatok. Már ha szerencsém van a lámpákkal.

De erről az erdős részről mindig Maura jut eszembe. Hogy milyen nagy hatással volt rám. Hogy – akármilyen szánalmasnak hangzik is – azóta sem volt rám senki ilyen hatással.

Hogy most a fizikai részére gondolok-e?

Arra.

Nyugodtan tartsanak közönséges disznónak; nem érdekel. Az egyetlen mentségem, hogy úgy érzem, a fizikai rész összeért a lelki résszel. Hogy azok a nevetséges szexuális magasságok, ahová ez a tizennyolc éves csávó eljutott, nem pusztán a technikáról szóltak, vagy a kísérletezésről, vagy az újdonság varázsáról, vagy valami különös nosztalgjáról, hanem annál sokkal többről, sokkal mélyebbről.

Bár annyi tapasztalatom már van, hogy beismerjem, lehet, az egész csak baromság.

– Én nem igazán ismertem Maurát – mondja Ellie. – Mikor is költöztek ide? Harmadik végén?

– Aha, azon a nyáron.

– Valahogy félttem tőle.

Bólintok. Mint mondtam, Ellie volt az osztály éltanulója. Van rólunk egy közös kép az évkönyvben, mivel rólunk tartották a legtöbben, hogy „visszük valamire”. Vicces, nem? Mielőtt az a kép készült volna, alig ismertük egymást. Azt hittem róla, hogy egy fontoskodó kis liba. Mégis mi közös lehetett bennünk? Nagyon meg kéne erőltetni az agyam, ha fel akarnám idézni, hogyan is lettünk barátok attól fogva; hogy hogyan kerültünk közel egymáshoz Leo és Diana elvesztése óta, és hogyan maradtunk barátok azután is, hogy ő a Princetonra ment, én meg itthon maradtam. De most így hirtelen nem tudnám felidézni a részleteket, hogy mit találtunk egymásban a gyászon kívül. Nem tudnám megragadni a kulcsmozzanatokat. Egyszerűen csak hálás vagyok érte.

– Valahogy érettebb volt – mondja Ellie. – Mármint Maura. Tapasztaltabb. Olyan, nem is tudom, szexi.

Ezzel nehéz vitatkozni.

– Vannak ilyen típusú csajok. Bármit csinálnak is, valahogy mindig olyan talányosak. Ez egy kicsit előítéletesen hangzott,

nem?

– De.

– De ugye érted, mire gondolok?

– Persze.

– Visszatérve, a titkos társaság másik két tagja – mondja – Beth Lashley és Hank Stroud volt. Rájuk emlékszel?

Emlékszem.

– Mindketten jóban voltak Leóval. Te jól ismerted őket?

– Hank matekzseni volt – mondja. – Elsőben együtt jártunk matekfakra. Emlékszem, külön tantervet kellett kitalálni neki. Azt hiszem, az MIT-re ment.

– Én is így tudom – mondom.

Ellie hangja elkomorodik.

– Tudod, mi lett vele?

– Nagyjából. Utoljára azt hallottam, még itt van a városban. Állítólag kijár kosarazni a pályára.

– Én láttam is egyszer, úgy fél éve a vasútnál. – Ellie a fejét csóválja. – Magában beszélt. Összevissza zagyvált. Szörnyű volt látni. Szomorú, hogy ez lett belőle, nem?

– De.

Megáll és egy fának dől.

– Vegyük csak számba, kik voltak a klubtagok! Az egyszerűség kedvéért tételezzük fel, hogy később Diana is csatlakozott.

– Oké – bólintok.

– Vagyis akkor összesen hat tagunk van. Leo, Diana, Maura, Rex, Hank és Beth.

Továbbindulok. Utánam jön, közben folytatja.

– Leo már nem él. Diana sem. Rex sem. Maura felszívódott. Hank, nos, ő meg... hogy is mondjam? Földönfutó lett?

– Nem – mondom. – Kezelés alatt áll, Essex Pinesban.

– Akkor mi? Pszichiátriai beteg?

– Valami olyasmi.

– És végül ott van Beth.

– Róla mit tudsz?

– Semmit. Mióta egyetemre ment, színét se láttam. Alumni-koordinátorként megpróbáltam megszerezni az e-mail-címét, hogy tudjak neki szólni az érettségi találkozóról,

osztálytalálkozókról. De semmi.

– A szülei?

– Utoljára úgy hallottam, Floridába költöztek. Nekik is írtam, de nem válaszoltak.

Hank és Beth. Majd beszélnem kell velük. De miről is?

– Hova megyünk, Nap?

– Nem messze – mondom.

Meg akarom mutatni neki... vagy csak én magam akarom látni. Megidézem a régi szellemeket. A levegőt fenyőillat tölti be. Hébe-hóba egy-egy törött borosüveg és üres cigisdoboz akad utunkba.

Mindjárt ott vagyunk. Lehet, csak a képzelet játszik velem, de hirtelen mintha megállt volna a levegő. Mintha valaki itt lenne és lélegzet-visszafojtva figyelne minket. Megállok egy fánál, és végighúrom a kezem a kérgén. Egy rozsdás, régi szögbe akadok. A következő fához lépek. Azon is végighúrom a kezem. Még egy rozsdás szög. Elbizonytalanodom.

– Mi az? – kérdezi Ellie.

– Ennél tovább még sosem mentem.

– Hogyhogy?

– Tilos volt a belépés. Látod ezeket a szögeket? Itt végig figyelmeztető táblák voltak.

– Belépni tilos táblák?

– Az volt kiírva, nagy, piros betűkkel, hogy FIGYELEM! TILTOTT TERÜLET! Alatta meg egy csomó, kisebb, ijesztő felirat, hogy valami paragrafus értelmében illetékteleneknek belépni tilos, az értékeidet elkobozhatják, tilos fényképezni, átkutathatnak, bla-bla. Végül a tábla alján ez állt, dőlt betűkkel: *Indokolt esetben fegyveres kényszerintézkedés alkalmazható!*

– Tényleg ez volt kiírva? Fegyveres intézkedés?

Bólintok.

– Micsoda memóriád van! – mondja.

Elmosolyodom.

– Maura az egyiket elcsórta, és kitette a szobaajtájára.

– Hülyéskedsz?

Vállat vonok.

Ellie oldalba bök.

– Mindig is szeretted a rossz csajokat.

- Lehet.
- És vesztedre még mindig így vagy ezzel.

Továbbmegyünk. Furcsa elhaladni a régi táblák helye mellett.

Mintha leszállt volna valami láthatatlan energiamező, ami lehetővé tenné, hogy továbbmenjünk. Negyven méter után feltűnnek a szögesdrót kerítés maradványai. Közelebb érve a bozótból és burjánzó növényzetből kiálló építmények romjai is láthatóvá válnak.

- Harmadikban írtam erről egy esszét – mondja Ellie.
- Miről?
- Ugye, tudod, mi volt itt régen?

Persze hogy tudom, de tőle akarom hallani.

– Egy Niké rakétabázis – mondja. – Sokan nem hiszik, pedig eredetileg az volt itt. A hidegháború alatt – az 1950-es évekről beszélek – a hadsereg az ilyen vidéki városokba rejtette a bázisait. Farmokra meg mindenféle erdős részekre, mint ez is itt. Az emberek azt hitték, az egész csak amolyan mendemonda, pedig nagyon is igaz volt.

Csend ereszkedik ránk. Közelebb megyünk. Épületek maradványai tűnnek föl. Katonai barakkok lehettek. Próbálok elképzelni a helyet – a katonákat, a járműveket, a kilövőállásokat.

– Tizenkét méter magas, nukleáris robbanófejjel ellátott rakéták álltak itt egykor. – Ellie a távolba bámul. Mintha még ma is látná őket. – Ez a hely kábé száz méterre lehet a Downing Roadon levő Carlino-villától. A Niké rakétákra azért volt szükség, hogy megvédjék New Yorkot az esetleges szovjet rakéta- és bombatámadásoktól.

Nekem sem árt ez a kis emlékeztető.

– Azt tudod, mikor állították le a Niké programot? – kérdezem.

– Azt hiszem, az 1970-es évek elején.

Bólintok.

- Ezt itt 1974-ben számolták fel.
- Negyedszázaddal azelőtt, hogy gimisek lettünk.
- Úgy van.
- Na és?

– A legtöbb ember, úgy értem, ha megkérdezed a régi öregeket, a legtöbben azt fogják mondani, hogy ha ezek a bázisok titkosak voltak, akkor ezek voltak Észak-New Jersey legrosszabbul őrzött titkai. Gyakorlatilag mindenki tudott róluk. Volt egy ipse, bár nem tudom, ez tényleg igaz-e, aki szerint július negyedikén állítólag fel is vonultatták az egyik rakétát.

Tovább ballagunk. Nem tudom, miért, de késztetést érzek, hogy bemenjek a régi bázisra, de a rozsdás drótkerítés, mint valami csökönyös katona, még ma is szilárdan áll. Megállunk és benézünk a kerítésen.

– A livingstoni Niké bázisból – mondja Ellie – művésztelep lett. A régi katonai barakkokat művészeti stúdióvá alakították. Az East Elanover-i kilövőállások helyére lakóparkot építettek. Aztán van még egy bázis, Sandy Hookban. Abból hidegháborús témaparkot csináltak.

Előrehajolunk. Az erdőre néma csend telepszik. Madár sem rebben. Levél sem zizzen. Csak a saját lélegzetünket hallani. A múlt sosem múlik el nyomtalanul. Bármi történt is ezen a helyen, még ma is kísért. Sokszor van az embernek ilyen érzése – főleg, ha ókori romok közt vagy régi épületekben jár, vagy ha csak egyedül van a fák között –, mint most. A múlt visszhangjai sosem szűnnek meg. Elhalkulnak, eltompulnak ugyan, de sosem némulnak el teljesen.

– Na és ezzel a bázissal mi lett, miután bezárt? – kérdezi Ellie.

– Épp ezt akarta a Titkos Társaság kideríteni.

Kilencedik fejezet

Visszasétálunk Ellie kocsjához. Megáll a vezetőoldali ajtó mellett, és két oldalról a tenyerébe fogja az arcomat. Ez amolyan anyai érintés. Bármilyen furcsán hangzik is, ilyet még senki mástól nem tapasztaltam. Őszinte aggodalommal néz rám.

- Nem tudom, mit mondhatnék.
- Oké, semmi vész.
- Lehet, hogy tényleg ez tenne most neked a legjobbat.
- Már micsoda?

– Nem akarok érzelgősködni, de annak az estének a szellemei még mindig kísértenek téged. Lehet, hogy az igazság megszabadítana tőlük.

Bólintok, és becsukom az ajtaját. Nézem, ahogy elhajt. Épp indulnék vissza a kocsimhoz, amikor megcsörren a mobilom. Reynolds az.

- Honnan tudta? – kérdezi.

Várok.

– Rex Canton járőr három másik alkalommal is állított meg ittás sofőröket ugyanazon a helyen.

Még mindig várok. Erre seperc alatt rájöhett. Valami más is van még, és mérget vennék rá, hogy tudom, mi az.

- Nap?

Ha barkochbázni akar, hát barkochbázzunk!

- Lefogadom, hogy mindhárom férfi volt, igaz?

– Igaz.

– És mindháromnak épp most zajlik a válópere vagy a gyermekelhelyezési pere...

- Utóbbi – feleli. – Mindháromnak.

– Gyanítom, nem csak ez a három volt – mondom. – Szerintem máshol is bírságolt.

- Utánanézek a bírságolásainak. Időbe telik.

Beszállok és gyújtást adok.

– Honnan tudta? – kérdezi Reynolds. – Csak azt ne mondja, hogy megérzés!

- Nem tudtam biztosan, de Rex feltűnő gyorsan lemeszelte

azt a kocsit. Szinte még ki sem értek a bárból.

– Lehet, hogy előzőleg terepszemlét tartott.

– De láttuk a szalagot. Lehet, hogy tré volt a felvétel, de az világosan látszott, hogy a sofőr nem támolygott, és nem vezetett bizonytalanul. Akkor Rex vajon miért pont őt szúrta ki? És a nő, aki mellette ült, egész véletlenül Rex gimnáziumi iskolatársa. Túl sok a véletlenekből. Szerintem szándékosan húzták csőbe.

– Még mindig nem értem – mondja Reynolds. – A fickó iderepült, hogy végezzen Rexszel?

– Úgy fest.

– Összejátszhatott az exével?

– Nem hiszem – mondom.

– A szíve mondatja magával?

– Nem, a logika.

– Kifejtené?

– Hallotta a csapost – mondom. – A nő bejött, hozzácsapódott, leitatta, majd rávette, hogy kocsi üljön. Ha összedolgozott volna a bérgyilkossal, erre a színjátékra nem lett volna szükség.

– Lehet, hogy ez is része volt a tervnek.

– Lehet – mondom.

– De abban, amit mond, van logika. Szóval maga szerint Maura és Rex összejátszottak?

– Igen.

– Ez még nem jelenti azt, hogy a nő nem húzta csőbe Rexet is.

– Igaz.

– Viszont, ha nem volt benne a gyilkosságban, hol van most?

– Nem tudom.

– Lehet, hogy a gyilkos ellene fordította a fegyvert. Kényszeríthette, hogy üljön a volán mögé. Mondjuk, hogy vigye ki a reptérre.

– Lehet.

– És azután?

– Ne szaladjunk ennyire előre! – mondom. – Utána kell járni. Kétlem, hogy a feleségek egyszerűen csak odasétáltak Rexhez, hogy „Üdv, biztos úr, segítene besározni a férjemet?”.

– Akkor hogyan fogadták fel?

– Szerintem egy valóperes ügyvéd útján. Először ezt kéne kideríteni. A három nőnek valószínűleg ugyanaz volt az ügyvédje. Derítse ki, ki az, és megkérdezzük tőle Rexet és Maurát.

– Azt fogja mondani, hogy a peranyagból nem adhat ki infót.

– Menjünk csak sorjában!

– Rendben – mondja Reynolds. – És ha az egyik átvert férj a gyilkos, aki bosszút akart állni?

Ebben is van ráció, de emlékeztetem, hogy ehhez túl keveset tudunk. Addig nem ülök fel az összeesküvés-elméletének, amíg a feltárt tények ellentmondanak neki. Továbbra is abba az ostoba kis reményembe kapaszkodom, hogy a Rex-gyilkosság valahogy elvezethet hozzád, Leo. Reynolds majd elindul az ittas vezetéses szálon, én meg a konspirációs szálon. Vagyis meg kell keresnem Hank Stroudot és Beth Lashley-t.

De mindenekelőtt be kell avatnom Augie-t.

Vagy várjak vele? Miért tépjem fel újra a sebeit, pláne most, hogy végre új fordulatot vett a magánélete? De az, hogy elhallgassak előle valamit, nem az én stílusom. Én sem akarnám, hogy ő döntse el helyettem, mi fájna és mi nem. Neki is meg kell adnom ezt a tiszteletet.

Viszont Augie Diana apja. Nem lesz egyszerű menet.

A 80-as útra kanyarodva megnyomom a kormányon levő gombot, és utasítást adok a telefonomnak, hogy tárcsázza Augie-t. Harmadik csöngésre felveszi.

– Hogy s mint, Nap? – Augie nagydarab fickó, hordó mellkassal. A hangja érdesen mély, megnyugtató.

– Megvolt Hilton Head? – kérdezem.

– Tegnap késő este értünk haza.

– Akkor már otthon vagy?

– Ja, már itthon. Mi a helyzet?

– Beugorhatnék műszak után?

Egy pillanatig habozik.

– Persze, gyere!

– Okés. Na és milyen volt az út?

– Viszlát! – mondja Augie.

Leteszi. Kíváncsi vagyok, vajon egyedül volt-e, amikor beszéltünk, vagy az új barátnője is vele volt. Frankó lenne! Persze semmi közöm hozzá.

~~~

Augie egy téglából épült, kertes társasházban lakik az Oak Streeten, a lakóparknak azon a részén, amit találóan akár „Elvált apák utcájának” is lehetne nevezni. Nyolc éve költözött be „átmeneti jelleggel”, miután elvált Audrey-től, Diana anyjától, és eljött a házból, ahol egyetlen gyermeküket felnevelték. Pár hónappal később Audrey eladta a házat, anélkül hogy előtte Augie-t megkérdezte volna.

Audrey egyszer elmondta nekem, hogy ezt sokkal inkább Augie, semmint maga miatt tette.

Amikor Augie ajtót nyit, az előszobában ott sorakoznak mögötte a golfütői.

– Na, milyen volt Hilton Head? – kérdezem.

– Remek!

Mögé mutatok.

– Az ütőidet is elvitted?

– Micsoda mesterdetektív!

– Nem szoktam kérkedni veled.

– Elvittem őket – mondja –, de végül nem játszottam.

Somolygok.

– Ezek szerint jól alakult?

– Yvonne-nal.

– Yvonne – ismétlem, és kíváncsian felvonom a szemöldököm. – Szép név.

Hátrább lép és beinvitál.

– Nem hiszem, hogy működne köztünk a dolog – mondja.

A szívem szakad meg. Bár sosem találkoztam Yvonne-nal, valamiért magabiztos, nagyhangú, jókedvű teremtésnek képzelem el, aki előszeretettel karol Augie-ba, miközben a tengerparton sétálgatnak. Sajnálkozom valakinek az elvesztéséért, akit még csak nem is ismerek.

Augie-ra nézek. Vállat von.

– Majd lesz másik – mondja.

– Sok hal van még a tengerben – helyeslek.

Az ember azt gondolná, a lakása amolyan pórias, de nem. Augie imád művészeti vásárokbba járni, és rendszeresen vesz

festményeket. Folyamatosan cserélgeti őket. Egy-két hónapnál tovább sosem hagyja őket egyazon helyen. Az üvegvitrintes tölgyfa polcok tömve vannak könyvekkel. Augie a legfalánkabb könyvmoly, akit ismerek. Két kategóriába szortírozza a könyveket: szépirodalom és szakirodalom, de szerző vagy más szisztéma szerint már nem rendezi sorba őket.

Leülök.

– Nem vagy szolgálatban? – kérdezi.

– Nem. És te?

– Én sem.

Augie még ma is a Westbridge-i Rendőrség kapitánya. Egy év múlva megy nyugdíjba. A veled történetek miatt lettem rendőr, Leo, de nem biztos, hogy Augie pártfogása nélkül is az lettem volna. Most is abba a plüssfotelbe ülök, amelyikbe mindig, ha nála vagyok. A középiskolai állami futballbajnokságon nyert trófeát használja könyvtámasznak. Abban a csapatban játszottam én is, annak a csapatnak volt az edzője. Ezt leszámítva semmilyen személyes tárgy nincs a szobában. Sem fénykép, sem oklevél, sem kitüntetés vagy hasonló.

Kezembe nyom egy üveg bort. 2009-es Château Haut-Bailly. Kábé kétszáz dollár.

– Ezt nevezem! – mondom.

– Bontsd föl!

– Tedd el inkább valami különleges alkalomra!

Augie kiveszi a kezemből az üveget, és belenyomja a dugóhúzó.

– Apád is ezt tanácsolta volna?

Elmosolyodom.

– Nem.

A dédapám – apám gyakran elmesélte – a legjobb borait különleges alkalmakra tartogatta. Aztán megölték, amikor a nácik elfoglalták Párizst. Végül a nácik az összes borát megitták. Tanulság: nem szabad várni! Úgy nőttem fel, hogy mindig a legjobb tányérainkat használtuk. A legjobb ágyneműinket húztuk föl. Waterford kristályból ittunk. Amikor apám meghalt, a borospincéje csaknem üres volt.

– Apád nagyobb nevektől szokott idézni – mondja Augie –, de én most Groucho Marx egyik mondásával is beérem.

– Éspedig?

– „A jó borhoz idő kell. Hát most itt az idő!”

Augie tölt, először az egyik, aztán a másik pohárba. Az egyiket a kezembe nyomja. Koccintunk. Egy kicsit megforgatom, aztán megszagolom. Egyáltalán nem hivalkodó.

Pompázatos szeder, szilva, fekete ribizli és – biz’ isten – ceruzaforgácsra emlékeztető illataromák. Belekóstolok. Zamatos, üde, friss, gyümölcsös. Hosszú utóíz. Pazar!

Augie a reakciómat várja. A biccentésem mindent elmond. Arra a helyre pillantunk, ahol apa szokott ülni velünk. Bárcsak itt lehetne ő is! Értékelte volna ezt a pillanatot. Élvezte volna mind a bort, mind a társaságot.

A francia *joie de vivre* kifejezésnek apa volt a megtestesült definíciója. Szabad fordításban annyit jelent: „színtiszta életöröm”. Én nem vagyok meggyőződve a definíció pontosságáról. A személyes tapasztalatom az, hogy a franciák imádnak *érezni*. A nagy szerelmek és a nagy tragédiák élményét a maguk teljességében szippantják magukba. A nehézségektől sem hátrálnak meg, nem kuporodnak védekezőállásba. Ha az élet pofonokat oszt, állukat felszegve élik meg a pillanatot. A maga teljességében.

Apa is pontosan ilyen volt.

Épp ezért nagy csalódást okoznék neki, Leo.

Lehet, hogy a fontos dolgokban mégsem vagyok akkora frankofil.

– Szóval mi jár a fejedben, Nap?

Rex megölésével kezdem, aztán kitérek Maura ujjlenyomatára. Augie nagy múgonddal szopogatja a borát. Lekerekítem a történetet.

Várom. Ő is vár. A zsaruk tudják, hogyan kell várni.

Végül megkérdezem:

– Te ezt mivel magyarázod?

Augie felkel a helyéről.

– Nem az én ügyem. Ergo nem az én dolgom megmagyarázni. De most legalább megtudtad.

– Mit tudtam meg?

– Valamit Mauráról.

– Nem valami sok – mondom.

– Nem, valóban nem.

Elhallgatok. A borba kortyolok.

– Hadd találjam ki! – mondja Augie. – Valamiért azt gondolod, hogy ennek a gyilkosságnak köze van Leóhoz és Dianához.

– Odáig azért nem merészkednék, hogy ezt kijelentsem – felelem.

Augie mélyet sóhajt.

– Mi az, amit tudsz?

– Rex ismerte Leót.

– Nyilván Dianát is ismerte. Végül is egy osztályba jártatok, nem?

– Ennél többről van szó.

A táskámba nyúlok, és előhúzom az évkönyvet. Augie elveszi.

– Rózsaszín öntapadós cetlik?

– Ellie – mondom.

– Kitalálhattam volna. Na és miért mutatod most ezt nekem?

Miközben előadom a sztorit a kitűzőkről meg a Titkos Társaságról, cinikus mosoly jelenik meg a szája szegletében. Miután befejezem, megkérdezi:

– És mi a teóriád, Nap?

Hallgatok. Egyre szélesebb a vigyor az arcán.

– Gondolod, hogy ez a Titkos Társaság fölfedett valami rémisztő, szörnyű nagy titkot egy katonai bázisról? – kérdezi. Közben az ujjával búvöl, akár egy szellemidéző varázsló. – Valami szörnyű, nagy titkot, amiért Dianát és Leót el kellett hallgattatni? Ugye ez a teóriád?

A boromba kortyolok. Augie járkálni kezd, közben az évkönyvet lapozza.

– És most, tizenöt évvel később, valami különös oknál fogva Rexet is el kellett hallgattatni. Furcsa, hogy anno nem kellett, de mindegy. Most hirtelen titkos ügynököket küldenek, hogy likvidálják.

Augie abbahagyja a járkálást, és rám néz.

– Te most ezt élvezed? – kérdezem.

– Egy kicsit, azt hiszem.

Továbbhajt a következő jegyzetlaphoz.

– Beth Lashley. Ő is halott?

– Nem, nem hiszem. Róla egyelőre semmit nem tudok.

Augie nagy elánnal továbblapoz.

– Ó, és Hank Stroud! Nos, róla tudjuk, hogy itt él a városban. Nincs ki mind a négy kereke, de egyelőre még őt sem vitte el a mumus.

Még tovább lapoz, de hirtelen lefagy. Néma csönd. A szemébe nézek, és azon tűnődöm, vajon jó ötlet volt-e idejönni. Nem látom, melyik oldalt nézi, de azt tudom, hogy valahol az utolsó oldalaknál járhat. Ebből biztosan tudom. Az arckifejezése nem változik, minden más igen. Fájdalom ráncolja a homlokát. Mintha a keze is remegne kicsit. Mondanék valami vigasztalót, de tudom, hogy ez most az a pillanat, amikor bármi szó olyan lenne, mint egy értelmetlen melléklet egy könyv végén. Fölösleges és káros.

Így inkább hallgatok. A tizenhét éves lánya fotóját nézi, akit hiába várt haza azon a bizonyos estén. Amikor végül megszólal, olyan, mintha valami szorítaná a mellkasát.

– Éretlen kölykök voltak, Nap.

Feszülten markolom a poharat.

– Ostoba, éretlen kölykök. Ki voltak ütve. Bedrogoztak, aztán ráítottak. Sötét volt. És késő. Csak álldogáltak a síneken? Vagy futkároztak nevetgélve, és észre sem vették? Vagy azzal szórakoztak, hogy az utolsó pillanatban átfutnak a vonat előtt, mint a szerencsétlen Jimmy Riccio '73-ban? Nem tudom, Nap. Bár tudnám. Bár tudnám, mi történt pontosan. Szeretném tudni, hogy Diana szenvedett-e. Vagy az egész egy pillanat alatt történt? Szeretném tudni, hogy megfordult-e az utolsó pillanatban, és látta-e, hogy meg fog halni, vagy az egészet észre sem vette. Az egyetlen dolgom, az egyetlen feladatomban az lett volna, hogy megvédjem. Én mégis elengedtem azon az estén. Fogalmam sincs, hogy félt-e. Nem tudom, tudta-e, hogy meg fog halni. És ha tudta, kiáltott-e értem? Kiáltott-e az apjáért? Várt-e, hogy valami módon ott termék, és megmentem?

Nem mozdulok. Nem bírok.

– Gondolom, utána akarsz járni.

Bólintok. Aztán kipréselek egy igent. Kezembe nyomja a könyvet, és kimegy.

– Talán jobb, ha egyedül csinálod.

Tizedik fejezet

Így hát egyedül állok neki.

Felhívom az Essex Pines Egészségügyi Központot, és meglepően hamar telefonvégre kapom Hank egyik orvosát.

– Ugye ismeri a betegek személyes adatainak védelméről szóló törvényt? – kérdezi.

– Igen.

– Ennek értelmében nem adhatok felvilágosítást az állapotáról.

– Én csak beszélni akarok vele – mondom.

– Mr. Stroud járóbeteg.

– Tudom.

– Akkor azt is tudja, hogy nem lakik itt.

De kurva bölcs itt mindenki!

– Nézze, doktor... bocsánat, nem hallottam jól a nevét.

– Bauer. Miért?

– Csak hogy tudjam, ki szórakozik itt velem.

Csönd.

– Rendőr vagyok, és szeretném megtalálni Hanket. Nem tudja véletlenül, hol lehet?

– Nem.

– Címet nem adott meg?

– Csak egy postafiókot Westbridge-ben. És mielőtt megkérdezi, a hatályos jogszabályok meggátolnak abban, hogy elmondjam, hogy Hank általában heti háromszor jár be hozzánk, de már több mint két hete nem láttuk.

Két hete. Dr. Bauer leteszi. Sebaj! Van egy másik ötletem.

Sötétedik. A suli előtti kosárpályánál állok, a baseballpálya szomszédságában, és hallgatom az aszfalton pattogó labda fülemnek oly kedves hangját. Ami előttem zajlik, nem más, mint egy fantasztikus játék, a szabadtéri hobbikosárlabda. Itt nincsenek mezek, nincsenek edzők, nincsenek fix összetételű csapatok, nincsenek bírók. Néha a vonalon túlig megy a játék, néha a kerítésig. A büntetőterület széléről indul a derbi. Mindig a győztes marad fenn a pályán, mindenki maga mondja be a

faultot. A játékosok egy része ismeri egymást, egy része nem. Van, akinek jól fizető állása van, és van, aki egyik napról a másikra tengődik. Van itt magas, alacsony, kövér, sovány, etnikumra és felekezetre való tekintet nélkül. Az egyik fickó turbánt visel. Itt ez nem számít. Itt csak az a fontos, ki hogy játszik. Néha megy a zrika, néha csendben folyik a játék. Létezik ugyan egy amatőrbajnokság is, előre lefixált időpontokkal, de a szabadtéri hobbikosárlabda ennek a szöges, anakronisztikus ellentéte.

Megy a basszusozás, a fejcsóválás, egymás biztatása. Szaggatott ritmusban csoszognak a magas szárúk. Egyszerre tízen játszanak: öt az öt ellen. Hárman a pálya szélén várakoznak. Egy negyedik is csatlakozik, és megkérdezi:

– Most ti jöttök?

Bólintanak.

A játékosok kábé felét ismerem. Van, akit a gimiből. Van, aki pár házzal arrébb lakik. A helyi lacrosse-klub főguruja is itt van. Többen a pénzügyi szektorban dolgoznak, de két középiskolai tanárt is látok.

Hanket viszont nem látom.

A játék már a végéhez közeledik – még egy tízes meccs –, amikor a pálya mellett egy hórihorgas fickó száll ki a kocsijából. Én is ismerem. A négy csereember nyomban felkiált. – Itt van Myron! – A többiek lelkesen hujjogni kezdenek. Myron szégyenlősen visszamosolyog.

– Nicsak, ki van itt! – szól oda az egyik.

A többiek kánonban rákezdenek. „Na, milyen volt a nászút, Rómeó?” „Nem vagy valami csokibarna!” „Csak nem a négy fal közt töltöttétek az időt? Ha érted, mire célzok!”, mire Myron:

– Elsőre nem értettem, de miután hozzátetted, hogy „ha érted, mire célzok”, rögtön leesett!

Sok-sok vállveregetés és humorizálással egybekötött gratuláció jár az ifjú vőlegénynek.

Emlékszel Myron Bolitarra, Leo? Amikor apa elvitt minket Livingstonba, hogy lássuk őt játszani a középiskolás csapatban? Csak hogy megmutassa, milyen egy igazi ász. Myron megrögzött agglegény volt. Legalábbis azt hittük róla. Nemrég nősült, egy tévébemondónőt vett el. Ma is emlékszem apa szavaira: Az ilyen

spilerekért éri meg meccsre járni – mondta. Ez volt apa filozófiája. Remek játékos lett belőle, a Duke Egyetem egyik szupersztárja, akit az NBA-s csapatok hamar kiszemeltek maguknak. Aztán paff, jött egy faramuci sérülés, és lóttek a profi ligának.

De itt a palánk alatt ő még mindig legenda. Nem tudom, hogy csak a nosztalgia vagy más miatt, de a szememben ő most is egy nagyágyú. Ma már mindketten felnőttek vagyunk, de valahol még mindig megilletődöm és megtisztelve érzem magam, ha figyelmet szentel nekem.

Az üdvözlősereg közé vegyülök. Amikor hozzám ér, kezét fogok vele és gratulálok az esküvőhöz.

– Kösz, Nap.

– Azért nem szép tőled, hogy cserbenhagytál.

– Nézd a pozitív oldalát! Most te vagy a legkapósabb agglegény a környéken. – Közben észrevesz valamit az arcomon, és félrehúz.

– Baj van?

– Hanket keresem.

– Csinált valamit?

– Nem, nem hiszem. Csak beszélni akarok vele. Hétfő esténként általában itt szokott lenni, nem?

– Mindig – mondja Myron. – Persze sosem tudhatod, épp milyen passzban lesz.

– Hogy érted?

– Úgy, hogy Hanknek, hogy is mondjam, elég hullámzó a viselkedése.

– A gyógyszerek miatt?

– A gyógyszerek vagy a kémiai egyensúlyzavar miatt, franc tudja. De ne tőlem kérdezd. Már egy hónapja nem voltam itt.

– Hosszúra nyúltak a mézeshetek?

– Valahogy úgy.

Látom, hogy már menne. De valamit még muszáj megkérdeznem tőle.

– Ki ismeri itt Hanket a legjobban?

Az állával egy jóvágású fickó felé bökk.

– David Rainiv.

– Komoly?

Myron vállat von, és beáll játszani.

Elképzelni sem tudok két annyira ellentétes életutat, mint amilyen Hanké és Rainivé. A gimis osztályban David volt a Kiemelkedő Diákok Egyesületének elnöke, ma pedig az ország egyik legnagyobb befektetési cégének vezérigazgatója. Pár éve, amikor a kongresszus meghallgatásra rendelte be a legnagyobb bankok vezetőit, a tévében is szerepelt. Bár van egy luxuslakása Manhattanben, ma is Westbridge-ben nevelik a gyerekeiket a feleségével, Jill-lel, aki a gimnáziumi szerelme volt. Itt, a kertvárosban nem nagyon laknak közismert, prominens személyiségek – max olyanok, mint a *Kémek a szomszédban* szereplői –, de akárhonnán nézzük is, a Rainiv család a társadalom krémje.

Kezdődik a következő derbi. Daviddal letelepszünk egy padra a pálya szélén. David fitt, és úgy néz ki, mint egy Kennedy és egy Ken baba keresztezése. Ha alteregót keresnél a jóvágású szenátor szerepére, Rainivnél jobbat keresve sem találnál.

– Már három hete nem láttam Hanket – mondja David.

– Ez szokatlan?

– Szinte minden hétfőn és csütörtökön itt van.

– Amúgy, hogy van? – kérdezem.

– Jól, azt hiszem – mondja David. – Bár teljesen sosincs jól, ha érted, mire gondolok. Páran az itteniek közül... – a pályára pillant – nem nézik jó szemmel. Folyton csinálja a műsort. Nem fürdik. Amikor a pálya szélén áll és vár a sorára, feszülten téblábol és összevissza hablatyol.

– Miket?

– Mindenféle zavaros, értelmetlen dolgokat. Múltkor valami olyasmit kiabált, hogy Himmler utálja a tonhalsteaket.

– Himmler, mint az a náci?

Vállat von. Szeme a pályán, a játékot figyeli.

– Hülyeségeket ordibál, fel-alá járkál, néha a frászt hozza a srácokra. De ha a pályán van – mosolyodik el David –, mintha visszaválna a régi Hankké. Kis időre a régi Hank visszatér közénk. – Felém fordul. – Emlékszel Hankre a gimis időkből?

Bólintok.

– Jópofa figura volt, nem? – mondja.

– De.

– Mondjuk fura fazon volt már akkor is, de... emlékszel, amikor a karácsonyi bulin megtréfálta a tanárokat?

– Valamit csinált a drazsójukkal, nem?

– De. Stikában Skittles-szemeket szórt az M&M's-ükbe...

– Az szívás!

– Ja, a balekok belemarkoltak a drazsójukba, aztán... – nevetni kezd. – Ő meg felvette videóra. Hatalmas volt!

– Ja, emlékszem.

– Igazából nem akart ártani senkinek. Ezt a drazsés csínyt is inkább amolyan tudományos kísérletnek szánta, mint rosszindulatú tréfának. – Egy pillanatra elhallgat. Követem a tekintetét. Myron épp tempót dob. Ez szép volt!

– Hankkel gondok vannak, Nap. Nem az ő hibája. Ezt mondom mindig azoknak a srácoknak is, akik nem kedvelik. Ugyanolyan, mintha rákja lenne. Egy rákosnak sem mondom azt, hogy nem állhat be, mert beteg.

– Jogos – mondom.

David a játékot figyeli.

– Tartozom Hanknek.

– Hogy érted?

– Érettségi után Hank az MIT-re ment. Biztosan tudod.

– Aha.

– Engem a Harvardra vettek fel. Másfél kilométerrel arrébb. Király, nem? Közel voltunk egymáshoz. Így elsőben Hank és én sokat lógtunk együtt. Érte mentem és bedobtunk egy hamburgert, vagy bulizni mentünk. Többnyire a mi sulinkba, de néha hozzájuk. Hank mindig meg tudott nevetetni. – Az arca kissé felderül. – Nem volt egy nagyivó, többnyire csak álldogált a sarokban, és figyelt. Jól elvult ezzel. A csajok is bírták. Volt egy bizonyos típus, amelyik bukott rá.

A környék lassan elcsöndesül. Egyedül a kosárpálya kakofóniája csap zajt.

A mosoly, mint valami lepel, hirtelen lehull David arcáról.

– Aztán a dolgok kezdtek megváltozni – mondja. – A változás olyan lassú volt, hogy eleinte fel sem tűnt.

– Megváltozni? Hogyan?

– Például amikor mentem érte, nem volt kész. Vagy amikor mentünk el, kétszer-háromszor is megnézte, bezárta-e az ajtót.

A helyzet egyre rosszabb lett. Megyek érte, erre még köntösben van. Órákig tusolt. Folyton azt nézte, be van-e zárva az ajtó. Nem kétszer, nem háromszor, hanem hússzor vagy harmincszor. Próbáltam noszogatni: „Hank, már megnézted, fejezd be! Amúgy is kinek kellenének a kacatjaid?” Meg attól félt, hogy leég a kolesz. Az egyik közös helyiségben volt egy tűzhely. Oda mindig be kellett néznünk, hogy lekapcsolták-e. Órákig tartott, amíg végre kicibáltam.

Elhallgat. A játékot figyeljük. Nem kérdezek közbe. Hadd mesélje úgy, ahogy ő akarja.

– Egyik este dupla randira készültünk egy puccos cambridge-i vendéglőbe. Azt mondta, ne menjek érte, majd jön busszal. Mondom, jó. Összeszedem a csajokat. Ott vagyunk a vendéglőben. Ja, a lényegét kihagytam. Ez a csaj, Kristen Megargee... Hank megőrült érte! Egy tünemény volt... ráadásul matekzseni. Hank teljesen be volt indulva rá. Erre mit gondolsz, mi történt?

– Nem jött el.

– Talált. Nem győzők mentegezőzni a csajok előtt. Hazaviszem őket. Aztán odamegyek a kolihoz. Hank még mindig az ajtóval van elfoglalva. Kinyitja, bezárja. Százhuszonötször egymás után. Aztán nekem esik: „Azt mondtad, a jövő héten lesz.”

Hallgatok. David lehajtja a fejét, és a kezébe temeti az arcát. Nagyot fújtat, majd fölneéz.

– Nekem ott volt az egyetem – folytatja. – Az élet, az izgalmak, az új kihívások, az új barátok. A tanulás, a csajozás, Hank meg... nem az én gondom, nem igaz? Egyre fárasztóbb volt összeszedni. Attól fogva egyre ritkábban kerestem. Tudod, hogy van ez. Ír, te nem válaszolsz olyan hamar. Lassan elsodródtok egymástól. Először csak egy hónap. Aztán egy szemeszter. Aztán...

Csendben hallgatom. Érzem a hangján a bűntudatot.

– Szóval ezek a fickók – a pálya felé bök – azt hiszik, hogy Hank stikkes. Nem akarják, hogy ide jöjjön játszani. – Felegyenesedik. – Márpedig fog. Amikor csak akar. Mi pedig bevesszük.

Várom egy kicsit, és megkérdezem:

– Nincs valami ötleted, hol lehet?

– Nincs. Azóta sem nagyon beszélünk. Úgy értem, a pályán kívül. Kosár után páran be szoktunk ugrani a McMurphy'sbe sörözni meg pizzázni. Eleinte Hanket is hívtam, de ő szó szerint elfutott. Néhányszor biztosan láttad már a városban flangálni.

– Aha – mondom.

– Ugyanaz az útvonala mindennap. A megszokás rabja. Gondolom, ez segít. Mármint a megszokott rutin. Itt általában kilencig nyomjuk. Ha egy kicsit ráhúzzunk, Hank akkor is lelép, pontban kilenckor. Se pacsi, se pá. Van egy ébresztős, régi Timexe. Az kilenckor jelez, ő meg elsprintel. Akkor is, ha épp játék közben vagyunk.

– Mi van a családjával? Még velük lakik?

– Az anyja tavaly halt meg. Egy régi társasházban lakott West Orange-ben, Cross Creek Pointban. Az apja talán még most is ott van.

– Azt hittem, a szülei elváltak kiskorunkban – mondom.

Valaki földre huppan a betonon. Faultot kiált, de a másik szerint csak szimulál.

– Ötödikben mentek szét – mondja David. – Az apja valahova nyugatra ment. Coloradóba, azt hiszem. De úgy tudom, kibékültek, amikor Mrs. Stroud lebetegedett. Már nem tudom, kitől hallottam.

Az etap Myron kosarával ér véget, miután hátrafelé felugorva elereszt egy tempót, és a labda a palánkról a hálóba csorog.

David feláll.

– Én jövök! – emlékeztet.

– Hallottál valaha a Titkos Társaságról? – kérdezem.

– Nem. Az meg mi?

– Pár gimis osztálytársunk alapította. Hank is a tagja volt. Meg a tesóm.

– Leo. – Szomorúan a fejét rázza. – Jó srác volt. Kár érte. Szótlanul hallgatom.

– Hank nem szokott összeesküvés-elméletekről beszélni?

– De, néha. Erről-arról. Bár nem volt sok alja.

– Esetleg nem beszélt az Ösvényről? Vagy az erdőről?

Megáll és rám néz.

– A régi katonai bázisról?

Nem szólok.

– A gimiben Hank bele volt pistulva abba a helybe. Folyton arról beszélt.

– Miket mondott?

– Eszement dolgokat. Hogy a kormány LSD- meg telepátiakísérleteket folytat, meg ilyesmiket.

Egy időben te is ilyeneken filóztál, Leo. De te nem voltál ilyen megszállott. Téged is érdekelt, párszor beszéltél róla, de szerintem te sem hitted el komolyan. Nekem úgy tűnt, hogy számodra ez csak egy jópofa móka, de lehet, hogy tévedek. Az is lehet, hogy mindegyikötöket más-más vonzott a dologban. Hank nagyszabású kormány-összeesküvésekben gondolkodott. Maura az izgalmat, a veszélyt kereste. Te, Leo, meg szerintem a bandázást élvezted, ahogy ott kalandoztok az erdőben, mint valami Stephen King-regényhősök.

– Hé, David, gyere már, kezdünk! – kiáltja valaki.

– Adj neki még egy percet! – mondja Myron. – Mindjárt jön. De már mindenki felsorakozott és startra kész, és van egy íratlan szabály: nem illik megvárni a többieket. Davidnek is mehetnékje van. Bólintok, hogy menjen csak. Már indulna, de egy pillanatra még visszafordul.

– Hank még ma is megszállottja a bázisnak.

– Ezt mire mondod?

– A reggeli sétájára. Minden áldott nap azzal indít, hogy felmegy az Ösvényen.

Tizenegyedik fejezet

Reynolds hív reggel.

– Megtaláltam a valóperes ügyvédet, aki Rexet felfogadta.

– Remek!

– Nem annyira. Úgy hívják, Simon Fraser. A nagynevű Ellie, Baroche és Fraser Ügyvédi Iroda egyik társtulajdonosa.

– Beszél is veled?

– Ó, hogyne.

– Fogadok, hogy együttműködő volt.

– Fogadok, hogy gúnyolódik. Az ügyvéd úr az ügyvédi titoktartásra és a titoktartási kötelezettség alá eső adatok védelmére hivatkozva nem adhat ki információt.

Összehúszom a szemöldököm.

– Ezt mondta?

– Szó szerint.

– Már ezért a dumáért le kéne tartóztatni!

– Sajnos nem mi hozzuk a törvényeket – mondja Reynolds. – Arra gondoltam, felkereshetnénk az ügyfeleit, hátha felmentést adnak a titoktartás alól.

– Úgy érti, a feleségek, akiket képviselt?

– Úgy.

– Csak az időnket vesztegetnénk – mondom. – Ezek a nők részben Rex igazoltató cselének köszönhetően nyertek pert. Eszük ágában sincs ezt beismerni. A volt férjek a jogszerűtlenségre hivatkozva perújrafelvételt kérnének.

– Egyéb ötlet? – kérdezi Reynolds.

– Ennyi erővel akár magát Frasert is felkereshetnénk, személyesen.

– Szerintem az is csak időpocsékolás lenne.

– Egyedül is mehetek – mondom.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

– Akkor menjünk együtt. Maga az illetékes az ügyben. Felkereshetné mint a törvény őre...

– ...és maga mi lenne? Civil érdeklődő?

– Testhezálló szerep.

– Mikor?

– Útközben még be kell ugranom pár helyre, de még ebéd előtt hadra fogható leszek.

– Küldjön előtte egy SMS-t!

Kinyomom a telefont, letusolok és felöltözöm. Az órámra nézek. David Rainiv szerint Hank minden reggel pontban fél kilenckor indul el az Ösvényen. A tanári parkolóba állok, onnan zavartalanul rálátni az Ösvényre. Negyed kilenc. Bekapcsolom a rádiót. Howard Stern műsora megy. Hallgatom egy kicsit. Közben fél szemmel az Ösvény felé sandítok. Sehol senki.

Hol lehet Hank?

Kilenckor feladom. Akkor jöhet a második kör!

Ellie menedékhelyén családon belüli bántalmazás áldozatain segítenek. Az egyik átmeneti szálláson találkozom vele Morristown egyik csendes utcájában, egy régi viktoriánus házban, ahol bántalmazott nők és a gyerekeik húzzák meg magukat és bújhatnak el bántalmazóik elől, amíg ki nem találjuk, mi legyen a következő lépés. Ami egy fokkal jobb ugyan, de az üdvöstől azért messze van.

Nagy győzelmeket itt nemigen lehet aratni. Ez benne a tragédia. Amit Ellie csinál, az néha olyan, mintha kávéskanállal próbálná kimerni az óceánt. Ennek dacára újra meg újra nekigyürkőzik az óceánnak, s bár a sötét lelkű bántalmazókon sajnos nem lehet úrrá, napról napra rendületlenül vívja harcát.

– Beth Lashley felvette a férje nevét – újságolja Ellie. – Most dr. Beth Fletchernek hívják. Kardiológus Ann Arborban.

– Hogy derítetted ki?

– Nehezebben, mint hinnéd.

– Hogyhogy?

– Az összes gimis barátját megkerestem, de senki sem tartja vele a kapcsolatot. Ami meglepő, mivel Beth elég társaságkedvelő volt. A szüleit is megpróbáltam elérni. Mondtam nekik, hogy Beth címét szeretném elkérni az osztálytalálkozók miatt.

– És mit mondtak?

– Hogy nem adják meg. Azt mondták, minden ilyen dologgal hozzájuk forduljak.

Nem tudom, mi lehet e mögött. Mindenesetre nem sok jót

sejtet.

– És végül hogyan sikerült a nyomára bukkanni?

– Ellen Mageren keresztül. Rá emlékszel?

– Egy évvel járt alattunk – mondom –, de azt hiszem, egy matekcsoporthoz jártunk.

– Igen, ő lesz az. Szóval Ellen a Rice Egyetemre ment Houstonba.

– Értem.

– Csakúgy, mint Beth Lashley. Így megkértem Ellent, hogy hívja fel a Rice öregdiák-szervezetét, és kérdezze meg, nem adnák-e meg egykori diáktársának elérhetőségét.

Zseniális húzás, be kell ismernem.

– Végül kapott egy, a Michigani Egyetem Egészségügyi Központjához tartozó e-mail-címet Fletcher vezetéknevvel. A többit kigugliztam. Ez a munkahelyi száma.

Ellie a kezembe nyom egy cetlit. Úgy szuggerálom a papírt, mintha maga a telefonszám máris nyomra vezetne.

Ellie hátradől.

– Hankkel mire jutottál? Megtaláltad? – kérdezi.

– Sajnos nem.

– Bonyolódik az ügy.

– Erősen.

– Ó, mielőtt elmész... Marsha beszélni akar veled.

– Oké, benézek hozzá.

Adok Ellie-nek egy puszit. De mielőtt benéznék a kollégája, Marsha Stein irodájába, veszek egy balkanyart, és felmegyek a másodikra, ahol átmeneti mininapközöt alakítottak ki a gyerekeknek. Bekukkantok. Brenda kisebbik gyereke épp kifestőzik. Továbbmegyek a folyosón. Brenda szobájátja nyitva. Halkan bekopogok, és benézek a pöttöm szobába. Az ágyon két nyitott bőrönd. Amikor Brenda meglát, odafut hozzám, és a nyakamba ugrik. Ilyet még sosem csinált azelőtt.

Egy szót se szól. Én se mondok semmit.

Amikor elereszt, rám néz, és kurtán biccent. Visszabiccentek. Most se szólunk semmit.

Amikor visszamegyek a folyosóra, Marsha Stein már vár.

– Szia, Nap!

Nyolc- és kilencéves korunkban a tinédzser Marsha volt a

bébiszitterünk. Emlékszel rá, Leo? Karcsú volt és tüneményes. Táncolt, énekelt és az összes gimis színdarabban szerepelt. Fülig bele voltunk zúgva. Mint mindenki. Amikor ránk vigyázott, az volt a kedvenc időtöltésünk, hogy a szerepeit próbáltuk. Mi olvastuk fel a sorait. Amikor harmadikos volt, apa elvitt minket egy gimnáziumi előadásra, amelyben ő játszotta a *Hegedűs a háztetőn* szépséges lánykáját, Hódel. Végzősként a *Mame* című musical címszerepével koronázta meg középiskolás színházi pályafutását. Te játszottad, Leo, az unokaöccsét, a kis Patrickot. Apával négyszer is elmentünk rá, és Marsha minden egyes alkalommal besöpörte a jól megérdemelt vastapsot.

Marshának akkoriban volt egy jóképű, vagány barátja, Dean, aki egy fekete Pontiackal járt, és ha esett, ha fújt, mindig az egyetemi birkózócsapat dzsekijét viselte. Azt a zöld, fehér ujjút. A Westbridge-i Gimnázium évkönyvében Marsha és Dean volt az „álompár”. Érettségi után egy évvel össze is házasodtak. Nem sokkal ezután Dean verni kezdte Marshát. Méghozzá brutálisan. Marsha egyik szemgödre még ma is be van zuhanva. Az arca teljesen eltorzult. Az orra a sokévi veréstől egészen ellapult.

Tíz év után Marsha végül összeszedte a bátorságát, és elszökött. Ahogy ő szokta mondani a többi bántalmazott nőnek: „Mire összeszedjük a bátorságunkat, sajnos már túl késő. Pedig – és tudom, hogy ez látszólag ellentmondás – sosem túl késő!” Marsha később szövetkezett egy másik egykori „gyerekével”, Ellie-vel, és együtt létrehozták a menedékhelyet.

Ellie az ügyvezető. Marsha inkább a színpalak mögött tüsténkedik. Jelenleg egy menedékházat és négy ehhez hasonló átmeneti szállást működtetnek. Háromnak a címe érthető okokból ismeretlen a nyilvánosság előtt. A biztonsági rendszerük nagyon jó, de néha én is besegítek.

Marshának is adok egy pusztit. Ma már egyáltalán nem gyönyörű. Öregnek nem öreg, a negyvenes éveie elején jár. Ha az életet kiverik valakiből, aki valaha a legragyogóbb csillag volt, idővel lehet, hogy helyrejön, de a régi fény már soha nem költözik vissza a szemébe. Ennek ellenére még ma is szeret színészkedni. A Westbridge-i Közösségi Színház májusban tűzi műsorra a *Hegedűst*. Marsha játssza benne Cejtel nagymamát.

Félrehúz.

– Érdekes, nem?

– Micsoda?

– Megemlítem, hogy Trey mekkora szörnyeteg, és hirtelen kórházban köt ki.

Nem mondok semmit.

– Pár hónapja megemlítettem, hogy Wanda barátja molesztálta a nő négyéves kislányát. Erre mi történik vele?

– Most nem nagyon érek rá, Marsha – próbálom leállítani.

A szemembe néz.

– Nem muszáj elmondanod a problémáitokat – mondom. – Rajtad áll.

– Először imádkozni szoktam.

– Értem.

– De az ima sajnos nem mindig segít. Ekkor fordulok hozzád.

– Lehet, hogy csak rosszul közelíted meg – mondom.

– Hogy érted?

Vállat vonok.

– Lehet, hogy én vagyok a válasz az imáidra.

Tenyerembe veszem az arcát, és pusztít nyomok rá. Aztán kisetek, mielőtt folytathatná. Felvetődhet a kérdés, hogy én mint rendőr, aki felesküdt a törvény védelmére, mivel igazolom azt, amit Treyjel tettem. Semmivel. Álszent képmutató vagyok. Mindannyian azok vagyunk. Hiszek a törvényes rendben és nem vagyok híve az önbíráskodásnak. De van, hogy nem így szemlélem a dolgokat. Hanem úgy, mintha a világ egy bár lenne, és a bár másik végében egy férfi a szemem láttára bántalmazna egy nőt, megalázná, megcsúfolná és bizonygatná, hogy soha többet nem él vissza a bizalmával, mint Lucy, amikor a futball-labdát tartja Charlie Brownnak, majd miután sokadszor is hiú reményt keltett benne, megint képen törli. Vagy mintha beugranék egy barátomhoz, és azt látnám, hogy a pasija molesztálja a négyéves kislányát.

Ilyenkor ökölbe szorul a kezem.

Vagy meg kéne várnom, hogy lecsillapodjak?

Inkább közbelépek. És véget vetek a dolognak. Nincsenek illúzióim. Tudatosan döntök úgy, hogy megszegem a törvényt, és ha elkapnak, vállalom a büntetést.

Belátom, hogy ez nem valami nagy mentség, de nem érdekel.

Nyugatnak fordulok, és a pennsylvaniai államhatár felé veszem az irányt. Persze megvan az esélye, hogy Simon Fraser nem lesz bent az irodájában. Ha nem lesz ott, felkeresem az otthonában, vagy bárhol legyen is. Az is lehet, hogy elkerüljük egymást. Vagy hogy nem lesz hajlandó fogadni. A detektív munka sajnos ilyen. Az ember akkor is keres-kutat, ha minden erőfeszítése időpocsékolásnak tűnik.

Vezetés közben eszembe jutsz. Furcsa gondolat fészkel a fejembe. Életem első tizennyolc évéből nincs olyan emlékem, ami ne fonódna össze veled. Közös anyaméhünk volt, és közös szobánk. Igazából semmi olyasmim nem volt, amit ne osztottam volna meg veled. Mindent elmondtam neked. *Mindent*. Semmit sem tartottam előtted titokban. Nem volt olyan, amit szégyelltem volna elmondani neked, mivel tudtam, hogy akkor is szeretni fogsz. Mindenki más elé vontam bizonyos falat. Ez így normális. De köztem és közted nem volt semmilyen fal.

Előled semmit nem rejtegettem, Leo. Semmit. De néha azon tűnődöm: vajon te is így voltál ezzel?

Neked vajon lehettek titkaid előttem?

Egy órával később, még mindig vezetés közben, hívom dr. Beth Fletcher, lánykori nevén Beth Lashley munkahelyi számát. Bemutatkozom a recepciósnak, és mondom, hogy dr. Fletcherrel szeretnék beszélni. A recepciósnak azt mondja, hogy a doktornő pillanatnyilag nem elérhető. A recepciósnak jellemző unott hangon megkérdezi, milyen ügyben keresem.

– Egy régi gimnáziumi barátja vagyok. – Megadom a nevemet és a telefonszámomat. Majd éreztetve, hogy sürgős, hozzáteszem: – Muszáj lenne beszélnem veled.

A recepcióst ez nem hatja meg.

– Átadom neki az üzenetet.

– Mellesleg rendőr vagyok.

Semmi.

– Kérem, mondja meg dr. Fletchernek, hogy nagyon fontos dologról van szó!

Nem ígér semmit, csak leteszi.

Augie-t is megcsörgetem. Elsőre felveszi:

– Igen?

– Tudom, hogy ki akarsz maradni belőle... – mondom.

Semmi válasz.

– ...de nem szólnál a járőreidnek, hogy tartsák nyitva a szemüket, hátha valaki látja Hanket?

– Nem lesz nehéz dolguk – mondja Augie. – Minden áldott nap ugyanarra sétál.

– A ma reggelt kivéve.

Elmondom neki, hogy délelőtt hiába vártam rá az Ösvénynél. A tegnap esti kosárpályás akciómat is megemlítem. Augie egy pillanatra elhallgat.

– Ugye tudod, hogy Hank, hogy is mondjam, nincs a topon?

– Tudom.

– Akkor mégis mire számítasz, mit fogsz tőle megtudni?

– Vesszek meg, ha tudom – mondom.

Megint csönd. Késztetést érzek, hogy elnézést kérjek Augie-től, amiért előástam valamit, amit ő már mélyen eltemetett, de semmi kedvem üres közhelyeket pufogatni, és szerintem ő sem akar ilyesmiket hallgatni.

– Szólok a srácoknak, hogy jelezzenek, ha látják.

– Kösz – mondom, de már letette.

~~~

Az Ellie, Baroche és Fraser Ügyvédi Iroda egy, a szomszédos toronyházaktól totálisan megkülönböztethetetlen, üvegfalú irodaházban található egy olyan épületkomplexumban, ami szerintem gúnyból kapta a Rekreációs és Oktatási Központ nevet. Keresek egy helyet a parkolóban, ami alig nagyobb, mint egy átlagos európai hercegség. Reynolds már az ajtóban vár. Blézere alatt zöld garbó.

– Fraser itt van – mondja.

– Honnan tudja?

– Miután letettük a telefont, árgus szemmel figyeltem a bejáratot. Láttam a pasast bejönni, de nem láttam kimenni. A kocsija még itt van. Ezekből a megfigyelésekből arra következtettem, hogy Fraser itt van.

– Bámulatos! – mondom.

– Tudtam, hogy hasra fog esni a zsenialitásomtól.

Az előcsarnok hideg és színtelen, mint Mr. Fagy

jégbirodalma. Az épületben több ügyvédi iroda, befektetési cég, sőt még egy profithajhász kamuegyetem is helyet kapott. Felliftezünk a hatodikra. A vékonydongájú recepciós divatos szemüvegben ül, head-settel a fején. Arcán kétnapos borosta. Int, hogy várjunk egy pillanatot.

– Segíthetek? – kérdezi végül.

Reynolds felmutatja a jelvényét.

– Simon Fraserhez jöttünk.

– Van előjegyzésük?

Egy pillanatra az az érzésem, Reynolds mindjárt a fickó orra alá dugja a jelvényét, és közli, hogy „Ez itt az előjegyzésünk!”, ami, bevallom, csalódást keltene bennem. Ehelyett azt mondja, hogy nincs, de nagyon megköszönnénk, ha Mr. Fraser szánna ránk néhány percet. A fickó megnyom egy gombot, és valamit susmorog. Majd arra kér minket, hogy foglaljunk helyet. Sehol egy magazin, csak fényes papírra nyomtatott hivatali brosúrák. Belelapozok az egyikbe. Simon Fraser fényképe és életrajza. A pofa tősgyökeres pennsylvaniai. Ide járt gimnáziumba; az alapképzést Nyugat-Pennsylvániában, a Pittsburghi Egyetemen végezte, majd az állam keleti felébe, Philadelphiába röppent, hogy a Pennsylvániai Egyetemen jogi diplomát szerezzen. „Országosan elismert családjogi ügyvéd”, olvasom. Unottan lapozom végig a brosúrát, amelyből megtudom, mely bizottságok elnöke, mely publikációk szerzője, mely testületek oszlopos tagja és mely szakmai kitüntetések büszke birtokosa.

Egy ceruzaszoknyás, magas nő közeledik felénk.

– Kérem, jöjjenek velem!

Követjük a folyosón egy üvegfalú konferenciateremig, amely pazar kilátást nyújt a parkolóra, vagy ha távolabb nézünk, a Wendy's gyorsétteremre és az Olive Garden olasz étteremre. Van benne egy hosszúkás konferenciaasztal, közepén kihangosítóval, ami úgy néz ki, mint egy nagy, sötét tarantula.

Negyedórát váratnak.

– Reynolds hadnagy? – jön vissza a magas nő.

– Igen?

– A hármason önt keresik.

A magas nő elmegy. Reynolds kérdően felvonja a szemöldökét. Ujját a szájára tapasztja, jelzi, hogy maradjak csendben, és

megnyomja a kihangosítót.

– Reynolds – mondja.

Egy férfigang szól bele.

– Stacy?

– Igen?

– Mit a fenét keres maga Simon Fraser irodájában?

– Egy ügyön dolgozom, főnök.

– Miféle ügyön?

– A Rex Canton-féle gyilkossági ügyön.

– Ami tudtommal nem hozzánk tartozik, mivel átkerült a megyeiekhez.

Ezt nem tudtam.

– Csak egy nyomot követek – magyarázza Reynolds.

– Nem, Stacy, maga nem követ semmilyen nyomot! Maga zaklat egy prominens polgárt, akinek két helyi bíró is a jóbarátja. Mind a ketten felhívtak az imént, és tájékoztattak, hogy az egyik hadnagyom folyamatosan zaklat egy hivatalban levő ügyvédet, aki már korábban jelezte, hogy köti az ügyvédi titoktartás.

Reynolds rám néz, hogy látom-e, mibe keveredtünk. Bólintok.

– Ugye nem kell tovább magyaráznom, Stacy?

– Nem, kapitány úr, vettem az adást. Már itt sem vagyok.

– Ja, és állítólag van ott magával valaki. Ki a csu...

– Viszhall!

Reynolds kinyomja. A magas nő, mintha csak parancsszóra várt volna, belép a konferenciaterembe, és kikísér minket. Felállunk és követjük a folyosó végére. A liftben Reynolds megjegyzi:

– Sajnálom, hogy ezért ideautóztott.

– Pech! – mondom.

Odakint Reynolds felém fordul.

– Jobb, ha most visszamegyek az órsre. Megpróbálom elsikálni valahogy a főnökkel.

– Bölcs gondolat.

Kezet rázunk. Sarkon fordul és elindul.

– Most mindjárt visszamegy Westbridge-be? – kérdezi még. Vállat vonok.

– Lehet, előbb bekapok valamit. Az Olive Gardenről mi a

véleménye?

– Maga tudja.

~~~

Nem megyek az Olive Gardenbe.

A parkolónak van egy része, ahol bérelt parkolóhelyek vannak. Hamar megtalálom a táblát: DR. SIMON FRASER SZÁMÁRA FENNTARTVA. A helyet egy tűzpiros Tesla foglalja el. Felvonom a szemöldököm, de próbálok nem ítélkezni. A tőle balra levő hely, ami alapban dr. Benjamin Baroche számára van fenntartva, üres.

Remek.

Visszamegyek a kocsimhoz. Útközben egy cigarettázó negyvenesbe botlok. A pasas elegáns öltönyt visel. Ujján jegygyűrű. A jegygyűrű valahogy birizgálni kezd.

– Kérem, ne dohányozzon! – mondom neki.

A pofa arcán a szokásos értetlen, döbrent ábrázat.

– He? – Mindig ez van, ha odaszólok valakinek.

– Ön felelősséggel tartozik valakiért – mondom. – Csak nem akarom, hogy megbetegedjen vagy meghaljon.

– Törődjön a maga dolgával! – szól vissza ingerülten, dühösen a földre dobja a csikket, és beviharzik.

De magamban azt gondolom: Ki tudja? Lehet, ez volt az utolsó cigarettája.

És még azt mondják, nem vagyok optimista.

A bejárat felé pillantok. Simon Frasernek se híre, se hamva. Gyorsan kocsiba pattanok, és odaállok a Baroche számára fenntartott helyre, úgy, hogy a kocsim jobb oldalát csak centiméterek válasszák el a Tesla bal oldalától. Fraser nemhogy beszállni nem fog tudni ekkora helyen, de még a kocsija ajtaját sem fogja tudni kinyitni.

Várok. Abban jó vagyok. A várakozás cseppet sem zavar. Sőt most még figyelmem sem kell, hiszen Fraser nem fog tudni sietve eltávozni. Fogom a könyvet, amit hoztam, kényelmesen hátradöntöm az ülést, és olvasni kezdek.

Sokáig nem jutok.

Negyed egy tájban a visszapillantóban feltűnik Fraser. Akkor

lép ki az épületből. A könyvjelzőt a 312. és a 313. oldal közé hajtom, a könyvet az anyósülésre teszem. Várom. Fraser élénken diskurál a mobilján. A kocsija felé igyekszik. A szabad kezével a zsebébe nyúl, és előhalássza a távirányítót. Hallom, ahogy a zár két rövid *bip bip* után felold. Türelmesen várok.

Amikor látom, hogy megtorpan, tudom, hogy szembesült a parkolási anomáliával. Hallom, hogy szentségel.

A fülemhez kapom a mobilt. Eljátszom, hogy telefonálok. A másik kezemmel az ajtót fogom.

– Hé... hé, maga!

Ügyet sem vetek rá, a fülemhez szorítom a telefont. Ezen bepipul. Az ajtóhoz lép, és a diplomagyűrűjével megkocogtatja az ablakot.

– Hé, itt nem parkolhat!

Odafordulok, és a mobillal gesztikulálva jelzem, hogy elfoglalt vagyok. Fraser arca elvörösödik. Még erősebben kocogtatja az ablakot. Megmarkolom az ajtó fogantyút.

– Ide hallgasson, seggfe...

Hirtelen kinyitom az ajtót, egyenesen a fejének. Fraser hanyatt esik. A mobil kirepül a kezéből, és a betonon landol. Nem tudom, hogy összetört-e. Mielőtt még ideje lenne feltápászkodni, gyorsan kipattanok.

– Már vártam magát, Simon.

Fraser óvatosan az arcát tapogatja, hátha...

– Nem vérzik – mondom. – Még.

– Ez fenyegetés?

– Olyasmi. – Nyújtom a kezem, hogy felsegítsem. – Na, adja a kezét!

Úgy néz a kezemre, mintha fekáliával lenne összekelve. A képébe vigyorgok. Látja rajtam, hogy semmi se rettenthet el. Hátrahőköl.

– Azért jöttem, hogy megmentsem a karrierjét, Simon.

– Ki maga?

– Nap Dumas.

Ezzel az egész játékkal nem az a célom, hogy bántódása essen. Sokkal inkább az, hogy zavarba ejtsem. Hogy kizökkentsem. Ő az a fajta fickó, aki tiszta szabályokhoz és egyértelmű sorvezetőkhöz van szokva, aki pár jól irányzott

telefonhívással oldja meg a problémáit. Nincs hozzászokva ahhoz, hogy letérjen a kitaposott útról, vagy hogy kicsússzon a kezéből az irányítás. Ha jól csinálom, ebből előnyt kovácsolhatok.

– Hí... hívom a rendőrséget.

– Fölösleges! – tárom szét a karom. – Zsaru vagyok. Állok szolgálatára!

– Maga rendőr?

– Az vagyok.

A feje rákvörös lesz.

– Bevonatom a jelvényét!

– Szabálytalan parkolásért?

– Testi sértésért.

– Az ajtóra gondol? Ó, az véletlen volt, bocsánat. De ha gondolja, nyugodtan hívja ki a kollégákat. Meglátjuk, sikerül-e bevonatnia a jelvényemet ajtónyitásért. Én meg meglátom, sikerül-e kizáratnom az ügyvédi kamarából.

Fraser még mindig a földön fekszik. Főlé hajolok, esélyt sem adok neki, hogy a segítségem nélkül fölkeljen. Ez egy bevett hatalmi játszma. Ismét kinyújtom a karom. Ha bármivel próbálkozik – ez is benne van a pakliban –, le kell tudnom reagálni. Megfogja a kezem. Felhúszom.

Fraser leporolja a ruháját.

– Most pedig távozom – közli.

Odaballag a telefonjáért, azt is lekeféli, mint valami kiskutyát. Innen is látszik, hogy a képernyője berepedt. Most, hogy tisztas távolba került, rám dörren.

– A káromat pedig megtéríti!

Visszamosolygok.

– Azt megnézem.

A kocsijára pillant. Az enyémtől nem fér az ajtóhoz. Látom, épp azon spekulál, bemásszon-e az anyósülés felől.

– Ha elárulja, amire kíváncsi vagyok – mondom –, a dolog köztünk marad.

– És ha nem?

Vállat vonok.

– Akkor tönkreteszem a karrierjét.

Fölnevet.

– Azt hiszi, képes rá?

– Hogy őszinte legyek, nem vagyok biztos benne. De addig nem fogok nyugodni, amíg nem sikerül. Nincs semmi vesztenivalóm, Simon! Az sem érdekel, ha – idézőjelet formálok az ujjammal – „bevonatja a jelvényemet”. Nincs családom. Nincs társadalmi státuszom. Ergo: nincs vesztenivalóm.

Közelebb lépek.

– Magának viszont van családja, van hírneve, és ahogy a média szokta mondani – megint idézőjelet formálok a kezemmel – „köztisztelenben álló személyiség”.

– Ne próbáljon fenyegetni!

– Már megtettem. És ha valami oknál fogva mégsem sikerülne tönkretennem a karrierjét, egy nap visszajövök, és szétverem a pofáját. Így, egyszerűen.

Riadtan pislog.

– A testvérem halott, Simon! És lehet, hogy épp maga gátolja meg, hogy kiderítsem, ki ölte meg. – Közelebb lépek hozzá. – Úgy nézek ki, mint aki ezt csak úgy simán benyeli?

A torkát köszörüli.

– Ha ennek bármi köze van a megbízáshoz, amit az irodánk adott Rex Canton járőrnek...

– Ami azt illeti, köze van.

– ...akkor nem segíthetek. Mint mondtam, köt az ügyvédi titoktartás.

– Kivéve, ha a megbízás törvénysértő volt.

Csönd.

– Hallott már olyanról, hogy hatósági felbujtás?

Újabb – ezúttal kevésbé határozott – torokköszörülés.

– Nem tudom, miről beszél.

– Maga bérelte fel Rex Canton járórt, hogy az ügyfelei javára besározza a volt férjeket.

Fraser ügyvédmódra vált.

– Ad 1.: Canton járőr tevékenységét én nem jellemezném így. Ad 2.: a másik fél háttérének ellenőrzése sem nem törvénysértő, sem nem etikátlan.

– Csakhogy Canton járőr nem háttérellenőrzést végzett, Simon.

– Nincs rá bizonyítéka.

– De még mennyire, hogy van! Pete Corwick, Randy O’Toole

és Nick Weiss. Ugye ismerősen csengenek ezek a nevek?

Csönd.

– Elvitte a cica a nyelvét, ügyvéd úr?

Újabb csönd.

– Nyilván véletlen, hogy Rex Canton járőr mindhárom delikvenst éppen ittás vezetésén kapta. És nyilván az is véletlen, hogy mindhárom szabálysértés idején a maguk irodája képviselte mindhárom delikvens nejét a gyermekelhelyezési perben.

Vigyorgok.

– Ez még semmilyen törvényszegést nem bizonyít.

– Hmm. Gondolja, hogy ezt a média is így fogja látni?

– Ha a sajtóhoz fordul ezekkel az alaptalan vádakkal...

– Tudom, bevonatja a jelvényemet. Nézze, felteszek magának két kérdést. Ha becsülettel megválaszolja őket, békén hagyom, és vége lesz ennek a rémálomnak. Ha viszont nem ad rájuk kielégítő választ, a sajtóhoz és az ügyvédi kamarához fordulok, majd kitweettelem és kipoisztolom a Facebookra, ahogy mostanában szokás. Áll az alku?

Nem mondja ki, de látom a válltartásán, hogy megfogtam.

– Nos, akkor lássuk az első kérdést: mit tud arról a nőről, aki Rexnek segédkezett a kis akcióiban?

– Semmit.

Ezt gyorsan rávágta.

– De arról tudott, hogy egy nő segítségével itatta le a delikvenseket?

– Egyáltalán nem rendkívüli, hogy a férfiak kikezdenek a nőkkel a szórakozóhelyeken – von vállat Fraser. – A törvényt nem érdekli, miért ittak, csak az, hogy mennyit – heveskedik.

– Szóval ki az a nő?

– Fogalmam sincs! – mondja. A hangsúlyából ítélve talán igazat mond. – Komolyan azt hiszi, hogy az irodánkban, velem az élen, bárkit is érdekelnek az efféle részletek?

Nem. De egy próbát megért.

– Második kérdés.

– Utolsó kérdés – kontráz.

– Ki bérelte fel magukat az igazoltatásra Rex Canton megölésének estéjén?

Fraser hezitál. Töri az agyát. Hadd törje. A vörös pír már

eltűnt az arcáról. Helyét a hamuszürke váltotta fel.

– Netán arra céloz, hogy Canton járőr megbízatása közvetve hozzájárult a meggyilkolásához?

– Erős a gyanúm.

– Bizonyítéka is van?

– A gyilkosa repülővel jött, kifejezetten ezért. Autót bérelt és a bárhoz hajtott. Eljátszotta, hogy Rex hölgy partnere berúgatja. Várta, hogy Canton járőr lemeszelje. Majd két lövéssel végzett vele.

Fraser ledöbben.

– Az egészet megrendezték, Simon. Előre megrendezték.

Nem kellett volna idáig fajulnia. Megspórolhattuk volna ezt az egész parkolós incidenst. Azt hiszem, ezt Fraser is tudja. Kábábbbknak tűnik, mint amikor a kocsiajtó leterítette.

– Kikeresem magának a nevet.

– Jó.

– Ebéd után végignézem a számlákat – mondja. Az órájára néz. – Most mennem kell. Vár egy ügyfelem.

– Simon?

Rám néz.

– Halassza el az ebédet! Most akarom azt a nevet.

~~~

Próbálom kizárni Maurát a gondolataimból.

Több okom is van rá. A legkézenfekvőbb természetesen az, hogy képes legyek a jelen ügyre koncentrálni. Az érzelmek csak hátráltatnának. Nyilvánvaló, hogy a személyes érintettség miatt sokkal fontosabb számomra ez az ügy, de nem hagyhatom, hogy elhomályosítsa az agyamat, vagy hogy a vágyaim befolyásolják a gondolkodásomat.

Vagyis csak reménykedni tudok.

Van rá némi esély, akármilyen csekély is, hogy van valami észszerű magyarázat erre az egészre, és ha Maurával egyszer újra találkozunk... Ha erre a pillanatra gondolok, az agyam olyan irányokba kalandozik, amerre nem lenne szabad. Magam elé képzelem a jövőt, a hosszú sétákat kéz a kézben, a még hosszabb éjszakákat a paplan alatt, a leendő gyerekeinket, a felújított

hátsó teraszt, az edzősködést a helyi kölyökcsapatban, és igen, én is tudom, milyen hülyén hangzik ez, és sosem mondanám ki senkinek, és talán ebből is látszik, mennyi minden hiányzik az életemből nélküled.

Elég bizarr, hogy a halott tesómhoz beszélek, nem?

Simon Fraser irodájában ülünk. A magas nő az ügyvéd kezébe nyom egy dossziét. Fraser kinyitja. Döbrent értetlenség ül az arcára.

– Mi az? – kérdezem.

– Már egy hónapja nem adtam Rexnek megbízást. – Fraser rám néz. Megkönnyebbülés járja át. – Nem tudom, ki bízta meg aznap este, de az biztos, hogy nem én voltam.

– Esetleg egy másik munkatársa?

Hezítál.

– Kétlem.

– Rex kizárólag magának dolgozott?

– Azt nem tudom, de az irodánkban én vagyok az egyik társtulajdonos és az egyetlen, aki családjoggal foglalkozik, ergo...

Nem fejezi be a gondolatot, de teljesen világos. Cégen belül Rex az ő embere volt. Az ügyvédtársai biztosan nem merték volna felbérelni Fraser előzetes hozzájárulása nélkül.

Megcsörren a mobilom. WESTBRIDGE-I RK., áll a kijelzőn. Elnézést kérek, és félrevonulok.

– Igen?

Augie van a vonalban.

– Azt hiszem, tudom, miért nem találjuk Hanket.

Tizenkettedik fejezet

Amikor másnap reggel a rendőrkapitányságra érek, Augie egy Jill Stevens nevű újonc társaságában vár. Annak idején én is mezei járórként kezdtem Westbridge-ben, és még ma is afféle hibrid nyomozó vagyok a megye és a város együttes szolgálatában. Augie vett a szárnyai alá és segített előrejutni a ranglétrán. Szeretem ezt a mostani létrafokot. Megyei nyomozó vagyok, kisvárosiszarubeütéssel. Egyáltalán nem érdekel a pénz vagy a dicsőség. Ez nem álszerénység. Boldog vagyok ott, ahol vagyok. Megoldom a rám bízott ügyeket, de nem én aratom le értük a babért. Nem akarok sem előléptetést, sem lefokozást. Többnyire magam vagyok, távol a sokakat beszippantó politikai játszmáktól.

A helyemen vagyok.

A Westbridge-i Rendőrkapitányság az Old Westbridge Roadon kapott helyet, egy régi banképületben. A nyolc éve átadott, North Elm Streeten található ultramodern kapitányság ugyanis egy vihar miatt teljesen beázott. Mivel a helyreállítás idejére nem volt hova menni, az egykor szebb napokat látott Westbridge-i Takaré- és Hitelbanktól béreltek helyet. A görög-római stílusú épület ma is pazar. Márványlépcsők, magas mennyezet, elegáns, sötét tölgy ügyfélpult. A régi páncélteremből alakították ki a fogdát. Bár az önkormányzat szerint a kapitányság vissza fog költözni a North Elm Street-i épületbe, a rekonstrukció nyolc év elteltével még el sem kezdődött.

Augie első emeleti irodájában ülünk, amely korábban a bankigazgatóé volt. Falai üresek. Se egy kép, se egy dísz tárgy, se egy zászló, kitüntetés vagy idézet, mint bármely más rendőrkapitány irodájában. Az íróasztalon nincsenek fényképek. A külső szemlélő számára olyan, mintha Augie a nyugdíjazásra várva félig már összepakolt volna. Ilyen az én mentorom. Mindenfajta kitüntetés, idézet csak dicsekvésnek hat, vallja. A képek többet árulnának el róla, mint szeretné. A fényképek... nos, Augie akkor sem vitte be őket a munkahelyére, amikor még

volt családja.

Augie az asztala mögött ül. Jill tőlem jobbra, egy lappal és egy dossziéval az ölében.

– Három héttel ezelőtt – mondja Augie – Hank panasszal fordult hozzánk. Jill vette fel a bejelentését.

Mindketten Jillre nézünk. Megköszörüli a torkát, és kinyitja a dossziét.

– A bejelentő rendkívül zaklatott lelkiállapotban volt.

Augie közbeszól.

– Jill?

A nő felnéz.

– Nem kell a hivatalos hablaty. Barátok közt vagyunk.

Bólint és becsukja az aktát.

– Többször láttam már Hanket a városban. Mindannyian ismerjük a hírét. Mindenesetre megnéztem a nyilvántartást. Hank még soha nem jött be a kapitányságra. Úgy értem, *önszántából*. Párszor már behoztuk, ha patáliázott. Néhány órára bent tartottuk, amíg le nem nyugodott. De akkor sem a fogdába vittük. Csak leültették egy székre. Szóval a lényeg, hogy önként még soha nem tett semmilyen hivatalos panaszt.

Közelítsünk máshonnan.

– Azt mondja, zaklatott lelkiállapotban volt?

– Mivel korábban is láttam már magából kikelni, először csak viccelődni, nyugtatgatni próbáltam. De hiába. Azt mondta, fenyegetik, mindenféle dolgokat kiabálnak rá.

– Miféle dolgokat?

– Nem beszélt világosan, de valóban rémültnek tűnt. Azt mondta, hazugságokat terjesztenek róla. Időnként – fura, konzolidált hangon – rágalmazásról és becsületsértésről beszélt. Mintha a saját ügyvédje volna, vagy ilyesmi. Az egész roppant bizarr volt. Egészen addig, amíg meg nem mutatta a videót.

Jill közelebb húzza a székét, és felnyitja a laptop fedelét.

– Eltartott egy darabig, amíg sikerült kihúznom belőle valami értelmet, de végül megmutatta ezt a felvételt. – Kezembe adja a laptopot. A képernyőn egy lejátszásra váró Facebook-videó. Egyelőre nem tudom kivenni, mi lehet. Olyan, mint egy erdő. Zöld faágak. Tekintetem a képernyő tetejére ugrik. A videó főcímében ott van az oldal neve, amire feltették.

„Perverzkergetők?!” – mondom hangosan.

– Az internet – mondja Augie, mintha ezzel mindent megmagyarázna. Hátradől és összekulcsolja a kezét a pocakja előtt.

Jill elindítja a lejátszást.

A videó remegősen indul. A felvétel széle keskeny és elmosódott. Nyilván egy függőlegesen tartott okostelefonnal készítették. A távolban egy alak tűnik fel a baseballpálya hátsó kerítésénél.

– A Sloane Park – mondja Jill.

Közben magam is rájöttem. A Benjamin Franklin Középiskola melletti pálya.

A kép remegve a férfira fókuszál. Minő meglepetés: az illető nem más, mint Hank. Úgy néz ki, mint valami ágrólszakadt csavargó. Ápolatlan és borostás. Kopott, elnyútt, lógó farmerben. Kigombolt flanelingje alatt piszkosfehér, molyette (gondolom én) atlétatrikó.

Pár másodpercig semmi sem történik. A kamera remegése alábbhagy, a kép élesedik. Egyszer csak suttogni kezd egy női hang. Vélhetően a felvétel készítője.

– Ez a mocskos perverz mutogatta magát a lányomnak.

Augie-ra pillantok, aki sztoikus nyugalommal ül. Majd visszanezék a képernyőre.

A kép fel-le ugrálásából és közelítő mozgásából arra következtetek, hogy a felvételt készítő nő Hank felé haladt.

– Mit keres itt? – kiáltja a nő. – Mit képzelsz maga?

Most már Hank is észreveszi a nőt. Megrémül.

– Mit mutogatja magát a gyerekeknek?

Hank tekintete olyan, mint valami riadt madaré, amely nem tudja, hova szállhat le biztonságban.

– Miért hagyják a rendőrök, hogy ilyen perverz alakok sertepertéljenek körülöttünk?

Hank maga elé kapja a kezét, mintha csak egy nem létező erős fény a szemébe világítana.

– Válaszoljon!

Hank elpucol.

A kamera követni próbálja. Hank nadrágja majdnem lecsúszik. Fél kézzel a gatyájához kap, és tovább fut a fák közé.

– Ha valaki tud valamit erről a perverzről – mondja a videót készítő nő –, kérem, adja közre! Muszáj megvédenünk a gyerekeinket!

A videó ezzel a momentummal zárul.

Augie-ra nézek.

– Érkezett már panasz Hankre?

– Az emberek folyton panaszkodnak Hankre.

– Hogy mutogatja magát?

Augie a fejét rázza.

– Nem. Arra, hogy folyton a városban ógyeleg. Az emberek nem nézik jó szemmel. Büdös, zilált a külseje és folyton magában beszél. Tudod, hogy van ez.

Tudom.

– De arra soha, hogy mutogatja magát?

– Arra soha. – Augie a laptop felé bök az állával. – Nézd meg, hány megtekintés van a videó alatt!

Leesik az állam. 3 789 452 megtekintés.

– Azt a mindenit!

– Terjed, mint a futótűz! – mondja Jill. – Hank egy nappal azután jött be, hogy a videót feltöltötték. Már akkor félmillió megtekintésnél járt.

– Végül is mit akart? – kérdezem.

Jill szólásra nyitja a száját, gondolkodik egy sort, majd becsukja a száját.

– Egyszerűen csak fél, azt mondta.

– Azt akarta, hogy védjék meg?

– Igen, azt hiszem.

– És maga mit tett?

Augie közbeszól.

– Nap.

Jill kényelmetlenül fészkelődik.

– Mit tehettem volna? Az egész elbeszélése zavaros volt. Mondtam neki, akkor jöjjön vissza, ha konkrét fenyegetés éri.

– Utánanézett, ki tette fel a videót?

– Öö, nem. – Jill Augie-ra pillant. – Az asztalára tettem az aktát, ahogy kérte, kapitány úr. Kellett volna mást is tennem?

– Nem, Jill, jól csinálta. Innen már átveszem. Hagyja itt a laptopot! Köszönöm.

Jill rám néz, mintha valamiféle feloldozást várna. Nem hibáztatok azért, ahogy az ügyet kezelte, de mentetetni sincs kedvem. Inkább csendben maradok, és megvárom, amíg kimegy. Amikor négyszemközt maradunk, Augie rosszállóan rám mered.

– Jill még újonc, az ég szerelmére!

– Valaki azon a videón igen súlyos bűncselekménnyel vádolta meg Hanket.

– Akkor húzd rám a vizes lepedőt! – mondja Augie. Grimaszolok és rálegyintek.

– Én vagyok a rendőrkapitány. A beosztottam az asztalomon hagyta az aktát. Nekem kellett volna alaposabban utánamennem. Ha valakit mindenáron hibáztatni akarsz, akkor hibáztass engem!

Nem egészen ide akartam kilyukadni.

– Nem hibáztatok senkit.

Elindítom a lejátszást, és újra megnézem a videót. Majd harmadszor is megnézem.

– Lóg rajta a gatyá – mondom Augie-nak.

– Gondolod, hogy lecsúszott?

Nem. És ő sem.

– Nézd meg a hozzászólásokat! – mondja Augie.

Legörgetem a kurzort.

– Több mint ötvenezer van.

– Csak kattints a legnépszerűbb bejegyzésekre, és olvass el párat! Rákattintok, ahogy kérte. S mint általában, ha kommenteket olvasok, az emberiségbe vetett hitem most is meginog:

Az ilyet ki kéne kasztrálni egy rozsdás szöggel...

Legszívesebben a kocsí után kötném egy láncsal ezt a perverzset...

Ez a baj Amerikával, hogy az ilyen pedofilok szabadon flangálhatnak...

Ez Hank Stroud! Múltkor láttam a westbridge-i Starbucks mögött brunyálni...

Miért vesztegetjük az adóforintjainkat arra, hogy börtönbe csukjuk az ilyen deviánsokat? Inkább le kéne löni őket, mint

egy veszett kutyát...

Remélem, legközelebb a kertemben bukkan fel. Vettem egy új puskát, már alig várom, hogy kipróbálhassam...

Le kéne tolni a gatyáját és jól seggbe kéne rakni egy...

Nyilván értik, mire gondolok. Minden második hozzászólás úgy kezdődik, hogy mit kéne csinálni az ilyen... aztán javaslatot tesznek valami középkori kínozómódszerre, amit még Torquemada, a spanyol főinkvizítor is megirigylet volna.

– Na, ehhez mit szólsz? – kérdezi Augie.

– Meg kell találnunk.

– Kiadok egy megyei körözést.

– Felkereshetnénk az apját.

– Tomot? – lepődik meg Augie. – Tom Stroud már vagy ezer éve elköltözött.

– Állítólag visszajött – mondom.

– Komoly?

– Úgy hallottam, az exneje házában lakik Cross Creek Pointban.

– Nocsak – mondja Augie.

– Nocsak mi?

– Anno egész jóban voltunk. A válása után Wyomingba, Cheyenne-be költözött. Páran egyszer elmentünk hozzá. Kábé húsz éve. Csaptunk egy horgásztúrát.

– Utoljára mikor láttad?

– Akkor. Tudod, hogy van ez. Ha valaki más megyébe költözik, eltávolodsz tőle.

– Akkor is – mondom. – Nem te mondtad, hogy anno jóban voltatok?

Ránézek. Sejti, mire akarok kilyukadni. Lepillant a földszintre. Alig vannak.

– Legyen – sóhajt fel, és elindul az ajtó felé. – Te vezetsz!

Tizenharmadik fejezet

Pár percig csendben autózunk.

Valamit mondani akarok Augie-nak. Bocsánatot akarok kérni tőle, amiért előástam valamit, amit ő minden erejével el akart temetni. Azt akarom mondani neki, hogy megfordulok és visszaviszem a kapitányságra. Hogy majd egyedül megoldom. Hogy szerintem hívja fel Yvonne-t, és adjon neki még egy esélyt, és felejtse el mindazt, amit a halott lányával kapcsolatban mondtam.

Ehelyett azt mondom:

– Az elméletem valahogy nem áll össze.

– Hogyhogy?

– Eredetileg az volt a teóriám, hogy ennek az egésznek köze van a Leóval és Dianával történetekhez.

Hallom, ahogy Augie felsóhajt. Folytatom.

– Azt gondoltam, hogy köze van a Titkos Társasághoz. Hat lehetséges tag, akiről tudunk: Leo és Diana...

– Nem tudjuk, hogy Diana tag volt-e – csattan fel, amit tökéletesen megérték. – Rajta nem volt ott az a hülye kitűző az évkönyvben.

– Igaz – mondom óvatosan. – Ezért is mondtam azt, hogy *lehetséges* tag.

– Jól van, tök mindegy.

– Akarod, hogy ejtsem a témát?

– Tégy meg nekem egy szívességet, Nap, és mondd el végre, miért nem akar összeállni az elméletem!

Bólintok. Ahogy telik az idő, egyre kevésbé van meg köztünk az alá-fölé rendeltség. De Augie még mindig a mentorom. Én meg a mentoráltja.

– Hat lehetséges tag – ismétlem. – Diana és Leo...

– ...halott – mondja. – Csakúgy, mint Rex. Marad tehát Maura, aki ott volt a Rex-gyilkosság helyszínén, valamint a kardiológusnő, aki nyugatra költözött...

– Beth Fletcher, lánynevén Lashley.

– És Hank – mondja Augie.

– Na, pont vele van a bibi – mondom.

– Hogyhogy?

– Három héttel ezelőtt, mielőtt még Rexet megölték volna, valaki feltett a netre egy videót Hankról. Aztán Hank eltűnik. Aztán Rexet lelövik. Nem látom a kettő közt az összefüggést. Bárki tette is fel a videót, az egy random dolog volt egy szülő részéről. Aligha van köze a régi bázishoz vagy a Titkos Társasághoz.

– Szerintem is valószínűtlen – vakargatja az állát Augie. – Megengedsz egy észrevételt?

– Persze.

– Túlságosan rá vagy pörögve a témára, Nap.

– Ellentétben veled – vágom rá, ami nem túl okos dolog a részemről.

Alapos és jogos fejmosásra számítok. Ehelyett Augie flegmán felnevet.

– Ha nem te lennél, most bemosnék egyet.

– Ez övön aluli volt a részemről – mondom. – Sajnálom.

– Értem én, Nap. Még ha te nem is.

– Miről beszélsz?

– Te nem csupán Leo és Diana miatt forszírozod a dolgot – mondja. – Hanem Maura miatt.

A szavai égetnek.

– Ha Maura nem tűnt volna el, már rég megbékéltél volna Leo halálával. Nyilván lennének kérdéseid, ahogy nekem is. De tudod, mi a különbség kettőnk közt? Akármilyen derül is ki, még ha megtudunk is valamit Leo és Diana haláláról, az számomra nem változtat semmin. A kislányom holtteste ugyanúgy ott fog enyészni a temetőben. Számodra viszont – mély fájdalom csendül a hangjában, amiért büntudat mardos –, számodra viszont ott van Maura.

Megállunk a lakópark kapujában. Próbálok elhessegetni a gondolatot és kitisztítani a fejem. Próbálok koncentrálni. Próbálok összeszedni magam.

Az ember hajlamos lefitymálni az efféle lakótömböket – a szelíd egyhangúságot, az üres egyformaságot, a jellegtelen semmilyeniséget, a panelszerű struktúrákat, a mesterkélten megkomponált környezetet –, mégis, amióta felnöttem, sokszor

gondoltam már arra, hogy egy ilyenbe költözöm. Tetszik a gondolat, hogy a havi közös költség fejében nem kell semmilyen ház körüli munkát végezni. Utálok füvet nyírni. Nem szeretek kertészkedni, sütögetni, és nem vagyok oda a többi klasszikus kerti foglalatosságért sem. Cseppet sem zavarna, ha a házam külseje pontosan olyan lenne, mint a szomszédaimé. Hisz még ahhoz az épülethez sem fűz semmilyen különleges kötődés, amelyben felnőttem.

Akárhova mennék, te is jönnél velem, Leo.

Hogy akkor miért nem költözöm el?

Egy pszichiáter biztosan megfejtene az okát, ha rárepülne a témára. De nem hiszem, hogy olyan mélyen kell keresni az okokat. Lehet, hogy egyszerűen csak könnyebb maradni. Míg a költözéshez erőfeszítés kell. Szimpla tudomány: a nyugalomban levő test nyugalomban marad. Nem hiszem, hogy ez az igazi magyarázat, de momentán nem tudok jobbat.

A kapuórnél még csak egy árva gumibot sincs. Felmutatom a jelvényemet.

– Tom Stroudhoz jöttünk.

Szemügyre veszi a jelvényt. Visszaadja.

– Mr. Stroud várja magukat?

– Nem.

– Ha nem bánják, felszóllok, és jelzem, hogy itt vannak. A házirend, tudják...

Augie-ra nézek. Bólint.

– Persze, tessék csak!

A portás felszól. Leteszi és útba igazít. Második kisutca balra, a tenispályák után. Parkolómatricát nyom a szélvédőre. Megköszönöm és behajtok.

Mire leparkolunk, Tom Stroud már az ajtóban áll. Fura látni az apában a fia mását. Kétség sem fér hozzá, hogy ő Hank apja, de a hasonlóság egészen bizarr. Az apa nyilván idősebb, de emellett sokkal jobban öltözött, gondosan borotvált, ápolt. Hank haja égnek áll, mintha felsült volna valami tudományos kísérlettel. Az apja ezzel szemben makulátlan. Őszes frizurája precízen hátra van simítva és el van választva.

Kiszállunk. Tom Stroud a kezét gyűrögeti. Idegesen feszeng. Augie-ra nézek. Ő is látja. Ez az ember rossz hírre számít. A

legrosszabbra. Mi már mindketten adtunk át efféle hírt, és sajnos már kaptunk is mindketten.

Tom Stroud tétován közelít.

– Augie?

– Nem tudjuk, hol van Hank – mondja Augie. – Ezért vagyunk itt.

Megkönnyebbülés önti el az arcát. A fia nem halt meg. Stroud ügyet sem vet rám, rögtön Augie-hoz lép. Ölelésre tárja a karját. Augie egy pillanatig habozik – mintha fájdalom nyilallna belé –, de aztán odalép és meglapogatják egymást.

– Jó újra látni, Augie! – mondja Stroud.

– Téged is, Tom!

Miután eleresztik egymást, Augie megkérdezi:

– Tudod, hol van Hank?

Stroud megrázza a fejét.

– Nem akartok bejönni?

~~~

Tom Stroud egy dugattyús kávéfőzőt szed elő.

– Doris a kapszulás kávéfőzőt szerette, de nekem azzal túl műanyagízű a kávé.

Kezembe nyom egy csészét. Augie-nak is tölt. Belekóstolok. Amúgy kitűnő. De lehet, hogy csak a frankofilságom miatt vagyok elfogult. Augie és én egy-egy konyhaszéken ülünk. Stroud áll. Kifelé bámul az ablakon. Szemben pont egy ugyanilyen ház.

– Amikor Dorisszal elváltunk, Hank tízéves volt. Doris meg én tizenöt éves korunkban kezdtünk randizgatni. Túl fiatalon. Még főiskolára jártunk, amikor összeházasodtunk. Utána apámnál kezdtem el melózni. Raklapszegeket meg U-szegeket gyártottunk. Én voltam a harmadik generáció. A gyár Newarkban volt, egészen a zavargásokig. Aztán áttelepült Európába. A munkám a legunalmasabb munka volt a világon. Legalábbis akkor azt gondoltam.

Augie-ra nézek. Egy szemforgatásra számítok, de vagy csak eljártssza, hogy érdeklí, vagy tényleg meghatotta régi barátjának a története.

– Aztán egyszer csak harminc lettem. Utáltam a munkám. Anyagilag sem voltunk eleresztve. Idő előtt kiégtem. Boldogtalan voltam... az egész az én hibám volt. Már mint a válás. Eljutsz egy pontra, feladod, és onnan csak lefelé megy az út. Doris és én sokat veszekedtünk. Megutáltuk egymást. Hank, a „hálátlan” kölyök is ellenem fordult. Pokolba az egésszel, gondoltam. És elköltöztem. Jó messzire. Nyitottam egy horgászboltot, hátul lövészklubbal. Párszor meglátogattam Hanket. De mufurc volt, sértődött. Nem látott szívesen. Akkor meg minek erőltessem? Újra megnősültem. De nem tartott sokáig. Elhagyott. Gyerek nem volt. Nem nagy ügy. Egyikünk sem gondolta komolyan, hogy örökké fog tartani...

Nagyot sóhajt.

– Tom?

– Tessék, Augie!

– Miért jöttél vissza?

– Cheyenne-ben laktam. Éltem az életem. Aztán egyik nap Doris felhívott. Azt mondta, rákos.

Könnycseppek jelennek meg a szemében. Augie-ra nézek. Ő is elérzékenyül.

– Az első géppel iderepültem. Miután visszajöttem, többet már nem veszekedtünk. Nem beszéltünk a múltról. Nem hánytorgattuk fel a dolgokat. Még csak azt sem kérdezte meg, miért jöttem vissza. Egyszerűen csak beköltöztem. Tudom, ez így elég bizarr.

– Egyáltalán nem – mondja Augie.

Tom a fejét ingatja.

– Mennyi elpazarolt idő! Egy egész emberöltőnyi!

Elhallgatunk. Szeretném, ha folytatná, de inkább háttérbe húzódok.

– Volt hat egészséges hónapunk és hat kevésbé egészséges. Nem nevezném „jónak” vagy „rossznak”. Ha az ember azt teszi, amit a szíve diktál, akkor mindenhogy jó. Ha értitek, mire gondolok.

– Persze – mondja Augie. – Értjük, mire gondolsz.

– Fontosnak tartottam, hogy Hank is itt legyen, amikor elmegy. Mindketten vele voltunk.

Augie nyugtalanul fészkelődik a széken. Én dermedten ülök.

Stroud visszafordul az ablakból.

– Felhívhattalak volna, Augie.

Augie legyint.

– Pedig akartam. Tényleg. Akartalak hívni, csak...

– Nem kell magyarázkodnod, Tom. – Augie megköszörüli a torkát. – Hank át szokott jönni?

– Aha, néha. Bár már az is megfordult a fejemben, hogy eladom a lakást. És beteszem neki a pénzt letétbe. De úgy voltam vele, mégiscsak ad neki valami látszatstabilitást. Próbálok neki segíteni. Néha... néha egész jól van. Bizonyos szempontból olyankor a legrosszabb. Olyankor átvillan rajta, milyen is lehetett volna az élete, ha nem veszik el tőle.

Stroud most először szólít meg.

– Maga, ugye, Hank iskolatársa volt?

– Igen.

– Akkor nyilván tudja. Mármint hogy Hank beteg.

Biccentek.

– Sokan nem értik meg, hogy ez egy betegség. Elvárják tőle, hogy bizonyos módon viselkedjen. Azt várják, hogy egyszer csak levetkőzi, és helyrerázódik. Olyan, mintha egy törött lábú embertől azt várnák, hogy futásnak eredjen. De nem fog tudni!

– Mikor látta utoljára? – kérdezem.

– Pár hete. Nem mintha olyan sűrűn jönne.

– Vagyis nem aggódtott?

Eltöpreng.

– Aggódtam is, meg nem is.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy még ha aggódtam is, nem tudtam, mit tehetnék. Hank felnőtt, önálló ember. Nem tartozik számadással. Ha kihívtam volna magukat, mit csináltak volna?

Felesleges felelnem. Nyilvánvaló.

– Hank mutatta a parki videót? – kérdezem.

– Milyen videót?

Előveszem a mobilt, és lejátszom neki.

Miután megnézte, a kezébe temeti az arcát.

– Édes Istenem... Ki rakta ezt föl?

– Nem tudjuk.

– Tehetek... nem is tudom... tehetek bejelentést, hogy eltűnt,

vagy mit szoktak ilyenkor?

- Tehet – mondom.
- Akkor megtenném. Augie...
Augie Stroudra néz.
- Találd meg a fiamat, kérlek!
Augie együttérzőn bólint.
- Megtesszük, amit lehet.

~~~

Mielőtt elmennénk, Stroud megmutatja a szobát, amelyet a volt neje tartott fenn Hank számára.

– Sosem jön be ide. Amióta visszajöttem, Hank be sem tette a lábát ebbe a szobába.

Amikor kinyitja az ajtót, érezni az áporodott szagot. Belépünk. Amikor meglátom a szemközti falat, hátrafordulok. Kíváncsi vagyok Augie reakciójára.

A fal fekete-fehér fotókkal, újságkivágásokkal és a Niké bázis légi fotóival van tele. A bázis fénykorából. Az anyag nagyrészt régi. A fotók sarka visszahajlik, az újságkivágások sárgák, mint egy dohányos foga. Valami újat keresek, valamit, amit nem találhatnék meg bármikor a neten, de semmi különlegeset nem látok.

Tom észreveszi, hogy leragadtunk.

– Hát igen. Hank bele volt pistulva abba a régi bázisba.

Megint Augie-ra nézek. De nem hatja meg a dolog.

– Hank mondott valaha magának bármit is róla? –
kérdzem.

– Mire gondol?

Vállat vonok.

– Bármire.

– Semmit, aminek értelme lenne.

– És aminek nem volt értelme?

Stroud Augie-ra néz.

– Gondolod, hogy a bázisnak van valami...

– Nincs – mondja Augie.

Tom visszafordul hozzám.

– Hank rengeteget zagyvált róla. Mindenféle örülségeket,

hogy titkokat rejtegetnek. Gonosz emberekről beszélt, meg tudatkísérletekről. – Savanyú mosoly jelenik meg a szája szegletében. – Vicces.

– Mi? – kérdezem.

– Végül is nem vicces, inkább ironikus. Mint mondtam, Hank teljesen bele volt pistulva a helybe. Már kisgyerekként.

Eltöpreng. Augie és én szótlanul hallgatjuk.

– Szóval Doris néha azzal viccelődött, hogy lehet, hogy Hank mégis igazat beszélt. Talán tényleg volt egy titkos laboratórium a bázison, ahol furcsa kísérletek folytak. Talán egyik éjjel, amikor Hank arra kószált, a rossz emberek magukkal vitték és csináltak valamit az agyával, ezért lett olyan, amilyen.

A konyhában néma csönd. Tom próbálja elviccelni.

– Doris csak tréfálkozott – mondja. – Afféle fekete humor. Ha ilyesmi történik az ember gyerekével, próbál minden szalmaszálba belekapaszkodni.

Tizennegyedik fejezet

Deborah Keren, az iskola igazgatója várandós.

Tudom, hogy nem illik észrevenni, ha valaki terhes, de Deborah apró termetű, vékonyka nő, a hasát leszámítva. Ráadásul narancssárga ruhát vett fel, ami elég furcsa választás, hacsak nem akart szándékosan sütőtöknek öltözni. Szorosan a karfába kapaszkodik, így nem is olyan egyszerű felállni. Mondom neki, hogy ne erőlködjön, de addigra már akkora lendületet vesz, hogy csak daruval lehetne biztonsággal visszaültetni.

– A nyolcadik hónapban vagyok – mondja. – Csak azért mondom, mert ilyenkor mindenki fél megkérdezni, hogy állapotos vagyok-e, hátha téved, és kínos helyzetben találja magát.

– Várjon csak! – mondom. – Maga állapotos?

Mosolyt mímel.

– Nem, csak lenyeltem egy bowlinggolyót.

– Strandröplabdára tippeltem volna.

– Maga nagyon vicces fickó, Nap.

– Ez az első gyereke?

– Igen.

– Az csuda klassz. Gratulálok!

– Kösz. – Elindul felém. – Befejezte a bájcsvejt, vagy még megpróbál levenni a lábamról?

– Miért, eddig nem sikerült?

– De, annyira, hogy ha eddig nem lettem volna terhes, már az lennék. Szóval mit tehetek magáért, Nap?

Nem ismerjük egymást olyan jól, de mindketten itt élünk Westbridge-ben, és ha az ember egy helyi iskolaigazgató és egy helyi rendőr, akkor a városi gyűléseken óhatatlanul egymásba botlanak. Totyogó léptekkel elindul a folyosón. Vele tartok. Vigyázok, nehogy önkéntelenül is utánozzam. A folyosó kong az ürességtől. Ennyire is csak egy iskola folyosója tud kongani, órák alatt. A hely nem sokat változott azóta, hogy ide jártunk, Leo. Ugyanazok a csempék, ugyanazok a szekrények mindkét oldalon. A fal aranysárga, mint a jó öreg Ticonderoga cerka. A legnagyobb

változás, ami végül is nem változás, a perspektíva. Az arányok. Azt mondják, az iskola falai idővel összemennek. Ez igaz. Talán ez a megváltozott perspektíva az oka, hogy nem törnek elő olyan erővel a régi emlékek.

– Hank Stroudról van szó – mondom.

– Érdekes.

– Miért mondja ezt?

– Nyilván tudja, hogy a szülők folyton panaszkodnak miatta.

Bólintok.

– De már hetek óta nem láttam. Azt hiszem, az a netes videó ijesztette el.

– Maga tud a videóról?

– Szeretem tudni, mi folyik az iskolámban – kukucskál be az egyik terem ablakán, majd továbbmegy. – Hogyne tudnék, ne csinálja már! A fél ország tud róla!

– Láta már valaha Hanket mutogatni magát?

– Ha láttam volna, nem gondolja, hogy már szóltam volna maguknak?

– Ezt vehetem nemnek?

– Veheti.

– Maga szerint tényleg tett ilyet? – kérdezem.

– Úgy érti, mutogatta-e magát?

– Úgy.

Továbbmegyünk. A következő terembe is bekukkant. Valaki észrevehette, mert integet.

– Vegyes érzéseim vannak Hankkel kapcsolatban. – Egy diák bukkan fel a sarkon. Amikor meglát minket, megtorpan. – Te meg hova mész, Cathy? – kérdezi tőle.

A lány lesüti a szemét.

– Magához.

– Értem. Várj meg az irodámban! Pár perc, és megyek.

Cathy, mint valami riadt szolga, elsurran mellettünk. Kerenre nézek – bár semmi közöm hozzá. Már megy is tovább.

– Tehát vegyes érzései vannak Hankkel kapcsolatban – terelem vissza a szót az iménti gondolathoz.

– Az iskola melletti park közterület – mondja. – Bárki használhatja. Így rendelkezik a törvény. Hanknek éppen olyan joga van ott lenni, mint bárki másnak. Naponta rengetegen

kocognak arra. Kimmy Konisberg például. Nyilván már magának is feltűnt.

Kimmy Konisberg, hogy is mondjam finoman, a város legdögösebb anyukája. Van mit kitennie az ablakba, és nem is átallja kitenni.

– Ki?

– Na, jól van. Kimmy minden reggel felveszi a létező legszűkebb, legfeszülösebb fitnessnacet, és kocogni indul. Ha olyan típus lennék, még azt hinném, direkt illegeti magát a kamasz fiúk előtt.

– Vajon egy ilyen típus mennyire szavahihető?

– Pontosan ez az! A város egy álszent védőburokban él. Valahol megértem. Látom, hogy sokan ezért költöznek ide a családjukkal. Hogy biztonságban tudják a gyerekeiket. Ki ne akarná biztonságban tudni a gyerekét? – A pocakjára teszi a kezét. – De a túl erős védőburok sem jó. Nem egészséges. Én Brooklynban nőttem fel. Most nem akarok belemenni, de nem volt egyszerű. Ott nap mint nap hat Hank mellett sétál el az ember. A mi gyerekeink is tanulhatnának egy kis együttérzést. Hank is emberi lény, nem pedig olyan valaki, akit pellengérré kell állítani. Pár hónapja a diákok felfedezték, hogy Hank is ide járt. Szóval az egyik diák... ismeri Cory Mistysynt?

– Csak a szüleit. Rendes emberek.

– Úgy van. Már régóta itt élnek a városban. Szóval Cory rábukkant egy régi évkönyvre abból az időből, amikor Hank végzős volt. – Megáll és rám néz. – Maga is akkortájt végzett, ugye?

– Igen.

– Akkor nyilván nem mondok újat. A diákokat sokkolta a hír. Hank is éppen ugyanolyan diák volt, mint ők. Kórusba járt, tanulmányi versenyt nyert, sőt egy időben ő szedte az osztálypénzt. A gyerekek elgondolkodtak.

– Akár velük is megtörténhetett volna!

– Pontosan. – Tesz két lépést. – Istenem, egész nap csak zabálnék, de ha eszem, rosszul leszek. Ez a nyolcadik hónap kikészít! Amúgy most a férfiatól is herótom van.

– Igyekszem észben tartani. Apropos, kettős érzés...

– Tessék?

– Hankkel kapcsolatban. Azt mondta, vegyes érzései vannak. Az egyiket elmondta. Mi a másik?

– Ja igen – indul tovább. A pocakja mutatja az utat. – Arról van szó, hogy gyűlölöm a mentális betegekre tapasztott stigmát, de annak sem örülök, hogy Hank az iskola körül lófrál. Nem *hiszem*, hogy veszélyt jelent, de nem *tudhatom* biztosan. Attól félek, hogy annyira igyekszem polkorrekt lenni, hogy közben nem adok kellő védelmet a diákjaimnak. Ugye érti?

Bólintok.

– Szóval nem tetszik, hogy Hank itt ógyeleg. És akkor? Az sem tetszik, hogy Mike Inga anyukája folyton a tilosban teszi ki a csemetéjét reggelente. Nem tetszik, hogy Lisa Vance apukája nyilvánvalóan besegít a lánya rajzházijába. Nem tetszik, hogy Andrew McDade szülei folyton a nyakamra járnak reklamálni, hogy a gyerek miért nem kapott jobb jegyet. Nagyon sok minden nem tetszik. – Megáll és megfogja a karomat. – De tudja, mi nem tetszik a legjobban?

Ránézek.

– Az online megszégyenítés. Ez az önbíráskodás egyik legrondább formája. És Hank csak a legutóbbi példa. Tavaly valaki kipoztolt egy fotót egy srácról azzal a megjegyzéssel, hogy „Ez a szarházi elcsórta az iPhone-omat, de elfelejtette, hogy az összes kép, amit csinál, felkerül a felhőmbé. Lécci osszátok, hogy megtaláljam a mocskot!” Ez az állítólagos szarházi Evan Ober volt, az egyik diákom. Ismeri?

– Nem ugrik be.

– Miért is ugrana? Evan rendes srác.

– Ó lopta el az iPhone-t?

– Nem, természetesen nem. Pont ezt magyarázom. Evan összejött Carrie Millsszel. Carrie exe, Danny Turner ezt nem bírta elviselni.

– Vagyis Turner rakta ki a képet.

– Úgy van! Csakhogy nem tudom bizonyítani. Ez az online megszégyenítés rákfenéje. Emlékszik arra a lányra, aki az előbb elsétált mellettünk?

– Akinek azt mondta, hogy várja meg az irodájában?

– Aha. Ó Cathy Garrett. Hatodikos lány. Hatodikos, Nap! Pár hete Cathy véletlenül bent felejtette a mobilját a mosdóban. Egy

másik lány találta meg. Ez a lány fogta a telefont, csinált egy szelfit a... hogy is mondjam, a legintimebb testtájáról, és elküldte a képet Cathy összes ismerősének, közte a szüleinek, nagyszüleinek, mindenkinek.

Elkerekedik a szemem.

– Ez beteg!

– Nekem mondja? – szörnyülködik. Két kézzel a csípőjét támasztja.

– Jól van?

– A nyolcadik hónapban vagyok, emlékszik?

– Vettem.

– Úgy érzem magam, mintha egy iskolabusz parkolna a hólyagomon.

– Végül sikerült elkapnia a lányt, aki a fotót csinálta?

– Nem. Öt vagy hat gyanúsítottunk van. Valamennyien tizenkét éves lányok, és csak úgy bizonyosodhatnánk meg, melyikük volt, ha...

Felteszem a kezem.

– Világos.

– Cathynek akkora traumát okozott az eset, hogy azóta szinte mindennap bejön hozzám. Beszélgetünk, megnyugszik, aztán visszamegy az osztályba.

Keren megáll és megfordul.

– Most már ideje visszamennem hozzá.

Visszaindulunk.

– Amit az online megszügyenítésről mondott – folytatom –, az azt jelenti, hogy nem hiszi, hogy Hank mutogatná magát?

– Nem, de rávezet a lényegre.

– Vagyis?

– Vagyis hogy *nem tudom*, mivel biztosan *nem tudhatom*. Mindig ez a probléma az ilyen rágalomokkal és híresztelésekkel. Egyik-másikkal az ember legszívesebben nem is foglalkozna. De nem teheti meg. Lehet, hogy Hank mutogatta magát, lehet, hogy nem. Ha egy pletyka egyszer befészkelni magát a fejekbe, nem lehet kiverni onnan, és sajnos ez a legfőbb baj.

– Akkor maga is látta a videót Hankról?

– Láttam.

– Van valami ötlete, ki vehette fel?

- Mint mondtam, most sincs bizonyítékom.
- Nekem nem kell bizonyíték.
- Senkit nem akarok megrágalmazni bizonyíték nélkül, Nap.

Az online megszégyenítés is pont ezt teszi.

Az irodájához érünk. Rám néz. Én meg rá. Nagyot sóhajt.

– De azt elmondhatom, hogy van egy nyolcadikos lány, Maria Hanson. A titkárnőm majd megadja a címét. Az anyukája, Suzanne rendszeresen jár hozzám panaszkodni Hank miatt. Amikor felvilágosítottam, hogy jogilag semmit sem tehetünk, szinte pánikrohamot kapott.

Az igazgató asszony bekukucskál az irodája ablakán. A szeme könnybe borul.

– Jobb, ha most bemegyek hozzá – mondja.

– Rendben.

– Istenem! – Ujjával kitörli a könnyet a szeméből, és rám néz. – Látszik?

– Nem.

– Nyolcadik hónap – mondja. – A hormonjaim megbolondultak.

Bólintok.

– Kislány lesz?

Elmosolyodik.

– Hogy találta ki?

Eltotyog. Az ablakon át látom, ahogy magához öleli Cathyt. A lány a vállain sír.

Ideje megkeresni Suzanne Hansont.

Tizenötödik fejezet

Westbridge-nek nincs szegénynegyede. Maximum egy fél hektár. A városközpont közelében, a Ford kereskedés és a Dick's sportbolt között van néhány régi, háromlakásos társasház. Maura és az anyukája ide költöztek azon a nyáron, harmadik végén. Miután Maura apja lenyúlta az összes pénzüket és meglépett, egy vietnami családtól béreltek két szobát. Maura anyukája különböző részmunkaidős munkákat vállalt, és elég sokat ivott.

A Hanson család a kopott téglalapú épület földszintjén lakik. A bejárati tornác megnyikordul a lábam alatt. Becsöngetek. Egy nagydarab pasas nyit ajtót, kezeslábásban. Mellzsebére a Joe név van varrva. Joe nem örül nekem.

– Ki maga? – kérdezi.

Felmutatom a jelvényemet. Mögötte egy nő tűnik fel. Gondolom, ő Suzanne Hanson. Amikor meglátja a jelvényemet, meghűl benne a vér. Nyilván a szülői aggodás. Megnyugtatom őket.

– Minden rendben van – mondom.

Joe gyanakvóan méreget. A felesége elé lép.

– Mit akar?

Elteszem a jelvényt.

– Több aggodó állampolgártól is panaszt kaptunk egy Hank Stroud nevű férfival kapcsolatban. Emiatt jöttem.

– Látod, Joe? – mondja a feltételezett Suzanne. Előbújik a férje mögül, és szélesre tárja az ajtót. – Jöjjön be, biztos úr!

Az előszobán át a konyhába megyünk. A nő hellyel kínál. Leülök. A padló laminált, az asztal kerek, fautánzatú. A fehér Windsor székről pattogzik a festék. Az ajtó felett falióra, a számokat piros dobókockák mutatják. Tetején VARÁZSLATOS LAS VEGAS felirat. Az asztalon kenyérmorzsa. Suzanne fél kézzel a tenyerébe söpri, majd a csapba szórja és leöblíti.

A látszat kedvéért tollat és jegyzetömböt veszek elő.

– Tudják, ki az a Hank Stroud?

Suzanne velem szemben ül. Joe mögötte áll, keze a nő vállán.

Még most is úgy néz rám, mint aki vagy lopni akar, vagy lefektetni a feleségét.

– Ó az a mocskos perverz, aki az iskola körül őgyeleg – mondja.

– Gondolom, többször is látta már – mondom.

– Szinte mindennap. Folyton a lányokat kukkolja. Köztük az én Mariámat. Pedig még csak tizennégy!

Bólintok. Magamra erőltetek egy barátságos mosolyt.

– A saját szemével látta?

– Persze. Rettenetes! Amúgy épp ideje volt, hogy a rendőrség kezdjen valamit az ügyel. Az ember szorgalmasan gürcöl, összpórol elég pénzt, hogy egy ilyen szép városba költözzön, mint Westbridge; úgy értem, ahol biztonságban tudhatja a gyerekét.

– Hogyne – mondom.

– Erre mibe botlik? Egy csavargóba. Ugye, még használják ezt a szót?

Elmosolyodom, és széttárom a karom.

– Gondolom.

– Szóval itt ez a csavargó, aki a gyerekeink körül őgyeleg. Az ember ideköltözik ebbe a szép városba, és mindennap ezt a csövest kell néznie, ahogy a gyerekeink körül sündörög. Mintha egy hatalmas, csúf gaz nőne ki egy csodálatos kertben, tudja...

Bólintok.

– A gázt pedig ki kell húzni.

– Ahogy mondja!

Úgy teszek, mintha jegyzetelnék.

– Látta valaha, hogy Mr. Stroud mást is csinál a kukkoláson kívül?

Már mondaná is, de észreveszem, hogy a férje finoman megszorítja a vállát. Joe-ra nézek. Ő visszanéz. Tudja, miért vagyok itt. Tudom, hogy tudja, ő pedig tudja, hogy tudom.

Magyarán: vége a játszmának. Vagy épp csak most kezdődik.

– Mrs. Hanson, ugye maga tette fel azt a videót Hank Stroudról?

A nő tekintete szikrákat szór. Lelőki a kezét a válláról.

– Maga azt nem tudhatja.

– Ó, már hogyne tudhatnám – mondom. – Végeztünk egy

hangelemzést. Valamint lenyomoztuk az IP-címet, amelyről a videó származik. – Várom egy pillanatot, hogy eljusson a tudatukig. – Mindkettő megerősítette, Mrs. Hanson, hogy maga készítette és töltötte fel az internetre azt a videót.

Ez persze hazugság. Semmiféle hangelemzést és IP-cím-lekérést nem csináltunk.

– És ha ő volt? – kérdezi Joe. – Nem mondom, hogy ő volt, vagy hogy nem ő volt, de ha ő volt, nem tiltja a törvény. Vagy igen?

– Nem érdekel – mondom. – Azért jöttem, hogy kiderítsem, mi történt. Ez minden. – A nő szemébe nézek. Lesüti a szemét, majd rám néz. – Maga vette videóra Hanket. Ha tagadja, nagyon fel fog bosszantani. Tehát mondja el, pontosan mit látott!

– Letolta a nadrágját – mondja.

– Mikor?

– Arra kíváncsi, melyik nap?

– Első körben arra.

– Már egy hónapja volt.

– Iskola előtt, iskola után, mikor?

– Iskola előtt. Akkor láttam. Háromnegyed nyolckor kitettem a lányomat az iskola előtt. Aztán ott maradtam, és megvártam, amíg bemegy. Maga nem ezt tenné? Az ember kiteszi a tizennégy éves lányát az iskola előtt, erre az a látvány fogadja, hogy ott sündörög a közelben egy perverz. Nem értem, hogy a rendőrség miért nem tesz semmit.

– Mondja el pontosan, mi történt!

– Már elmondtam. Letolta a nadrágját.

– A lánya épp sétált be az iskolába, ő pedig letolta a nadrágját.

– Igen.

– A felvételen a nadrág nincs letolva.

– Mert visszahúzta.

– Értem. Tehát letolta a nadrágját, majd visszahúzta.

– Igen. – Balra, felfelé sandít. Nem emlékszem, hogy ez azt jelenti-e, hogy hazudik, vagy azt, hogy próbál visszaemlékezni. Mindegy is. Ugysem nagyon hiszek az ilyesmiben. – Meglátott a kezemben a telefont, bepánikolt, és gyors visszahúzta.

– Körülbelül mennyi ideig lehetett a nadrágja letolva?

– Nem tudom. Honnan kéne tudnom?

Joe közbeszól.

– Gondolja, hogy volt nála stopper, vagy mi?

– Épp elég ideig, annyi biztos!

Nem reagálok a cinikus megjegyzésre.

– És azután?

Suzanne zavartan néz rám.

– Hogy érti, hogy azután?

– Letolta a nadrágját, majd felhúzta.

Látszik rajtam, hogy nem nagyon hatott meg.

– Ennyi?

Joe-nak nem tetszik a dolog.

– Miért, ennyi nem elég?

– Honnan tudja, hogy nem csak véletlenül csúszott le róla az a nadrág? – kérdezem.

Suzanne most is lesüti a szemét, mielőtt rám nézne. Tudom, hogy hazudni fog. Nem csalódom.

– Letolta a nadrágját – ismétli –, aztán odaszólt a lányomnak, hogy nézze a... úgy értem, fogdosni kezdte az izéjét, meg minden.

Az emberi természet. Néha olyan kiszámítható. Rengetegszer tapasztalom, Leo. Hallgatod a szemtanút, aki azt hiszi, hogy a mondandójával sokkolni fog. De én, a nyomozó, csak ülök ott blazírt képpel. Aki igazat mond, hagyja. Ám a hazug elkezdi fokozni, tupírozni, kiszínezni a történetet. Hogy bennem is megbotránkozást keltsen. A kiszínezni szót használtam, pedig valójában hazugságról van szó. És közben észre sem veszik magukat!

Most már tudom, így felesleges több időt pazarolni itt. Ideje rövidre zárnom.

Figyelj, Leo, és tanulj!

– Mrs. Hanson. Maga hazudik! – mondom.

Suzanne döbbenetesen néz rám.

Joe arca elvörösödik.

– Hazugnak nevezte a feleségemet?

– Az állításom mely része ébresztett magában kétséget, Joe?

Suzanne a szívéhez kap.

– Hogy merészeli?

Elmosolyodom.

– Tudom, hogy hazudik – mondom –, ugyanis az előbb beszéltem a lányával.

A tekintetük szikrát szór.

– Hogy mit csinált? – von kérdőre Suzanne.

– Egy ideig eltartott, míg Maria beadta a derekát – mondom –, de végül bevallotta, hogy soha nem történt ilyesmi.

A guta kerülgeti őket. Próbálok nem élvezni.

– Ilyet nem tehet!

– Milyet?

– Az engedélyünk nélkül nem beszélhet a lányunkkal – mondja. – Bevonatom a jelvényét!

Összeráncolom a homlokom.

– Vajon miért jön ezzel mindenki?

– Mivel?

– Ezzel a fenyegető szöveggel. Hogy „bevonatom a jelvényét”. Csak nem a tévében látta?

Joe közelebb lép.

– Nem tetszik, ahogy a nejemmel beszél!

– Engem pedig ez cseppet sem érdekel. Üljön le, Joe!

Gunyorosan rám mordul.

– Kemény legénynek hiszi magát? Csak mert ott van a jelvénye?

– Már megint a jelvényem – sóhajtok. Előveszem, és az asztalra dobom. – Kell? Itt van. Vegye el! – Felállok, és Joe képébe mászom. – Rajta!

Joe visszavonul. Próbál farkasszemet nézni, de nem sokáig állja.

– Annyit nem ér! – motyogja.

– Mit mondott?

Joe hallgat. Megkerüli az asztalt, és leül a neje mellé.

Metsző pillantást vetek Suzanne-re.

– Ha nem mondja el az igazat, teljes körű nyomozást rendelek el, és vádat emeltetek maga ellen az internethasználatról szóló szövetségi törvény 418. cikkelyének kétrendbeli megsértése miatt, amely ha bizonyítást nyer, száz dollár pénzbírsággal és akár négy év szabadságvesztéssel büntethető.

Ezt most találtam ki. Nem hiszem, hogy létezne ilyen internetre vonatkozó törvény. A konkrét cikkely említése is jó húzás volt, nem?

– Az a csavargó szabadon flangál! – makacskodik. – Maguk meg nem tesznek semmit!

– Bezzeg maga! – mondom.

– Nem szabadna az iskola közelébe engedni!

– Annak a csavargónak neve is van. Hank Stroud. És eltűnt.

– Mi?!

– Amióta feltette azt a videót, senki sem látta.

– Hála isten! – mondja.

– Maga szerint miért?

– Talán a videó elrettentette.

– És magának ez jó érzés, igaz?

Szólni akar, de inkább elhallgat.

– Én csak... megpróbáltam megvédeni a gyerekeimet. Meg a többi gyereket az iskolában.

– Jobban teszi, ha most mindent elmond.

Suzanne bevallotta, hogy kicsikét „eltúlozta”. Hogy ő maga találta ki az egészet. Hank sosem mutogatta magát. Miután belefáradt abba, hogy sem az igazgató, sem a rendőrség nem tesz semmit, azt csinálta, amit a legjobbnak vélt.

– Csak idő kérdése volt, mikor követ el valami szörnyűséget. Én csak elébe mentem.

– Nemes gesztus! – mondom megvetéssel.

Suzanne amolyan „önjelölt takarítóbrigádnak” képzelte magát, és – a körülötte levő valóságot kicsavarva – megpróbálta valami általa elképzelt idilli paradicsommá változtatni szeretett városát. Hank csupán egy szagos-büdös szemeteszacskó volt a szemében, amit legjobb kitenni a járdaszélre, ahonnan a kukásautó majd szépen elviszi. Szívesen kioktatnám Suzanne Hansont az empátiáról, de mi értelme lenne? Emlékszem, tízéves koromban egyszer egy newarki szegénynegyeden autóztunk keresztül. A legtöbb szülő ilyenkor azt mondja a gyerekének, hogy nézzen ki az ablakon, és legyen hálás azért, amije van. De apa máshogy állt hozzá. Csak egy apró dolgot mondott, ami a mai napig ott cseng a fülemben:

„Minden embernek vannak álmai és vágyai.”

Ezt minden alkalommal igyekszem észben tartani, ha egy embertársammal találkozom. Vajon ez a Trey-féle bugrisokra is vonatkozik? Természetesen. Neki is megvannak a maga álmai és vágyai. Eddig rendben is van. De amikor a te álmaid és vágyaid porrá zúzzák mások álmait és vágyait...

Megint racionalizálok. Az igazság az, hogy a legkevésbé sem érdekelnek az ilyen Trey-félék. Talán kéne. De nem érdekelnek. Talán most is csak önigazolást keresek.

Te mit gondolsz, Leo?

Miután kijöttem a fullasztó légkörű házból, és Joe dühösen rám csapta az ajtót – csak úgy mihez tartás végett –, veszek egy mély levegőt. Mauráék régi háza felé pillantok. Sosem hívott fel magukhoz, és odabent is csak egyszer jártam. Két héttel a tragédiátok után. Megfordulok, és a túloldali fát nézem. A mögé rejtőztem el. Először a vietnami család jött ki. Majd negyedóra múlva Maura anyja egy rossz fazonú nyári ruhában. Valahogy sikerült eltámolyognia a buszmegállóig.

Miután elment, betörtem a házba.

Az indokom elég nyilvánvaló volt. Valami fogódzót kerestem Maura hollétét illetően. Amikor korábban az anyját kérdeztem, azt mondta, átíratta egy magániskolába. Kérdeztem, hova. Nem árulta el.

– Vége van, Nap! – mondta Mrs. Wells. A lehelete búzlótt a piától. – Maura már lezárta. Te is lépj tovább!

Nem hittem neki. Így betörtem hozzájuk. Minden szekrényt és fiókot átkutattam. Bementem Maura szobájába. A ruhái és a hátizsákja még ott voltak. Becsomagolt egyáltalán? Nekem nem úgy tűnt.

Az egyetemi dzsekimet is kerestem.

Annak ellenére, hogy Maura sportbuzinak tartott, és néha már fárasztotta a városban dívó szexista sportmánia, előszeretettel hordta az egyetemi dzsekimet. Retró érzés. Ironikus, nem tudom. Bár lehet, hogy nincs itt semmiféle ellentmondás. Maura amolyan öreg lélek volt.

Szóval kerestem a dzsekimet is, azt a fehér ujjú, zöldet, hátán a keresztbe tett hokiütő-emblémával, elején a nevemmel és a csapatkapitányi jelzéssel.

De nem találtam.

Vajon Maura azt is magával vitte? Sokat tűnődtem ezen. Miért nem volt ott a szobájában?

Hátat fordítok a háznak, és a távolba bámulok. Van még pár percem. Tudom, hova akarok menni. Átmegyek az úton, a sínekhez. Tudom, hogy nem tanácsos mellettük sétálni, de ma ilyen napom van. Dacolok a veszélyekkel. Követem a sínpart, ki a városközpontból, végig a Downing utca és a Coddington sétány mentén, el a régi raktár és gyártelep mellett, amelyből mára bulizóhely és edzőterem lett.

Távol vagyok a civilizációtól, fenn a westbridge-i és a kasseltoni állomás közötti domboldalon. A lábamnál törött sőrösüvegek. Lenézek a völgybe. Látom a westbridge-i presbiteriánus templom tornyát. Este hétkor világítják ki. Gondolom, ti is láttátok aznap este. Hacsak nem voltatok túlságosan beszívva ahhoz, hogy észrevegyétek. Tudom, hogy akkoriban nagyon rá voltál kattanva a könnyű drogokra meg a piára. Visszatekintve azt gondolom, le kellett volna, hogy állítsalak, de anno nem tartottam akkora ügynek. Mindenki csinálta. Te, Maura, a legtöbb barátunk. Én csak azért nem kaptam rá, mert edzésre kellett járnom.

Mélyet szippantok.

Végül is mi történt, Leo? Mit kerestetek a város másik végén? Hogyhogy nem a bázis melletti erdőben lógtatok? Talán kettesben akartatok maradni Dianával? Le akartátok rázni a titkos társaságbeli haverjaitokat? Szándékosan mentetek a régi bázistól távol?

Mit kerestetek itt? Mit kerestetek a sínek mellett?

Várom, hogy mondj valamit. De te nem szólsz.

Egy kicsit még várok. Tudom, hogy nemsokára jön. Ezen a vonalon óránként jár a vonat. Várom, hogy meghalljam a füttyszót, ahogy kijár a westbridge-i állomásról. Most már nincs messze. Egyik felem a síneken akar maradni. Nem, nem akarok végezni magammal. Nincs bennem öngyilkos gondolat. Csak tudni akarom, milyen lehetett nektek. Rekonstruálni akarom azt az éjszakát, hogy megtudjam, mi történt veletek. A vonat nagy robajjal feltűnik a horizonton. A sín olyan erővel remeg bele, szinte fel nem fogom, hogy nem esik szét. Te is érezted a remegést a lábad alatt? És Diana? Vagy épp a sín mellett

állatok, mint én most? Lenéztetek a templomtoronyra, megfordultatok és úgy döntöttetek, hogy az utolsó pillanatban átszaladtok előtte?

Most már látom a vonatot. Egyre közelebb ér. Ti is láttátok aznap éjjel? Hallottátok? Éreztétek? Muszáj volt, hogy észleljétek! Elképzелhetetlen erővel dübörög a síneken. Hátrább lépek. Amikor elrobog mellettem, majd tíz méterre vagyok tőle, mégis be kell hunynom a szemem és magam elé kell tennem a kezem, hogy az arcomat védjem. A lökete szinte ledönt a lábamról. A mozdony pusztá ereje, az egész tömege, sebessége, lendülete irtózatossá, mindent elsöprő, megállíthatatlanná.

A gondolat, akár a szív, arra száll, amerre akar. Elképzelem, ahogy a nehézacél hűtőrács péppé őrlí az emberi húst. Elképzelem, ahogy a kattogó-csikorgó kerekek porrá zúzzák a csontokat.

Hunyorogva nézem az elsuhanó szerelvényt. Mintha soha nem érne véget. Mintha örökké tartana a zakatolás, őrlés, darálás. A vonatból életlen, homályos folt lesz. Bepárasodott a szemem.

Anno magam is láttam a helyszínen készült szörnyű fotókat, de furcsamód nem rendítettek meg. A pusztítás olyan nagy volt, a torzulás olyan mérvű, hogy vagy nem tudtam az amorf, viaszszerű csonkokat veletek társítani, vagy ami még valószínűbb, az elmém nem hagyta.

Amikor a vonat végül elmegy, amikor a csend lassan visszatér, a szemem kezd befogni a tájat. Még most, ennyi év után is keresem a jelet, kutatom a bizonyítékot, valamit, ami felett anno elsiklottunk. Furcsa érzés itt lenni. A borzalom kézzelfogható, mégis valahogy olyan magasztos, olyan rendjén való azon a helyen lenni, ahol kiadtad a lelkedet.

A dombról lefelé menet megnézem az SMS-eimet. Beth Fletcher, lánynevén Lashley dokitól semmi üzenet. Újra felhívom a munkahelyén, Ann Arborban. A recepció kitérő választ ad, így határozottabban lépek fel. Kisvártatva egy Cassie nevű nő szól bele. Állítólag ő az adminisztrátor.

– Dr. Fletcher jelenleg nem elérhető.

– Nézze, Cassie, már elegendem van abból, hogy folyton packáznak velem. A rendőrségtől vagyok, muszáj beszélnem

vele.

- Legfeljebb annyit tehetek, hogy átadom neki az üzenetet.
- Hol van most?
- Nem tudom.
- Várjon! Nem tudja, hol van?
- Nem tartozik rám. Felírtuk a nevét és a telefonszámát.

Esetleg hagy neki valami üzenetet?

Ha egyszer belefogtam, csináljam is végig.

– Van magánál toll, Cassie?

– Van.

– Mondja meg dr. Fletchernek, hogy egyik barátunkat, Rex Cantont meggyilkolták! Mondja meg neki, hogy Hank Stroud eltűnt! Hogy Maura Wells rövid időre felbukkant, de újra nyoma veszett. Mondja meg a kedves doktornőnek, hogy a szálak a Titkos Társasághoz vezetnek vissza! Mondja meg, hogy hívjon fel!

Csend. Majd:

– Laura, *L*-lel, vagy Maura, *M*-mel?

Nem hoz ki a béketűrésemből.

– Maura, *M*-mel.

– Átadom dr. Fletchernek az üzenetet.

Leteszi.

Nem tetszik ez nekem. Lehet, hogy felhívom az Ann Arbor-i Rendőrkapitányságot, és megkérem őket, küldjenek ki egy járőrt a lakásához és a munkahelyére. Tovább-baktatok. Az egyes szálakon agyalok: Leo és Diana „balesete”, Rex meggyilkolása, Maura felbukkanása a helyszínen, Hank vírusvideója, a Titkos Társaság. Próbálom megtalálni a kapcsokat, összekötni a pontokat, a fejemben halmazábrát készítek. De nem látok átfedést, összefüggést vagy közös metszetet.

Talán nincs is. Augie biztosan ezt mondaná. Valószínűleg igaz is van. De ha elfogadom ezt az eshetőséget, sehova nem jutok.

A távolban a Westbridge-i Emlékkönyvtár tűnik fel. Eszembe villan egy ötlet. Az épület homlokzata több mint százéves vörös téglá. Az épület többi része modern, letisztult. Ma is imádom a könyvtárakat. Imádom benne az öszvér jelleget: a korszerű számítógépes részleget és a megsárgult, régi

könyveket. A könyvtáraknak számomra mindig is volt egyfajta szakrális atmoszférájuk. Egy könyvtár néma szentély, amely a tanulást nagy becsben tartja, ahol mi, emberek misztikus magasságokba emeljük a művelődést és a könyveket. Gyerekkorunkban apa sokat hozott ide minket szombat reggelente. Ott hagyott minket a gyermek/ifjúsági részlegen, és szigorúan lelkünkre kötötte, hogy viselkedjünk rendesen. Rengeteg könyvet átlapoztam. Aztán mindig kiválasztottam egyet – általában nagyobbaknak valót –, letelepedtem a sarki babzsák fotelbe, és egy szuszra kiolvastam.

Leballagok két szinttel lejjebb a poros-dohos alagsorba. Itt még minden a régi. Könyv könyv hátán, alumíniumpolcokon, hosszú sorokban. Többségük az átlagolvasó számára érdektelen. Néhol egy-egy eldugott íróasztal az igazi szorgos hangyáknak. A sarokban megtalálom a régi termet. Ajtaján díszes tábla: VÁROSTÖRTÉNET. Bekukucsálok, és finoman megkopogtatom az ajtót.

Ahogy dr. Jeff Kaufman rám néz, az olvasószemüveg lebucskázik az orráról. Az ókula zsinóron függ, a mellkasánál nem esik alább. Félig gombolt, vastag, kötött kardigánt visel. Fejtetőn kopasz, kétoldalt kócos, őszes fürtök libegnek, mintha csak szökni próbálnának a kobakjáról.

– Üdv, Nap!

– Üdv, dr. Kaufman!

Rosszallóan összeráncolja a homlokát. Amikor ideköltöztünk, dr. Kaufman már rég könyvtáros és várostörténész volt, és ha valaki gyerekként megszokja, hogy egy tekintélyes személyt doktornak vagy uramnak szólítson, felnőttként sem áll rá a nyelve, hogy az illetőt keresztnevéen hívja. Besétálok a zsúfolt könyvtárszobába, és megkérem dr. Kaufmant, hogy meséljen nekem a középiskola mellett álló régi Niké bázisról.

Kaufman szeme felcsillan. Kell pár pillanat, hogy összeszedje a gondolatait; aztán megkér, hogy üljek le vele szemben. Az asztalon egy halom fekete-fehér fotó a régi időkbelől. Végigpásztázom őket, hátha látok egyet a régi bázisról, de nem.

Megköszörüli a torkát, és nekikezd:

– A Niké rakétabázisokat az ötvenes évek közepén hozták létre Észak-New Jersey-ben, a hidegháború csúcspontján.

Akkoriban az iskolákban rendszeresek voltak a katasztrófiariádók, amelyek során – hiszed vagy sem – a gyerekek azt gyakorolták, hogyan bukjanak a pad alá atomtámadás esetén. Mintha az segítene. A mi westbridge-i bázisunk 1954-ben létesült.

– A hadsereg csak úgy simán odarakta őket a vidéki városok közepére?

– Persze, miért ne? Meg a farmvidékekre. Akkoriban egy csomó farmterület volt New Jersey-ben.

– És mire használták ezeket a Niké rakétákat? – kérdezem.

– Föld-levegő osztályú, magyarán légvédelmi rakéták voltak. A szovjet bombázók, elsősorban a Tu-95-ösök lelövésére szánták őket, amelyek kilencezer-hatszáz kilométert is meg tudtak tenni utántöltés nélkül. Észak-New Jersey-ben nagyjából tíz helyen telepítettek rakétaállásokat. Sandy Hook maradványai ma is megtekinthetők, ha érdekel. A livingstoni ma már művésztelep. De további állások voltak még Franklin Lakesben, East Hanoverben és Morristownban is.

Szinte hihetetlen.

– Niké rakéták ezekben a kisvárosokban?

– Úgy van. Először a kisebb Niké Ajax rakétákkal kezdték, persze ezek is jókorák voltak. Több mint kilencméteresek. Föld alatti silókban tárolták őket, és úgy hozták a felszínre, mint az autószerelő műhelyben a kocsikat.

– Nem értem – mondom. – Hogy tudott a kormány ilyesmit titokban tartani?

– Nem tartotta titokban – magyarázza Kaufman. – Legalábbis eleinte.

Egy pillanatra elhallgat. Hátradől, és összekulcsolja a kezét maga előtt.

– Tulajdonképpen még ünnepelték is őket. Hétéves koromban, vagyis 1960-ban, a cserkészcsapatunk körül nézhetett a létesítményben. Látom, most megleptelek. Azt gondolták, az emberek nyugodtabban alszanak, ha tudják, hogy a helyi, baráti rakétabázis megvédi őket a Szovjetunió nagy hatótávolságú bombázóitól.

– Aztán ez megváltozott? – kérdezem.

– Igen.

– Mikor?

– A hatvanas évek elején – sóhajt fel Kaufman. Feláll, és a mögötte magasodó iratszekrényhez lép. – Tudniillik a régi Niké Ajax rakétákat lecserélték a nagyobb Niké Herculesekre. – Előbányászik két fotót a félelmetes kinézetű, fehér testű rakétáról, melynek oldalán ott virít a US ARMY felirat. – Ez tizenkét és fél méter. Mach 3-ra képes, ami kábé háromezer-hétszáz kilométer per óra. Hatótávja százhusz kilométer.

Visszajön, leül, és az asztalra tenyerel.

– De a legnagyobb változás a Herculesekkel kapcsolatban – amiért az illetékesek hirtelen hallgatni kezdtek a programról – a rakéták robbanófeje volt.

– Merthogy?

– Ezek a rakéták W31-es nukleáris robbanófejjel voltak felszerelve.

Döbbenetes.

– Atomfegyverek voltak?

– Igen. Itt, ezen a szent helyen. Éles robbanófejek. Néhányszor balesetközeli esemény is előfordult. Szállítás közben, ahogy vitték fel a dombra, az egyik leesett az emelőszerkezetről, és az aszfalra zuhant. A robbanófej megsérült. Füst szivárgott belőle. Akkoriban persze senki sem tudott róla. Igyekeztek a legnagyobb titokban tartani. Egy szó, mint száz, a Niké program az 1970-es évek elejéig tartott. A westbridge-i irányítóközpont volt az egyik legutolsó, amit bezártak. 1974-ben, ha minden igaz.

– Aztán mi történt? – kérdezem. – Úgy értem, mi lett a hellyel, miután bezárták?

– A hetvenes években nem sok érdekes történt katonai szempontból. Vietnam is véget ért. Csak álltak ott, üresen. Többségük lepusztult. A legtöbbet végül eladták. Az East Hanover-i bázis helyén például lakópark épült. Az egyik utcát Niké fasornak nevezték el.

– És mi a helyzet a westbridge-i bázissal?

Sejtelmesen elmosolyodik.

– Hogy mi lett a mi bázisunkkal – mondja –, már egy kicsit homályosabb.

Várok.

Közelebb hajol, és megkérdezi, amit csodálom, hogy még nem

kérdezett meg.

– Megkérdezhetem, miért kezdett el érdekelni mindez ilyen hirtelen?

Azon tűnődöm, kitaláljak-e valamit, vagy közöljem, hogy nem szeretném elárulni, de rájövök, mit veszíthetek.

– Egy ügghöz van köze, amin dolgozom.

– Miféle ügghöz, ha megkérdezhetem?

– Régi história – mondom. – Hosszú évekre nyúlik vissza.

Kaufman a szemembe néz.

– A testvéred haláláról van szó?

Bumm neki!

Elnémulok. Részben azért, mert megtanultam csendben maradni és megvárni, hogy mások törjék meg a csendet, részben meg azért, mert úgy érzem, nem bírok megszólalni.

– Apáddal barátok voltunk – mondja. – Ezt tudtad, nem?

Bólintok.

– És Leo... – Kaufman a fejét ingatja. Visszaül. Mintha kiszaladna a vér az arcából. – Ő is érdeklődött a bázis történetéről.

– Leo felkereste magát? – kérdezem.

– Igen.

– Mikor?

– Már nem tudom pontosan. Volt itt párszor. Úgy fél-egy évvel azelőtt, hogy meghalt. Leót rendkívüli módon izgatta a bázis. Néhány barátja is vele jött.

– Emlékszik a nevükre?

– Sajnos nem.

– Mit mondott nekik?

Vállat von.

– Ugyanazt, mint most neked.

Az agyam sebesen zúg. Megint talajt vesztettem.

– Leo temetésén megráztam a kezed. Nyilván nem emlékszel. Rengetegen voltak, és elég sokkos állapotban voltak. Apádnak elmondtam.

Kikerekedik a szemem.

– Mit mondott el apának?

– Hogy Leo járt nálam, és a bázisról kérdezősködött.

– Elmondta apának?

– Persze.

– És mit mondott?

– Úgy tűnt, hálás érte. Leo rendkívül érdeklődő, kíváncsi gyerek volt. Gondoltam, apádnak jólesne, ha hallaná. Ez minden. Sosem gondoltam, hogy a halálának köze lehet... Úgy értem, most sem hiszem. De most, hogy te is idejöttél... Te sem most jöttél le a falvédőről. – Felnéz. – Mondd csak! Van köze hozzá?

Válasz helyett tovább faggatom:

– Muszáj tudnom a történet végét.

– Rendben.

– Mi történt a westbridge-i bázissal a Niké program beszüntetése után?

– Hivatalosan? A mezőgazdasági minisztérium vette át.

– És nem hivatalosan?

– Jártál ott valaha, amikor gyerek voltál?

– Jártam.

– Az én időmben én is felmentem oda. Egy lyukon kukucskáltunk be, a kerítésen át. Emlékszem, egyszer úgy lecseszték minket, hogy egy katona hozott haza katonai dzsippel. Apám három hétig szobafogságban tartott. – Az emlékidézés jókedvre deríti. – Te milyen közel merészkedtél a bázishoz?

– Nem túl közel.

– Hát ez az!

– Nem tudom követni.

– Szigorúbb biztonság volt a mezőgazdasági minisztérium, mint az atomrakéták idején. – Kíváncsian oldalra dönti a fejét. – Szerinted ez hogy lehet?

Hallgatok.

– Gondolj csak bele! Ott vannak ezek az üres katonai bázisok. A biztonsági rendszer már korábban kiépült, tehát minden adott. Ha egy kormány szerv helyében lennél, amely el akarna tűnni a térképről, hogy valami titkos tevékenységbe kezdjen... Figyelj, gondolj bizonyos hárombetűs szervezetekre, amelyek adott esetben el akarnak tűnni a radarról. Nem ez lenne az első eset. A régi Montauk Légi bázisról is mindenféle mendemondák keringtek.

– Miféle mendemondák?

– Náci tudósok, agyprogramozás, LSD-kísérletek, ufók meg

ilyenek.

– És maga elhiszi ezeket? Elhiszi, hogy az Egyesült Államok kormánya nácikat meg idegeneket rejtegetett Westbridge-ben?

– Az isten szerelmére, Nap, itt atomfegyvereket rejtegettek!
– Kaufman szeme felcsillan. – Olyan nehéz elhinni, hogy valami mást is rejtegettek?

Szó nélkül hallgatom.

– Nem kell feltétlen a nácikra meg a földönkívüliekre gondolni. Könnyen lehet, hogy valamilyen fejlett technológiát teszteltek: DARPA, lézerek, drónok, időjárás-módosítás, kiberhadviselés, ilyesmi. Tényleg olyan elképzelhetetlen és valóságtól elrugaszkodott mindez egy ilyen biztonsági háttérű objektumban?

Nem, nem az.

Jeff Kaufman most feláll. Járálni kezd.

– Gyakorlott kutató vagyok – mondja. – Annak idején elég mélyre ástam az ügyben. Még Washingtonba is felutaztam, hogy megnézzem a levéltári archívumokat. Minden, amit találtam, néhány haszonállatokkal és gabonatermesztéssel foglalkozó ártalmatlan tanulmány.

– Ezt a tesómnak is elmondta?

– Neki meg a barátainak, igen.

– Hányan voltak?

– Tessék?

– Hány barátja volt ott Leónak?

– Öt vagy hat, már nem emlékszem.

– Fiúk, lányok?

Elgondolkodik.

– Úgy rémlik, volt két lány is, de nem mernék rá megesküdni. Lehet, hogy csak egy.

– Nyilván tudja, hogy Leo nem egyedül halt meg.

Bólint.

– Persze. Diana Styles is vele volt. A rendőrkapitány lánya.

– Véletlenül nem Diana volt az egyik lány, aki anno felkereste a tesómmal?

– Nem.

Fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel.

– Esetleg van még valami, ami eszébe jut, ami a

segítségemre lehet?

– Miben?

– Tegyük fel, hogy igaza van. Tegyük fel, hogy a bázison tényleg valamilyen titkos tevékenység folyt. És tegyük fel, hogy a srácok valahogy rájöttek. Mi történhetett volna velük?

Most ő némul el. A szája tátva marad.

– Mit tudott még meg, dr. Kaufman?

– Csupán két dolgot. – Megköszörüli a torkát, és leül. – Megtaláltam az egyik parancsnok nevét. Andy Reevesnek hívják. Állítólag valami mezőgazdasági szakember Michigan államból, de amikor utánanéztem a hátterének, mit ne mondjak, elég zavaros volt.

– CIA?

– Illene rá a képlet. Ma is itt él a környéken.

– Beszél is vele?

– Próbáltam.

– És?

– Azt mondta, a bázison érdektelen mezőgazdasági tevékenység folyt. A teheneket meg a termést számlálták, valahogy így fogalmazott.

– Mi volt a másik dolog?

– A bázis felszámolása.

– Értem. Az mikor volt?

– Tizenöt évvel ezelőtt – mondja. – Három hónappal azután, hogy a testvéredet és Augie lányát holtan találták.

~~~

Visszafelé a kocsihoz felhívom Augie-t.

– Épp most beszéltem Jeff Kaufmannel.

Innen hallom a sóhajt.

– Ó, remek!

– Érdekeseket mesélt a bázisról.

– Képzelem.

– Ismered Andy Reeveset?

– Ismertem.

Rövidítek a város felé.

– Honnan?

– Már harminc éve én vagyok a rendőrkapitány, ha még nem tűnt volna fel. Ő felügyelte a bázist abban az időben, amikor mezőgazdasági kutatások folytak.

Elmegyek egy ház előtt, ahol csirkeszárnyat árulnak. A puszta szagától kiver a víz.

– Te elhitted? – kérdezem.

– Mit?

– Hogy mezőgazdasági kutatásokat folytatnak.

– Inkább elhittem – mondja –, mint azt az agyprogramozásos baromságot. Rendőrkapitányként a bázis összes parancsnokát ismertem. Az elődeim meg a régebbieket.

– Kaufman szerint a bázison régen atomrakétákat tároltak.

– Én is ezt hallottam.

– Aztán azt is mondta, hogy miután új kézbe került, még szigorúbb biztonsági óvintézkedéseket vezettek be, és még nagyobb titoktartás övezte.

– Nem akarom megbántani Kaufmant, de enyhén szólva is túldramatizálja a dolgot.

– Hogyhogy?

– A Niké bázisok léte kezdetben köztudomású volt. Kaufman nyilván ezt is elmondta.

– El.

– Így amikor nukleárisak lettek, gyanús lett volna, ha hirtelen elkezdenek titkolózni meg szigorúskodni. Az atomrakéták érkezésével egy csomó új óvintézkedést vezettek be, csak ezek jóval kifinomultabbak voltak.

– És amikor a bázist bezárták?

– Lehet, hogy szigorúbb lett a védelmi rendszer, de ez a normál korszerűsödés és technológiai fejlődés része. Az új fenntartó új, korszerűbb kerítést épített.

Az Oak Streeten kötök ki, ez Westbridge étteremsora. Japán, thai, francia, olasz, tradicionális kínai és az úgynevezett kaliforniai konyha, ebben a sorrendben. Utánuk egy rakat bankfiók. Nem értem a logikát. Még egyikben sem láttam ügyfelet, legfeljebb olyat, aki az ATM-et használta.

– Beszélni akarok ezzel a Reeveessel – mondom Augie-nak. – Le tudnád zsírozni?

Arra számítok, hogy lebeszél, de meglep.

- Rendben, összehozom neked.
- Nem is akarsz lebeszélni?
- Nem – mondja. – Hátha segít.

Azzal leteszi. Ahogy a kocsihoz érek, csörög a mobilom. Ellie az.

- Szia! – mondom.
- Ide tudsz jönni a menhelyre?
- Nem tetszik a hangszíne.
- Baj van?
- Nincs. De gyere ide, amilyen gyorsan csak tudsz! Rendben?
- Rendben.

Leteszi. Kocsiba ülök, és megfogom a kék villogót. Szinte sosem használom, de most itt a ragyogó alkalom. Kicsapom a tetőre, és beletaposok.

Húsz perc múlva a menhelyen vagyok. Be az ajtón, egy balforduló, és futólépésben végig a folyosón. Ellie az irodája előtt vár. Az arckifejezésén látom, hogy valami nagyon nagy dolog történt.

- Mi az? – kérdezem.

Nem szól, csak befelé mutat. Benyitok.

A szobában két nő áll.

A bal oldalt nem ismerem. A másik... kell pár pillanat, hogy az agyam összerakja. Alig fogott rajta az idő. Nem hittem volna! A tizenöt évnek nyoma sincs rajta. Leszokhatott az italról, vagy jógázik? Nagyon úgy fest.

A tekintetünk összeér. Nem szólok, csak állok döbbenetben.

- Tudtam, hogy hozzád kanyarodunk vissza – mondja.

Bevillan a fa, ami mögött elbújtam, a szemközti sorház, a fazontalan nyári ruha, a buszmegálló. Ez Lynn Wells.

Maura anyja.

Tizenhatodik fejezet

Nem vesztegetem az időt.

– Hol van Maura?

– Tegye be az ajtót! – mondja a másik nő. A haja répavörös, hozzá illő rúzzsal. Jó szabású szürke kosztümet visel, dekoratív blúzzal. Nem vagyok egy divatguru, de nem lehetett olcsó.

– Maga ki?

Megfordulok, hogy becsukjam az ajtót. Ellie jóváhagyóan rábólint.

– Bernadette Hamilton vagyok. Lynn barátnője.

Az az érzésem, hogy több mint barátnője, de ez tükre nem érdekel. A szívem olyan hevesen ver, hogy szerintem ingen át is látszik. Mrs. Wellsre nézek. Épp megismételném az iménti kérdést, kicsit nyomatékosabban, de valami visszatart.

Lassíts, mondom magamnak.

Nyilván millió kérdés kavargog bennem, de azt is tudom, hogy a legjobb kihallgatásokhoz szinte természetfeletti türelem kell. Mrs. Wells jött el hozzám, és nem fordítva. Ő keresett meg engem. Ráadásul Ellie-n mint közvetítőn keresztül, nehogy esetleg meglássák a házamnál vagy az irodában, és hogy telefonon se hagyjon nyomot. Ez mind elég fáradtságos lehetett.

A nyilvánvaló következtetés?

Akar tőlem valamit.

Szóval jobb, ha hagyom. Jobb, ha maga mondja el. Csendben maradok. Amúgy is ez a normál üzemmódom. Nincs okom változtatni ezen, csak azért, mert személyesen érint a dolog. Szóval csigavér! Ne faggasd, ne nyaggasd, ne erőszakoskodj!

Legalábbis egyelőre. Nyugalom! Gondolkodj!

De valamire mérget vehetsz, Leo! Mrs. Wells addig nem hagyja el ezt a szobát, amíg el nem mondja, hol van Maura.

Csak állok, és várom, hogy ő tegye meg az első lépést.

Végül megszólal.

– Rendőrök jártak nálam.

Nem szólok.

– Azt mondták, Maurának köze lehet egy rendőr

megöléséhez. – Miután erre se reagálok, megkérdezi: – Ez igaz?

Bólintok. Bernadette odanyúl, és megfogja Mrs. Wells karját.

– Tényleg el tudod képzelni, hogy Maurának köze lehet egy gyilkossághoz? – kérdezi Lynn Wells.

– Nem tudom. Talán – mondom.

Elcsodálkozik. Bernadette megszorítja a karját.

– Maura soha nem ölné meg senkit! Ezt te is tudod.

Inkább lenyelem a szarkasztikus megjegyzést, és csendben maradok.

– A rendőr, aki nálam járt, valami Reynolds, Pennsylvaniából... azt mondta, te is segítesz a nyomozásban.

A hangsúly inkább kérdő, mint kijelentő. Nem veszem be a csalit.

– Nem értem, Nap. Miért vennél részt egy másik államban folyó nyomozásban?

– Reynolds hadnagy az áldozat nevét is mondta?

– Azt hiszem, nem. Csak azt mondta, egy rendőr.

– A neve Rex Canton. – Figyelem az arcát. Semmi. – Nem ismerős a név?

Eltöpreng.

– Nem, azt hiszem, nem.

– Rex osztálytársunk volt a gimiben.

– Westbridge-ben?

– Ott.

Elfehéredik.

Francba a türelemjátékkal! Néha egy jól irányzott forszkéréssel többre megy az ember.

– Hol van Maura?

– Nem tudom – mondja Lynn Wells.

Hitetlenül felvonom a jobb szemöldököm.

– Tényleg nem tudom. Ezért jöttem hozzád. – A szemembe néz. – Reméltem, hogy te tudsz segíteni.

– Megtalálni Maurát?

– Igen.

Alig jön ki hang a torkomon.

– Tizennyolc éves korom óta nem láttam.

Az asztalon megcsörren a telefon. Hagyjuk. Bernadette-re nézek, de ő Lynn-nel van elfoglalva.

– Ha azt akarja, hogy segítsek megtalálni Maurát – mondom, és előveszem a leghiggadtabb, leghivatalosabb, legobjektívebb hangomat, miközben a szívem majd kiugrik a helyéből –, akkor el kell mondania mindent, amit tud!

Csend.

Lynn Wells Bernadette-re néz, aki a fejét rázza.

– Nem tud segíteni – mondja.

Wells bólint.

– Hiba volt – A két nő feláll. – Nem kellett volna idejöttünk. Elindulnak az ajtó felé.

– Hova sietnek? – kérdezem.

– Mi most elmegyünk – mondja Wells határozott hangon.

– Nem – közlöm.

Bernadette kikerülne, de útját állom.

– Engedjen! – mondja.

Lynn Wellsre nézek.

– Maura pácban van.

– Mit tudsz te?!

Bernadette a kilincsért nyúlna, de feltartom.

– Erővel akar itt tartani?

– Igen.

Nem blöffölök. Fél felnőtt életemet azzal töltöttem, hogy válaszokra vártam, és most, hogy ezek a válaszok itt vannak karnyújtásnyira, nem hagyom, hogy kísétáljanak az ajtón. Nincs az az isten! Addig nem engedem el, amíg el nem mondja, amit tud. Nem érdekel, mibe kerül. Nem érdekel, hogy etikus-e vagy jogszerű-e.

Lynn Wells addig innen ki nem megy, amíg el nem mondja, amit tud!

Nem mozdulok.

Próbálom bevetni az örült pillantást, de nem megy. Legbelül remegek, szerintem ők is látják.

– Nem bízatsz meg benne! – mondja Bernadette.

Nem törődök vele, most csak Mrs. Wellsre koncentrálok.

– Tizenöt évvel ezelőtt – kezdek neki – egy vidéki hokimeccsről jöttem haza. Tizennyolc éves voltam. Végzős gimnazista. A legjobb barátom az ikertestvérem volt. És volt egy barátnóm, akiről azt gondoltam, hogy a lelki társam. A

konyhaasztalnál ültem, és vártam, hogy a testvérem hazajöjjön...

Lynn Wells az arcomat vizslatja. Látok valamit, amit nem igazán értek. Szemébe könny szökik.

– Tudom. Aznap éjjel mindkettőnk élete örökre megváltozott.

– Lynn...

Int Bernadette-nek, hogy maradjon csendben.

– Mi történt? – kérdezem. – Miért szökött el Maura?

Bernadette közbevág.

– Miért nem mondja el maga?

A válasza zavarba ejt. Lynn Bernadette vállára teszi a kezét.

– Várj meg kint!

– Nem hagylak magadra.

– Négy szemkört akarok beszélni Nappel.

Bernadette tiltakozik, de ezt a csatát nem nyerheti meg. Egy lépést ellépek az ajtótól. Nem akarok kockáztatni. Épp csak akkora rést hagyok, hogy Bernadette kényelmesen kiférjen. De vagyok annyira őrült, hogy Maura anyját fél szemmel szemmel tartom, hátha ő is ki találna surranni. De nem mozdul. Bernadette végül kislisszan a résen, és fenyegetően rám mered.

Kettesben maradok Maura anyjával.

– Ülünk le! – mondja.

~~~

– Emlékszel, hogy ment köztünk Maurával akkoriban...

Ellie székeit egymással szembe fordítjuk. Most veszem csak észre a bal kezén a jegygyűrűt. Miközben beszél, végig csavargatja.

Várja, hogy válaszoljak.

– Emlékszem.

– Kemény időszak volt. Leginkább az én hibám volt. Túl sokat ittam. Rosszul érintett, hogy egyedülálló anyaként vissza kellett fognom magam... nem is tudom, mitől. Talán attól, hogy még többet igyak. Az időzítés sem volt ideális. Maura épp akkor volt kamasz, meg minden. Ráadásul eleve lázadó típus volt. Nyilván tudod. Részben ez vonzott benne, nem igaz? Gondolhatod, mi sült ki ebből...

Ökölbe szorítja a kezét, majd robbanást imitálva hirtelen széttárja az ujjait.

– Küszködtünk. Két állásom volt. Az egyik a Kohl's supermarketben, meg mellette felszolgáltam a Bennigan'sben. Maura egy darabig Jensonék kisállatboltjában dolgozott, részmunkaidőben. Biztosan emlékszel.

– Igen.

– Tudod, miért hagyta ott?

– A kutyaszőr-allergiája miatt.

Kényszeredett mosoly jelenik meg a szája szegletében.

– Mike Jenson folyton a fenekét fogdosta.

Hiába telt el annyi év, előnti a vér az agyam.

– Komolyan mondja?

Nyilván nem viccel.

– Maura azt mondta, elég forrófejű vagy. Attól félt, ha elmondja... Mindegy, már nem számít. Akkoriban Irvingtonban laktunk, de amíg az állatkereskedésben dolgozott, ízelítőt kaptunk Westbridge-ből. Egyik kolléganóm a boltban adta az ötletet. Azt mondta, miért nem veszek ki egy olcsó lakást. Itt jobbak az iskolák. „A lányod így jobb iskolába járhatna”, mondta. Volt benne valami. Akármit gondolj is Mauráról, a lányom jó eszű gyerek volt. Szóval ideköltöztünk. Nem sokkal később összejöttetek...

Hosszasan elmereng.

– Bocs, leragadtam – ocsúdik fel.

– Akkor ugorjunk mindjárt arra az estére! – javaslom.

Bólint.

– Maura nem jött haza.

Némán hallgatom.

– Nem is eszméltem rögtön. Későig dolgoztam, aztán néhányan beültünk valahova. Inni természetesen. Csak négy körül értem haza kábé, már nem emlékszem. Azt hiszem, a szobájába sem néztem be. Szép egy anyuka vagyok, mi?! Bár nem tudom, ez változtatott volna-e valamin. Ha láttam volna, hogy nincs az ágyában, mit csináltam volna máshogy? Valószínűleg semmit. Azt gondoltam volna, hogy nálad maradt. Vagy átruccant Manhattanbe a barátaihoz. Sokat járt át oda, bár amióta összejöttetek, kevesebbet. Amikor meg végül

felébredtem, és Maura nem volt ott, már majdnem dél volt. Azt gondoltam, már elment. Logikus, nem? Így nem is tulajdonítottam neki túl nagy jelentőséget. Aztán melózní mentem. Dupla műszak volt a Bennigan'sben. Lassan zárórához közeledtünk, amikor a pultos szólt, hogy valaki keres. Csodálkoztam is. A főnök le is cseszett. Kiderült, hogy Maura az.

Érzem, hogy a zsebemben rezeg a telefon. Hagyom.

– Mit mondott?

– Rögtön aggódni kezdtem. Hiszen, mint mondtam, nem szokott felhívni a munkahelyemen. Így hát odarohantam, és megkérdeztem, „Jól vagy, szívem?”, mire csak annyit mondott, „Anya, eltűnök egy kis időre. Ha bárki kérdezi, túlságosan felzaklattak történetek, és iskolát váltok.” Majd azt mondta, „Ne szólj a zsaruknak!” – Hatalmasat sóhajtott. – Tudod, mit mondtam rá?

– Mit?

A kínos mosoly visszaül az arcára.

– Azt kérdeztem, be van-e szívva. Ez volt az első, amit a lányomtól kérdeztem, aki épp segítséget kért tőlem. Azt mondtam: „Te be vagy szívva, vagy mi?!”

– Mit mondott?

– Semmit. Letette. Az sem biztos, hogy hallotta. Nem is igazán értettem, mit értett azon, hogy felzaklatták a történetek. Teljesen szét voltam csúszva, Nap. Akkor még nem is tudtam a tesódról meg arról a Styles lányról. Így hát visszamentem felszolgálni. Már két asztal is türelmetlenkedett. És épp egy rendelést vettem fel a túlsó asztalnál. Meg a fejem is zsongott már a rengeteg tévétől.

Bólintok.

– Általában a sportadó ment, de valaki átkapcsolta a hírcsatornára. Akkor hallottam... – A fejét rázza. – Istenem, micsoda szörnyűség! Nevet nem mondtak. Így akkor még nem tudtam, hogy a testvéred volt, meg ilyesmi. Csak azt, hogy két westbridge-i diákot elütött a vonat. Ennek tükrében Maura hívása kezdett némi értelmet nyerni. Nyilván ez zaklatta fel, és kell neki pár nap, míg feldolgozza. Nem tudtam, mit tegyek, de néhány dolgot megtanultam az életben. Az egyik, hogy soha ne reagáljak hirtelenjében. Nem vagyok egy okos nő. Néha, ha

döntened kell, melyik utat válaszd, A-t vagy B-t, jobb, ha egy darabig ott maradsz, ahol vagy, amíg tisztán nem látod, merre van az arra. Így hát próbáltam lehiggadni és befejezni a műszakot. Mint mondtam, kezdett értelmet nyerni az egész. Leszámítva azt, hogy miért is ne szóljak a zsaruknak. Ez a része továbbra is zavart, de túlságosan el voltam havazva ahhoz, hogy agyaljak rajta. Aztán amikor vége lett a műszaknak, kimentem a kocsinhoz. Úgy volt, hogy találkozom egy pasassal, akivel nemrég kezdtem találkozgatni, de már nem volt hozzá kedvem. Csak haza akartam menni, lepihenni. Így hát kisétáltam a parkolóba, ami akkor már üres volt. Erre ott vártak azok az alakok.

Elfordul, hunyorog.

– Alakok? – ismétlem.

– Négy férfi.

– Úgy érti, rendőrök, vagy ilyesmi?

– Azt mondták. Mutatták a jelvényüket.

– Mit akartak?

– Azt akarták tudni, hol van Maura.

Magam elé képzelem a szitut. A Bennigan's pár éve bezárt, a helyet egy másik étteremlánc vette át. A Macaroni Grill. De a parkoló most is előttem van.

– Mit mondott nekik?

– Azt, hogy nem tudom.

– Értem.

– Feltűnően udvariasak voltak. A vezetőjüknek, ő volt a szóvivő, sápatag bőre volt és furcsa, suttogó hangja. A hideg kirázott tőle. A körme túl hosszú volt. Taszít, ha egy férfinak hosszú a körme. Azt mondta, Maura nincs bajban, és ha most előjön, minden rendben lesz. Nagyon makacs volt.

– De maga nem tudta, hol van.

– Úgy van.

– Aztán mi történt?

– Aztán... – Könny csordul a szeméből. A torkához kapja a kezét. – Nem is tudom, hogy mondjam el.

Odanyúlok és megfogom a kezét.

– Semmi baj.

Valami megváltozik. A szobában tapintani lehet a feszültséget.

– Mi történt ezután, Mrs. Wells?

– Hogy mi történt ezután... – Elnémul és vállat von. – Egy héttel később volt.

Elakadok.

– Nem értem – mondom.

– Én sem. A következő, amire emlékszem, hogy valaki dörömböl a hátsó ajtón. Kinyitom a szemem. Az ágyamban fekszem. Hunyorgok, hogy ki az.

Rám néz.

– Te voltál az, Nap.

Természetesen emlékszem erre. Emlékszem, hogy odamentem a házukhoz és dörömböltem a hátsó ajtón. Maurát kerestem, aki a tesóm halála óta nem adott hírt magáról. Már azonkívül, hogy megüzente, hogy a tesómmal történtek annyira felzaklatták, hogy elmegy.

És hogy köztünk mindennek vége.

– Nem nyitottam ki – mondja.

– Tudom.

– Sajnálom.

Legyintek.

– Az előbb azt mondta, egy héttel később volt.

– Hát ez az. Azt hittem, másnap reggel van, de egy teljes hét eltelt. Nem tudtam, mire véljem. Próbáltam felidézni, mi történt. A legvalószínűbbnek az tűnt, hogy eszméletlenül ittam magam. Hogy a sápatag, suttogó hangú elköszönt, és arra kért, hogy értesítsem, ha hallok valamit Maura felől. Aztán kocsiba ültem, és leittam magam. – Oldalra dönti a fejét. – Szerinted nem ez a legvalószínűbb magyarázat?

A szobában mintha tíz fokkal hűvösebb lenne.

– De nem hiszem, hogy ez történt – mondja.

– Hát mit gondol, mi történt? – kérdezem.

– Azt, hogy a sápatag, suttogó hangú csinált velem valamit.

Zúg a fülem, mintha kagylóhéjat nyomtak volna rá.

– Mégis mit?

– Azt hiszem, elvittek valahova, és megint Mauráról faggattak. Amikor először feleszméltem, ilyen emlékeim voltak. Rossz emlékek. De eltűntek, mintha csak álmodtam volna. Te voltál már így? Hogy felébredsz, még emlékszel a rémálmodra,

azt hiszed, soha nem fogod elfelejteni, aztán az emlék egyszer csak szertefoszlik?

– Igen – nyögöm ki.

– Valahogy én is így voltam veled. Tudtam, hogy rossz volt. Mint egy szörnyű rémálom. Főleszmélek, próbálok visszaemlékezni, de mintha a levegőt markolnám.

Jobb híján bólogatok, hogy elűzzem a sokkot.

– Aztán mit csinált?

– Semmit. Fogtam magam, és elmentem dolgozni – vonja meg a vállát. – A Kohl'sba. Azt hittem, jól le fognak teremteni, hogy ellógtam egy hetet, de azt mondták, betelefonáltam és beteget jelentettem.

– Pedig maga nem is emlékszik erre?

– Nem. Ugyanez volt a Bennigan'sszel. Ők is azt mondták, hogy beteget jelentettem.

Hátradőlök, próbálok emészteni.

– Totál paranoiás lettem. Folyton úgy éreztem, hogy követnek. Ha láttam valakit újsággal a kézben, biztos voltam benne, hogy engem figyel. Meg te is itt sürgölődtél a ház körül. Emlékszem, egyszer rád is ripakodtam, hogy tűnj el, de hiába. Tudtam, hogy valamit csinálnom kell, amíg Maura el nem mondja, mi folyik, így hát azt tettem, amit mondott. Beadtam neked, hogy átíratom. Az iskolában is jártam. Mondtam, hogy elköltözünk, és majd megírom, hova küldjék a papírjait. Az iskolában nem nagyon faggattak. Gondolom, az osztálytársaitok közül sokakat lesújtott a hír, és mások is kivettek pár napot.

Megint a torkához kap.

– Innék egy korty vizet.

Felállok és megkerülöm az íróasztalt. Ellie-nek van egy kis hűtője a párkány alatt. Azon töprengek, Mrs. Wells vajon miért Ellie-n keresztül keresett meg, de most sokkal égetőbb kérdéseim vannak. Kinyitom a hűtőt, és kiveszek neki egy elfektetett ásványvizes palackot.

– Köszönöm – mondja.

Lecsavarja a kupakot, és meghúzza, mint valami... alkoholistá.

– Már nem iszik – mondom.

– Aki alkoholistá, az is marad – mondja. – De így van,

tizenhárom éve egy kortyot sem ittam.

Elismerően bólintok. Nem mintha szüksége volna rá.

– Bernadette-nek köszönhetem. Mindig mellettem áll. Akár egy szikla. Akkor találtam rá, amikor a legmélyebb ponton voltam. Két éve törvényesen is egybekeltünk.

Nem tudom, mit mondhatnék erre – vissza akarom terelni a szót az eredeti témára –, így csak annyit mondok:

– Értem. – Majd hozzáteszem. – Legközelebb mikor hallott újra Maura felől?

Még egyszer meghúzza a palackot, és visszacsavarja a kupakot.

– Teltek-múltak a napok. Aztán a hetek. Valahányszor megcsörrent a telefon, felugrottam. Arra gondoltam, el kéne mondanom valakinek. De kinek? Maura a lelkemre kötötte, hogy ne szóljak a zsaruknak, és a sápatag fickó óta úgy voltam vele, amit már neked is mondtam, hogy ha nem vagy biztos benne, melyik úton menj, maradj vesztég, és várj. De közben végig rettegetem. Szörnyű álmaim voltak. Hallottam, ahogy az a suttogó pasas újra meg újra Mauráról faggat. Nem tudtam, mit tegyek. Az egész város a testvéredet és Dianát gyászolta. Diana apja, a rendőrfőnök, átjött egyik nap. Ő is Maura hollétéről kérdezősködött.

– Mit mondott neki?

– Ugyanazt, mint mindenkinek. Hogy Maurát letaglózták a történetek. Azt mondtam, egy ideig az unokatestvéreméknél lesz Milwaukeeban, aztán átíratom egy másik suliba.

– Tényleg volt Milwaukeeban unokatestvére?

Bólint.

– Azt mondta, ad alibit.

– És ezután mikor hallott újra Maura felől?

A vizespalackra bámul. Egyik kezével a fehér kupakot fogja, másikkal az alját szorongatja.

– Három hónappal később.

Csak állok ott, próbálom leplezni a döbbenetet.

– Tehát három hónapig...

– ...fogalmam sem volt, hol van. Nem volt köztünk semmilyen kontaktus. Az égvilágon semmi.

Nem tudom, mit mondhatnék. Megint rezeg a mobilom.

– Halálra aggódtam magam. Maura okos lány volt és talpraesett, de tudod, mit gondoltam?

Megrázom a fejem.

– Azt, hogy már nem él. Azt, hogy a suttogó pasas megtalálta és megölte. Próbáltam higgadt maradni. Mégis, mit tehettem volna? Ha szólok a rendőrségnek, mit mondtam volna? Ki hitte volna el azt a kiesett hetet, meg egyáltalán egy szót is az egészből? Akárkik voltak is azok az alakok, vagy már megölték, vagy ha túl sokat csacsogok, miattam ölik meg. Nem volt túl sok választásom, érted? Ha a rendőrséghez fordulok, azzal nem segíték neki. Maura vagy boldogul egyedül, vagy...

– Vagy meghal – mondom.

Lynn Wells bólint.

– Szóval, hol látta legközelebb?

– Egy Starbucksban, Ramsey-ben. Bementem hátul a mosdóba, és hirtelen besurrant utánam.

– Várjon csak! Nem is szólt előzőleg?

– Nem.

– Egyszerűen csak felbukkant?

– Igen.

Próbálom összerakni.

– És mi történt?

– Azt mondta, veszélyben van, de megoldja.

– És még?

– Semmi mást.

– Ennyi mondott cakompakk?

– Ennyit.

– És maga nem kérdezte...?

– Dehogynem kérdeztem. – Lynn Wells most először emeli fel a hangját. – Megfogtam a karját, és kétségbeesetten belekapaszkoztam. Könyörögtem, hogy mondjon még valamit. Bocsánatot kértem mindenért, amit elszúrtam. Megölelt, majd hirtelen eltolt magától. Kiviharzott, és a hátsó kijárat felé indult. Utánamentem, de... látom, nem érted.

– Akkor magyarázza el!

– Mire kiértem a mosdóból... megint ott voltak azok az alakok.

Várom egy kicsit, hogy valóban jól hallom-e.

– Ugyanazok, mint múltkor?

– Nem pont ugyanazok, de... az egyik szintén kisurrant a hátsó kijáraton. Kimentem a kocsimhoz, és akkor...

– És akkor?

Amikor Lynn felnéz – látom, ahogy könny szökik a szemébe és a torkához kap –, a szívem verni kezd, mint a légkalapács.

– Az ember azt gondolná, a sokszerű találkozás a lányommal megint arra készítetett, hogy a pohár fenekére nézzek.

Megint megfogom a kezét.

– Most hány nap esett ki?

– Három. Most már érted, ugye?

Bólintok.

– Maura tudta.

– Igen.

– Tudta, hogy magát is ki fogják hallgatni. Kábítószerekkel. Vagy valamilyen más, drasztikus módszerrel. Viszont ha nem tud semmiről...

– Akkor nem tudok nekik segíteni.

– Ennél többről van szó – mondom.

– Hogy érted?

– Maura magát akarta védeni – mondom. – Bármilyen miatt menekült is el, ha maga is tudna róla, maga is veszélyben lenne.

– Édes jó Istenem!

Próbálok összeszedett maradni.

– Azután mi történt? – kérdezem.

– Nem tudom.

– Azt mondja, azóta a Starbucks-beli eset óta nem is látta Maurát?

– De, azóta még hatszor láttam.

– Az elmúlt tizenöt évben?

Lynn Wells rábólint.

– Minden alkalommal meglepetészerűen bukkant fel. Mindegyik egy villámlátogatás volt, hogy tudtomra adja, jól van. Egyszer csinált egy közös e-mail-fiókot. De sosem küldtünk rajta semmit. Ott hagytunk mindent a piszkos mappában. Mindketten tudtuk a jelszót. Egy anonim VPN hálózat volt. De egy idő után úgy érezte, túl kockázatos. És bizonyos értelemben,

bár furcsa, hogy ezt mondom, nem volt mit mondania számomra. Én mindig beszámoltam az életemről. Bernadette-ről. Hogy abbahagytam az ivást. De ő sosem mondott semmit a saját életéről. Egy kínzással ért fel számomra. – Feszülten szorongatja a visespalackot. – Fogalmam sem volt, hol lehet, mit csinál.

Megint rezeg a mobilom.

Rápillantok. Augie az. A fülemhez tartom.

– Halló?

– Megtaláltuk Hanket.

Tizenhetedik fejezet

Emlékszel Hank tizedik születési bulijára, Leo?

Akkoriban nagyon menő volt a lézerharc, a szivacslovó puska, és népszerűek voltak a sporttémájú partik. Eric Kuby buliján például buborékfociztunk. Alex Cohen születésnapján minigolfoltunk egy plázában, aztán átmentünk a Dzsungel kávézóba. Michael Stotternél a videójátékoké volt a főszerep. Beszújtak minket egy rázószékbe, és a képernyőre meredtünk. Tényleg olyan volt, mint egy igazi hullámvadászat. Rendesen hányingerünk volt.

Hank bulija, mint Hank maga, teljesen más volt. Az ő születésnapját a Reston Egyetem természettudományi laboratóriumában tartottuk. Egy szódászfón szemüvegű, fehér köpenyes ürge kalauzolt végig minket egy csomó kísérleten. Bóraxporból és iskolai ragasztóból mütaknyot kutyultunk. Pattogó polimerlabdákat meg hatalmas jéggolyókat készítettünk. Aztán mindenféle érdekes kísérletet végeztünk különféle kémiai reakciók, tűz és statikus elektromosság segítségével. A buli jobb volt, mint gondoltam volna. Nem csak a dilinyós minizsenik, a magamfajta sportbuzik is élvezték. De ami legjobban megmaradt bennem, az Hank ábrázata, ahogy ott ül az első sorban kikerekedett szemmel, álmodozó tekintettel, a rá jellemző dilinyós mosollyal az arcán. Már akkor, alig tízévesen is éreztem, hogy Hank mennyire boldog, mennyire elemében van (szó szerint); hogy mi, többiek, milyen ritkán érzük el ezt az eufóriát. Már akkor azt kívántam neki – bár akkor ezt nem tudtam volna így megfogalmazni –, hogy álljon meg számára az idő, maradjon ebben a pillanatban, ebben a teremben, együtt a barátaival és a szenvedélyével, és ne csak erre az önfeledt negyvenöt percre és az utána következő negyedóra sütőzésre. Eszembe jut az a régi buli, annak a pillanatnak a tisztasága, és hogy az életünk milyen irányt vett azóta. Hogy miként jutottunk el abból a pillanattól a mostba, attól a bolondos, vidám fickótól ehhez a meztelen, megcsönkített, nyakánál fogva felakasztott holttesthez.

Még most is, amikor ezt a felduzzadt, groteszk, bomlásnak

induló arcot nézem, megjelenik előttem az a tízéves kisrác a szülinapi buliból. Furcsán működik az agy, ha az ember gyerekkori ismerőséről van szó. A bűz mindenkit visszatart, de engem valamiért nem zavar. Láttam már elég holttestet. Hank ruhátlan teste olyan, mintha kiszedték volna a csontjait. Mint egy zsinóron függő marionettbábu. A törzsét vágások borítják, vélhetően egy éles pengétől, de van valami, ami még ennél is szembeötlőbb, ami óhatatlanul magára vonzza a tekintetet.

Hanket kiherélték.

Mellettem a két felettesem. Egyik oldalamon Loren Muse, az Essex megyei főügyész, a másikon Augie. Némán bámulunk felfelé.

Muse felém fordul.

- Úgy tudtam, szabadságra akart menni.
- Már nem akarok. Szeretném megkapni az ügyet.
- Ha jól tudom, ismerte az áldozatot.
- Régen.

– Az mindegy. Nem lehet. – Apró termete ellenére Muse hihetetlen erőt sugároz. Egy pasas felé bök, aki épp kaptat le a domboldalon. – Manningé lesz.

Augie egy szót sem szól. Valahányszor hullát lát, mindig elsápad, nem számít, hányadik alkalom. A gyilkossági ügyek a megye hatáskörébe tartoznak. Westbridge városa – Augie irányításával – legfeljebb csak támogatást nyújthat. Én egyfajta közvetítő leszek a kettő között.

Muse visszafordul.

- Láttá azt a rengeteg stábkamiont?
- Láttam.
- Tudja, miért vannak ennyien?

Tudom.

- A vírusvideó miatt.

Muse bólint.

– Valaki elhíresztelte róla a neten, hogy szexuális ragadozó. A felvételt már három- vagy négy millióan látták. A pasas meg most itt lóg ezen a fán, felakasztva. Ha híre megy, hogy kasztrálták...

Végig sem kell mondania. Mindketten tudjuk. Kitér az örület. Most már nem bánom, hogy nem én kaptam az ügyet.

Alan Manning elsétál mellettünk, mintha ott sem lennénk. Hank imbolygó tetemét vizslatja. Ismerem Manninget. Nem rossz nyomozó. De nem is túl acélos.

Muse hátrébb lép. Augie-val követjük.

– Augie szerint maga beszélt azzal a nővel, aki a videót felrakta – fordul hozzám.

– Suzanne Hansonnek hívják.

– Mit mondott?

– Azt, hogy hazudott. Azt, hogy Hank valójában nem is mutogatta magát.

Muse rám mered.

– Micsoda?!

– Egyszerűen csak nem tetszett neki, hogy Hank a sulis körökben őgyelegg.

– Erre most halott. – Muse a fejét csóválja.

Nem mondok semmit.

– Ostoba, együgyű nősze... – rázza értetlenül a fejét. – Megnézem, nem lehet-e valamivel megvádolni.

Semmi ellenvetésem.

– Gondolja, hogy esetleg Mrs. Hansonnak is köze van ehhez? – kérdezi Muse.

Nem, mondom magamban. Szeretnék őszinte lenni. Nem akarom hamis nyomra terelni Manninget, de azt is figyelembe kell vennem, mi a legjobb az ügy szempontjából, és ehhez némi félrevezetés még jól jöhet.

– Úgy gondolom – mondom végül –, hogy Mrs. Hanson jó kiindulópont.

Újra felnézünk a holttestre. Manning ott köröz alatta nagy múgonddal, mint a filmekben. Már várom, mikor ránt elő, amolyan Sherlock Holmes módjára, egy hatalmas nagyítót.

Augie maga elé mered.

– Ismerem Hank apját.

– Akkor lehet, hogy magának kéne értesítenie – mondja Muse.

– És elnézve ezt a felhajtást, minél előbb, annál jobb.

– Megengedi, hogy vele menjek? – kérdezem.

– Ahogy gondolja – vonja meg a vállát.

Augie-val félrehúzódnunk. Franco Cadeddu jött meg. Ő a

megyei halottkém, amúgy jó fej fickó. Zord arccal odabólint. Munka közben mindig ilyen hivatalos. Én visszabólintok, Augie nem. Odébb ballagunk. A helyszínelőcsapat is megérkezik, overallban, maszkban, kesztyűben. Augie rájuk sem pillant. Arca eltökélt, rá vár a rémisztő feladat.

– Valahogy nem áll össze – mondom.

Augie némi fáziskéséssel:

– Micsoda?

– Hank arca.

– Mi van vele?

– Nem lila, és semmivel sem másabb színű, mint a holttest többi része.

Augie nem mond rá semmit.

– Vagyis a halálát nem fulladás vagy nyaktörés okozta – mondom.

– Franco majd kideríti.

– És még valami: a szaga több mint avas. Itt-ott már látni a bomlás jeleit.

Augie szótlanul baktat.

– Hank három hete tűnt el – mondom. – Erős a gyanúm, hogy már azóta halott.

– Mondtam már, várjuk meg Francót.

– Ki találta meg a holttestet?

– David Elefant – mondja Augie. – A kutyáját sétáltatta, póráz nélkül. A kutya elszaladt és vonyítani kezdett.

– Milyen gyakran szokta ezt Elefant?

– Mit?

– Erre sétáltatni a kutyáját. Ez a vízmosás eléggé kiesik, de annyira azért nincs messze.

– Nem tudom. Miért?

– Tegyük fel, hogy igazam van! Tegyük fel, hogy Hank már három hete halott!

– Rendben.

– Ha Hank holtteste végig ott lógott ez idő alatt, nem gondolod, hogy valaki már rég felfedezte volna? Vagy megérezte volna a szagát? Annyira azért nem esik félre a civilizációtól.

Augie nem reagál.

– Augie?

– Hallak.

– Valami nem stimmel.

Végül megáll és visszafordul a büntett távolodó helyszíné felé.

– Valakit kiheréltek és fellógattak – mondja. – Persze hogy valami nem stimmel!

– Nem hiszem, hogy a videóhoz volna köze – mondom.

Augie nem reagál.

– Sokkal inkább a Titkos Társasághoz és a katonai bázishoz. Sokkal inkább Rexhez, Leóhoz és Dianához.

A lánya neve hallatán összerándul.

– Augie...

Megfordul és továbbjön.

– Később! – mondja.

– Hm?

– Majd később megbeszéljük! – mondja. – Most valahogy el kell mondanom Tomnak, hogy a fia meghalt.

~~~

Tom Stroud a tenyerébe bámul. Ajkai remegnek. Mióta ajtót nyitott, egy árva szót sem szólt. Tudta. Rögtön tudta. Az arcunk elárulta. Mindig elárulja. Azt mondják, a gyászfolyamat első fázisa a tagadás. Több megrendítő hír kézbesítése után azt tapasztaltam, hogy épp az ellenkezője igaz. Az első fázis a teljes és azonnali felfogás. Meghallod a hírt, és abban a pillanatban letaglóz. Pontosan tudod, hogy nincs kegyelem, nincs visszaút. A halál nem visszafordítható. Az életed darabjaira hull, és tudod, hogy soha többé nem lesz ugyanolyan, mint azelőtt. Pár pillanat, nem több, és tudatosul benned. A felismerés az ereidbe hatol és eláraszt. A szíved megszakad. A térded megbicsaklik. A lényed meghátrál, összezuhan és megadja magát. Legszívesebben összekuporodnál és eltűnnél a föld színéről.

Ekkor lép be a tagadás.

A tagadás ment meg. Védelmesítő kerítést húz eléd. Elkap az utolsó pillanatban, mielőtt a szirt széléről a mélybe zuhannál. A kezed egy forró kályhára tapad. A tagadás húzza vissza.

Ahogy belépünk Tom Stroud otthonába, annak a bizonyos

estének az emlékei tolnak elő. Úgy érzem, nekem is szükségem van arra a védőhálóra. Azt hittem, jó ötlet idejönni, de testközelből megélni, ahogy Augie közli a rossz hírt – a legrosszabb hírt, mint azon a bizonyos estén –, sokkal jobban mellbe vág, mint gondoltam volna. Pislogok, és ahogy kinyitom a szemem, Tom Stroud hirtelen apává változik. Ugyanúgy, ahogy anno apa, lehorgasztott fejjel az asztalt bámulja. Hunyorog, mintha pofonok záporoznának rá. Augie hangja – egyszerre ténszerű, tapintatos, részvétteljes és kívülálló – bármilyen képnél és illatnál jobban felidézi azt a rémálomszerű *déjà vu* érzést, amikor egy másik apával is közli, hogy a fia nincs többé.

A két idősebb pasas a konyhában ül. Én Augie mögött állok, pár méterre tőle, készen arra, hogy becseréljenek, de közben azt remélem, hogy az edző nem az én számomat mondja be. A lábam meginog. Próbálom összerakni a képér, de egyre kevésbé tiszta és világos. A hivatalos nyomozás, a Manning és a megyei iroda vezette vizsgálat, biztos vagyok benne, a vírusvideóra fog koncentrálni. Egyszerűnek fogják találni az esetet. A videó elterjed, közfelháborodást kelt, és valaki a saját kezébe veszi az ügyet.

Tiszta sor. Logikus és kézenfekvő. Valahol még helyes is.

Én persze a másik elméletből fogok kiindulni. Hogy valaki sorban teszi el láb alól a Titkos Társaság tagjait. A hat lehetséges tagból négyet a harmincötödik születésnapja előtt megölték. Mekkora a valószínűsége, hogy nincs köztük összefüggés? Először Leo és Diana. Aztán Rex. Most Hank. Bethről egyelőre nem tudjuk, hol van. És persze ott van Maura, aki látott valamit aznap este, ami arra készítette, hogy örökre eltűnjön.

Ámde!

Miért most? Tegyük fel, hogy mindannyian láttak valamit aznap este, amit nem lett volna szabad. Lehet, hogy paranoia szülte ötlet, még akkor is, ha Titkos Társaságnak hívták őket, de muszáj végigjátszanom.

Tegyük fel, hogy mindannyian láttak valamit akkor este.

Talán elfutottak, és a rosszfiúk mondjuk Leót és Dianát kapták csak el? Oké, maradjunk ennél. És aztán? Magukkal vonszolták őket a sínekhez, a város másik végébe, és úgy rendezték, mintha a vonat ütötte volna el őket. Oké, legyen.

Tegyük fel, hogy a többiek elfutottak. Maurát nem találták meg. Eddig stimmel.

De mi van Rexszel, Hankkel és Bethszel?

Ők hárman sosem bujkáltak. A gimiben maradtak, és velünk együtt leérettségiztek.

A rosszfiúk a bázisról őket miért nem ölték meg?

Miért vártak vele tizenöt évet?

És ha már a véletlen egybeeséseknél tartunk: miért pont akkor ölték meg Hanket, amikor az a videó elterjedt? Van ennek így értelme?

Nincs.

Akkor hogy kapcsolódik a videó ehhez az egészhez?

Valami még hiányzik.

Tom Stroud sírva fakad. Állát lehajtja, válla görcsösen rángatózik. Augie odalép, és megfogja a karját. De ez még kevés. Augie közelebb lép. Tom a vállára hajol, és zokogni kezd. Augie-t most profilból látom. A szeme csukva, arcán szívtépő fájdalom. Tom egyre hevesebben zokog. Telnek a másodpercek. Egyikük sem mozdul. A zokogás lassan csillapul, végül abbamarad. Tom elengedi Augie-t, és ránéz.

– Köszönöm, hogy személyesen mondtad el – mondja Stroud.

Augie tétován bólint.

Stroud megtörli a szemét, és magára ölt valami furcsa mosolyt.

– Most már van bennünk valami közös.

Augie értetlenül néz rá.

– Valami szörnyű, de közös – folytatja. – Mindketten elvesztettük a gyerekünket. Most már én is tudom, milyen. Mintha... mintha valami rettenetes klub tagjai lennénk.

Most Augie rándul össze.

– Gondolod, hogy annak a szörnyű videónak van köze hozzá? – kérdezi Tom.

Várom, mit mond Augie, de magába réved. Én válaszlok helyette.

– Nyilván ezt az eshetőséget is vizsgálni fogják – mondom.

– Hank nem ezt érdekelte. Akkor sem, ha tényleg mutogatta magát...

– Nem mutogatta.

Tom Stroud rám néz.

– Hazugság volt. Egyik anyuka nem nézte jó szemmel, hogy Hank az iskola körül ógyeleg.

Stroud szeme kidülled. Eszembe jutnak a gyászfolyamat fázisai. A tagadást gyakran nagyon hamar felváltja a düh. – Az egészszet ő találta ki?

– Igen.

Az arckifejezése nem változik, de látom, hogy forr benne a vér.

– Hogy hívják?

– Nem mondhatjuk el.

– Gondolja, hogy ő tette?

– Hogy ő ölte-e meg Hanket?

– Igen.

Őszintén felelek.

– Nem.

– Akkor ki?

Elmondom neki, hogy a nyomozás csak most kezdődött, és előadom a „mindent megteszünk” féle közhelyet. Megkérdem, van-e valaki, akit felhívhat, akivel megoszthatja a fájalmát. Azt mondja, a testvére. Augie alig szól. Az ajtónál áll, a sarkán billeg előre-hátra. Próbálok támaszt adni Tomnak, de nem vagyok bébicsősz. Már így is túl sokat időztünk.

– Köszönöm még egyszer – mondja Stroud az ajtóban.

Ha még nem mondtam volna elég közhelyet, hozzáteszem:

– Fogadja részvétem!

Augie megy ki először. Sietve lépdel. Igyekezniem kell, hogy utolérjem.

– Mi az?

– Semmi.

– Nagyon csendes voltál odabent. Már azt hittem, kaptál valami hírt SMS-ben.

– Nem.

Augie a kocsihoz lép, és kinyitja az ajtót. Beszállunk.

– Akkor meg mi van? – kérdezem.

Augie a szélvédőn át Stroud házára mered.

– Hallottad, mit mondott?!

– Úgy érted, Tom?

Továbbra is a házat bámulja.

– Hogy van bennünk valami közös – borzong meg. – Hogy tudja, mi ez a fájdalom.

Hangjában megvetést érzek. Egyre sűrűbben és nehezebben veszi a levegőt. Nem tudom, hogyan reagáljak, így inkább várok.

– Én egy gyönyörű, életteli, tizenhét éves lányt vesztettem el, aki előtt ott állt az egész élet. Ő volt a mindenem, Nap! Felfogtad? Ő volt az életem!

Rám néz, ugyanazzal a tekintettel. A szemébe nézek, feszülten figyelem.

– Reggelente én ébresztettem. Minden szerdán csokibogyós palacsintát csináltam neki. Amikor kicsi volt, minden szombaton elmentünk az Armstrong bisztróba, csak mi ketten, aztán a Silverman'sben hajgumikat nézegettünk. Mindig kapott egyet, hol egy rendeset, hol egy fodros, neonszínűt, hol egy fésűs csatot. Gyűjtötte ezeket a hajas csecsebecskéket. Nekem persze fogalmam sem volt, melyik mire jó. Amikor kitakarítottam a szobáját, az összes ott volt. Kidobtam őket. Amikor hetedikben reumás láz gyötörte, nyolc egymást követő éjjel egy széken aludtam a Szent Barnabás Kórházban. Csak ültem és néztem őt, és könyörögtem Istenhez, hogy soha ne essen bántódása. Ott voltam az összes gyepabdameccsén, az összes ünnepi hangversenyen, az összes táncbemutatón, avatóünnepségen, szülők napján. Amikor először ment el randevúzni, olyan ideges voltam, hogy titokban követtem őket a moziig. Ha elment otthonról, minden éjjel fent voltam, amíg haza nem ért, mert nem tudtam elaludni. Segítettem a felvételi esszéjében, amit végül senki nem olvasott el, mert meghalt, mielőtt jelentkezhetett volna. Életem minden egyes napján imádtam, amennyire tellett, erre ő – szinte köpködi a szavakat –, erre ő most azt meri állítani, hogy egy cipőben járunk? Ő, aki elhagyta a fiát, amint egy kicsit nehezebbre fordultak dolgok? Azt hiszi, tudja, mit érzek?

Az „érezek” szónál a mellkasára üt. Aztán elhallgat, és lecsukja a szemét.

Valahol legbelül azt érzem, hogy mondanom kéne valami vigasztalót, valamit, hogy Tom mégiscsak most vesztette el a fiát, ne törjünk pálcát felette. Másfelől pontosan értem, miről

beszél Augie, és nem érzem, miért kéne ilyen nagylelkűnek lennünk.

Amikor Augie kinyitja a szemét, újra a házat kezdi bámulni.

– Lehet, hogy mostantól más szemmel kéne néznünk ezt az egészet – mondja.

– Hogy érted?

– Vajon hol volt Tom Stroud annyi éven át?

Hallgatok.

– Azt állítja, nyugaton – folytatja Augie –, ahol horgászboltot nyitott.

– Hátral lövészklubbal – teszem hozzá.

Mindketten a házat bámuljuk.

– Meg azt állítja, időnként visszalátogatott. Hogy tartsa a kapcsolatot a fiával, aki nem látta szívesen.

– És?

Egy pillanatig hallgat. Aztán hosszút sóhajt.

– Lehet, hogy tizenöt éve is visszajött.

– Ez elég meredek – mondom.

– Az – bólint rá Augie. – De talán nem árt utánanézni, hol kóborolt.

Tizennyolcadik fejezet

Amikor hazaérek, Walshék odakint vannak. Megeresztem a szokásos szuperbarátságos mosolyt. Lám, milyen ártalmatlan a szomszéd fickó! Visszaintegetnek.

Persze mind ismerik a szomorú sztorit. Állítólag legenda a környéken. Csodálom, hogy eddig még egy önjelölt westbridge-i Springsteennek sem jutott eszébe dalba önteni az „Ódát Leóhoz és Dianához”. Persze mind azt hiszik, hogy ez velük nem történhet meg. Ilyenek az emberek. Nem csupán azért érdeklik őket a részletek, mert hátborzongatóak – persze ez is szerepet játszik –, hanem mert hinni akarják, hogy velük ez nem történhet meg. Azok a diákok túl sokat ittak. Drogoztak. Felelőtlenül vásárra vitték a bőrüket. A szüleik nem nevelték őket rendesen. Nem figyeltek oda eléggé rájuk. Bla-bla. Velünk ez nem történhet meg.

A tagadás nem csak a gyász munkában jelenik meg.

Még mindig nem kaptam hírt Beth Lashley-ről. Ez egy kicsit aggaszt. Felhívom az Ann Arbor-i kapitányságot. Carl Legg nyomozó veszi fel. Elmondom, hogy egy Beth Fletcher, lánykori nevén Beth Lashley nevű kardiológust keresek, de a kollégái a kórházban folyton kitérő válaszokat adnak.

- Bűnténnyel kapcsolatban keresi? – kérdezi Legg.
- Nem. Csak beszélni akarok vele.
- Átmegyek személyesen.
- Hálás köszönet!
- Rögtön hívom, amint valamit megtudok.

A ház csendes, a szellemek alszanak. Felmegyek az emeletre, és meghúzom a fogantyút. A padlásfeljáró létrája leereszkedik. Felmászom. Próbálok visszaemlékezni, mikor jártam itt utoljára. Nyilván segítettem felhozni a holmijaidat, de ha így volt is, az emlék kiesett. De lehet, hogy apa megkímélt, és ő maga hozta fel. A halálad váratlan volt. Apáé nem. Volt időnk felkészülni rá. Elfogadta a sorsát, még ha én képtelen voltam is rá. Mire a teste feladta a harcot, addigra megszabadította magát, és ezáltal engem, a holmijai terhétől. Ő maga osztogatta el a ruháit. Ő maga

pakolta össze a szobáját, a cőkmókjait.

Mire eljött érte a Kaszás, már mindent elrendezett. Nekem nem volt gondom rá.

A padlás, nem meglepő, fülledt és dohos. Alig kapni levegőt. Arra számítok, hogy egy csomó doboz és láda lesz fent, mint a filmekben, de alig van néhány holmi. Apa csak lerakott pár deszkát, a padló így nagyrészt rózsaszín szigetelés. Erre emlékszem leginkább. Gyerekkorunkban sokszor feljöttünk ide, és azt játszottuk, hogy a deszkákon kell maradni, mert ha a rózsaszínre lépünk, a padlás beszakad, és leesünk. Nem tudom, igaz-e, de apa ezt mondta. Emlékszem, kiskoromban mennyire félttem ettől. Mintha a szigetelés folyóhomok volna, amire ha rálépek, beszippant, és én örökre eltűnök a mélyben.

A valóságban az ember soha nem találkozik folyóhomokkal. Ahhoz képest, hogy a moziban meg a tévében mennyit látni, még soha nem hallottam olyanról, hogy valakit fogságba ejtett volna a folyóhomok.

Ilyesmiken filózok, tesó, amikor meglátom a dobozt a sarokban. Az lesz az. Csupán egyetlen doboz. Te is tudod, hogy apa nem nagyon adott a dologi javakra. A ruháid már nincsenek meg. A játékaid sem. A nagytakarítás része volt a gyászmunkájának, bár azt nem tudom, melyik fázishoz tartozott. Talán az elfogadáshoz, bár az elfogadás elvileg az utolsó fázis, és apa még jó sokat viaskodott a nagytakarítás után. Tudjuk, hogy apa érzelmes ember volt, de a zokogórohamai – ahogy a mellkasa görcsösen rángott, ahogy az egész teste beleremegett, ahogy a könnyei potyogtak – néha megijesztettek. Volt, hogy azt hittem, szabályszerűen kettétörik a fájdalomtól. Hogy a szüntelen gyötrelem egyszer csak széthasítja.

Nem, anya felől nem hallottunk.

Hogy apa kereste-e, elmondta-e neki? Nem tudom. Sosem kérdeztem. Ő sosem mondta.

Felnyitom a dobozt, hogy megnézzem, apa miket tett bele. Érdekes, erre még nem is gondoltam: apa nyilvánvalóan tudta, hogy neked már soha nem lesz módod felnyitni ezt a dobozt. És azt is tudta, hogy ő maga sem fogja felnyitni soha. Vagyis bármi legyen is benne, bármilyen holmikát mentett is el, annak csupán számomra lesz értéke. Bármit tett is a dobozba, azt annak

tudatában tette bele, hogy egy nap fontos lesz számomra.

A dobozt ragasztószalaggal zárta le. Nehéz feltépní. Előveszek a zsebemből egy kulcsot, és végighasítom az illesztés mentén. Felhajtom a doboz oldalát, és belekukkantok. Nem tudom, mire számítsak, mit fogok látni. Ismerlek jól. Ismerem az életedet. Világéletünkben közös szobánk volt. Nem számítok semmi rendkívüliire.

De ahogy meglátom a legfelső fényképet, úgy érzem, megint elvesztem. Mi vagyunk rajta négyen: te és Diana, Maura meg én. A fénykép Dianáék hátsó kertjében készült. A tizenhetedik – egyben utolsó – szülinapján. Langyos októberi este volt. Az egész napot Jacksonban, a Six Flags vidámparkban töltöttük. Augie-nak volt egy barátja, egy nyugalmazott zsarú, aki az egyik főszponzornak dolgozott. Szerzett nekünk elsőbbségi karszalagot, ami minden eszközre soron kívüli felszállást biztosított. Még a hullámvasútra sem kellett sorba állnunk. Emlékszel, Leo? Bár nem sok mindenre emlékszem belőletek arról a napról. Hamar kettéváltunk. Te meg Diana inkább az árkádsoron voltatok – emlékszem, nyertél neki egy Pikachu plüssfigurát –, mi meg Maurával célba vettük a legdurvább hullámvasutakat. Maurán egy hasat kivillantó, rövid felső volt, amitől a lélegzetem is elállt. Te meg Diana csináltatok egy közös képet valamelyik Warner Bros.-rajzfilmfigurával. Melyik is volt? Azt hiszem, a... igen, a második fotó! Ez is megvan! Te meg Diana a Csőrike mellett, mögöttetek a fröcskölő Looney Tunes-szökőkút.

Két hétre rá már egyikőtök sem élt.

Hosszasan nézem a négyünnkről készült képet. Jól látszik, hogy már esteledett. Mögöttünk szórakozó fiatalok kavalkádja. Fáradtak vagyunk. Hosszú nap volt. Maura az ölemben ül valami furcsa, kicsavart pózban. Ilyenben is csak a szerelmes kamaszok képesek ülni.

Te Diana mellett ülsz. Diana nem mosolyog. Te meg mintha be lennél szívva. A tekinteted üveges, homályos. Valahogy... nyugtalannak tűnsz. Ezt akkor észre sem vettem. A saját dolgaimmal voltam elfoglalva. Maurával, a hokival, a továbbtanulással. Bár nem voltak igazán komoly terveim, és nem tudtam, mi akarok lenni, biztos voltam benne, hogy a sors boldog, sikeres jövőt tartogat számomra.

Csöngetnek.

Visszateszem a fotót, és felállnék, de a plafon túl alacsony. Így hajlított háttal célzom meg a lejáratot. Miközben mászom lefelé, megint csöngetnek. Majd megint. De türelmetlenek!

– Jövök! – kiáltom.

Leügetek a lépcsőn. Látom az ablakból, hogy régi osztálytársam, David Rainiv az. Tökéletes szabású üzleti öltönyben. Ajtót nyitok. Az arca hamuszürke és gyűrött, de a Hermes nyakkendő kifogástalanul áll rajta.

– Hallottam Hanket.

Nem kérdezem, honnan. A régi mondás, hogy a rossz hír gyorsan terjed, sosem volt igazabb, mint ma, az internet korában.

– Igaz a hír?

– Nem igazán beszélhetek róla.

– Azt mondják, felakasztva találták egy fán.

Mély szomorúság ül az arcára. Nemrég még én kértem tőle segítséget a kosárpályán, így nincs sok értelme kekeckedni vele.

– Nagyon sajnálom.

– Felakasztotta magát, vagy megölték? – kérdezi.

Épp elismételném, hogy nem szabad beszélnem róla, de látom rajta a kétségbeesést. Azon tűnődöm, vajon csak megerősítésért jött, vagy másért.

– Megölték – mondom.

Becsukja a szemét.

– Esetleg tudsz valamit róla? – kérdezem.

A szeme továbbra is csukva.

– David?

– Nem vagyok biztos benne – böki ki végül. – De azt hiszem, igen.

Tizenkilencedik fejezet

Rainivék Gazdagisztán egyik menő zsákutcájában laknak, egy tipikusan úgazdag, túlméretezett, cifra palotában, benti úszómedencével, külön bálteremmel, nyolcszáz fürdőszobával és vagy tíz hektár jobbára kihasználatlan területtel. A ház minden szegletéről ordít a stílustalanság. A bejárati kapu egy sárkányt reptető gyerekeket ábrázoló, túldíszített fém szoborkompozíció. Régeinek akar látszani, miközben zsírúj. Az egész mesterkéltné, giccses, ízléstelen. De ez csak az én véleményem. Régóta ismerem Davidet. Világéletében rendes srác volt. Gyakran jótékonykodik. Sok időt és energiát fordít a városára. A gyerekeivel is többször láttam már. Nem az a pózoló apa, aki megjátssza, mennyire figyel a gyerekeire a plázában vagy a parkban, hogy azt gondold róla, *hú, ez ám a gondoskodó apa*, miközben lerí róla, hogy az egész csak színjáték. David nem ilyen. De leginkább azt látom, mennyire le van sújtva, és emlékszem, amikor elmesélte, hogy alakult Hankkel a barátsága. Példaértékű ez a lojalitás. Szóval lehet, hogy távol áll tőlem az építészeti ízlés – vagy a nejeé, nem tudom –, de kit érdekel? Tegyük túl magunkat ezen! Sutba az előítéletekkel!

Bemegyünk a garázsba, ami kábé akkora, mint egy főiskolai tornaterem – már megint ítélnék? –, és leparkolunk. Egy oldalsó ajtón át egy alagsori helyiségbe jutunk, amit általában pincének szokás nevezni, csak hogy ebben külön színházterem és borospince is van, úgyhogy jobb szót kell találnunk rá. Alsó szint esetleg? Bemegy egy kis helyiségbe, és villanyt kapcsol. A jobb hátsó sarokban egy másfél méteres, régimódi széf áll, hatalmas tárcsával.

– Ugye nem a tied az ügy?

Már harmadszor kérdez rá.

– Nem. Miért olyan fontos ez?

Lehajol, és babrálni kezd a tárcsával.

– Hank megkért, hogy őrizzek meg számára valamit.

– Mostanában?

– Nem. Úgy nyolc-kilenc éve. Azt mondta, ha egyszer ne adj'

isten megölnék, adjam oda valakinek, akiben megbízom. Lelkemre kötötte, hogy ne adjam oda rendőrnek, vagy olyannak, aki részt vesz a nyomozásban – néz vissza rám. – Érted a dilemmámat?

Bólintok.

– Én is rendőr vagyok.

– Úgy van. De mint mondtam, ez nyolc vagy kilenc éve történt. Hank már nem teljesen volt százas akkoriban. Azt gondoltam, az egész nem fontos, csak egy beteg elme szüleménye. De Hank hajthatatlan volt. Úgyhogy megígértem neki, hogy ha egyszer megölik, megteszem, amire kért. Igazából soha nem gondoltam bele komolyabban. Azt hittem, összevissza beszél. Egészen mostanáig...

Egy utolsót teker a tárcsán. Kattanást hallok. A nyitófogantyúért nyúl, és közben hátranéz.

– Megbízom benned, Nap. Bár rendőr vagy, valamiért úgy érzem, Hank sem bánná, hogy neked adom oda.

Kinyitja a széfet, benyúl, kotorászik benne egy darabig – nem kíváncsiskodom –, végül kihúz egy videokazettát, amitől *déjà vu* érzésem lesz, és visszapörgetem a gondolataimat a múltba. Emlékszem, Leo, amikor másodikban apa vett neked egy Canon PV1 digitális videokamerát. Örültél, mint majom a farkának. Egy ideig mindent felvettél. Rendező akartál lenni. Arról beszéltél, hogy majd csinálsz egy dokumentumfilmet. A gondolat fájdalmas emlékeket hív elő.

A kazetta, amit David a kezembe nyom, piros műanyag tokban van. MAXELL, 60 PERC, áll rajta. Pont ilyened volt neked is. Persze nem te voltál az egyetlen akkoriban, aki ilyen Maxell szalagot használt. Elég elterjedtek voltak. De újra látni egyet, annyi év után...

– Megnézted? – kérdezem.

– Azt mondta, ne nézzem meg.

– Van valami ötleted, mi lehet rajta?

– Nincs. Csak arra kért, őrizzem meg.

A kazettát bámulom.

– Valószínűleg semmi köze nincs hozzá – mondja David. – Úgy értem, hallottam arról a vírusvideóról, amin mutogatta magát.

– Az hazugság volt.

– Hazugság? Mi a csudáért találna ki ilyet valaki?

David Hank barátja volt. Tartozom neki ennyivel. Röviden elmondom neki a Suzanne Hanson-féle sztorit. David bólint, becsukja a széfet, elfordítja a tárcsát.

– Gondolom, neked sincs semmid, amin le lehetne játszani egy ilyen kazettát – kérdezem.

– Nincs, azt hiszem, nincs.

– Akkor keressünk valakit, akinek van.

~~~

Ellie van a vonalban:

– Bob talált egy régi Canont a pincében. Szerinte még jó, de valószínűleg fel kell tölteni.

Nem lep meg. Ellie és Bob semmit nem dobnak ki. És ami még durvább, mindent olyan szinten rendben tartanak, hogy még egy ezer éve ott porosodó régi videokamera esetében is mérget vehetsz rá, hogy töltőkábellel, adapterrel és minden tartozékával együtt hiánytalanul megvan, gondosan felcímkézve.

– Tíz perc, és ott vagyok.

– Maradsz ebédre?

– Attól függ, mi van a kazettán – mondom.

– Jó, persze, értem. – Ellie hall valamit a hangomban. Ismer már annyira. – Amúgy minden oké?

– Majd beszélünk.

Leteszem.

David Rainiv vezet, mindkét keze a kormánykerék tetején.

– Nem akarok nagy ügyet csinálni belőle – mondja –, de ha nincs legközelebbi hozzátartozó, a vizsgálatok után vigyétek át a holttestét a Feeney's temetkezésihez, és mondjátok meg, hogy nekem küldjék a számlát.

– Az apja visszajött a városba – emlékeztetem.

– Ja, tényleg – ráncolja a homlokát. – El is felejtettem.

– Szerinted nem számíthatunk rá?

Vállat von.

– Hank soha nem számíthatott az öregére. Nem tudom, miért pont most számíthatna.

Igaz.

– Meglátjuk.

– Elintézem anonim módon, ha lehet. Szólok a kosaras srácoknak is, hogy leróhassák a tiszteletüket. Hank megérdemli.

Nem tudom, ki mit érdemel vagy nem érdemel, de részemről rendben.

– Sokat jelentene neki – folytatja David. – Hank mindig is tisztelte a halottakat. Az anyukáját – a hangja elhalkul –, a testvéredet, Dianát.

Nem szólok. Tovább autózunk. Kezemben a kazettát szorongatom. Hirtelen szöveget üt a fejembe, amit az előbb mondott.

– Ezt hogy értetted?

– Mit?

– Amit Hankról mondtál? A halottak tiszteletéről. Meg a testvéremről és Dianáról.

– Komolyan kérdezed?

Ránézek.

– Hank totál összeomlott a Leóval és Dianával történetek után.

– Ez nem ugyanaz, mint a „tisztelet”.

– Tényleg nem tudod?

A kérdés költőinek tűnik.

– Hank minden áldott nap ugyanarra sétált. Ezt tudtad, nem?

– De – mondom. – Az Ösvényen indult el, a suli mellett.

– És tudod, hol fejezte be?

A hideg futkos végig a hátamon.

– A síneknél – mondja David. – Hank minden sétáját pontosan azon a helyen fejezte be, ahol... azt hiszem, kitalálsz.

Zsong a fejem. A szavaim mintha távolról jönnének.

– Szóval Hank minden áldott nap a régi katonai bázisnál kezdte a sétáját – próbálok nem hadarni –, és ott fejezte be, ahol Leo és Diana meghalt?

– Azt hittem, tudtad.

Megrázom a fejem.

– Volt, hogy le is mérte a távot – folytatja David. – Párszor... nos, ez elég fura volt.

– Micsoda?
– Megkért, hogy vigyem el, hogy lemérhesse, milyen hosszú az út kocsival.
– A bázistól a sínekig?
– Aha.
– Miért?
– Sosem mondta. Csak számolgatott valami fecnín, és közben magában motyogott.
– Mit számolgatott?
– Nem tudom.
– De az érdekelte, hogy mennyi az út egyik pontból a másikba?

– Érdekelte?! Az enyhe kifejezés. Olyan volt, mint valami megszállott. – Egy pillanatra elhallgat. – Én csak háromszor vagy négyszer láttam a síneknél. De minden alkalommal sírt. Igenis számított neki, Nap! Tisztelettel volt a halottak iránt.

Próbálom összerakni. Arra kérem Davidet, mondjon el több részletet. De nincs. Megkérdezem, tud-e esetleg valamit, ami összeköti Hanket és Leót, Hanket és a Titkos Társaságot, Hanket és Rexet, Maurát meg Betht, Hanket és bármi egyebet a múltból, de nem jutok semmire.

David Rainiv megáll Ellie és Bob háza előtt. Megköszönöm, kezet rázunk. Még egyszer elmondja, hogy ha kell, állja Hank temetési költségeit. Bólintok. Valamit mintha még akarna kérdezni, de meggondolja magát.

– Nem kell tudnom, mi van a kazettán – mondja.

Kiszállok. Nézem, ahogy elhajt.

Ellie és Bob gyepszőnyege olyan gondosan ápolt, mintha a PGA Tourra készítették volna fel. A virágágyások olyan szinten rendezettek és szimmetrikusak, hogy a házuk jobb fele pontos tükörképe a balnak. Bob nyit ajtót. Széles mosollyal és meleg kézfogással üdvözl.

Bob kereskedelmi ingatlanokkal foglalkozik, bár azt nem tudom, pontosan mit csinál. Remek fickó, tűzbe mennék érte. Párszor sörözni is elmentünk ketten – egy sportkocsmában megnéztük az egyetemi kosárbajnokság kieséses szakaszát és az NHL rájátszását –, de az az igazság, hogy Ellie nélkül a dolog valahogy nem működik. Ezt mindketten elfogadtuk. Sokszor

hallani, hogy férfi és nő között nem létezik barátság bizonyos fokú szexuális komponens nélkül – és most lehet, hogy szörnyen polkorrektnek fogok tűnni –, de szerintem ez baromság.

Ellie a szokásosnál óvatosabban közelít, és pusztít nyom az arcomra. Mindketten tudjuk, hogy a Lynn Wellsszel való találkozás óta van még egy kis befejezetlen ügyünk, de momentán sokkal fontosabb dolgom van.

– Átvittem a kamerát a műhelybe – mondja Bob. – Még nincs feltöltve, de amíg be van dugva, működik.

– Kösz.

– Nap bácsi!

A két lányuk, a kilencéves Leah és a hétéves Kelsi olyan elánnal perdül elő a sarkon, ahogy csak két pici lány tud. Nekem rontanak és belém csimpaszkodnak, szinte felborítanak a szeretetükkel. Értük is tűzbe mennék.

A csajok keresztapjaként – saját család híján – agyonkéneztetem őket. Ellie és Bob néha rám is pirít ezért. Persze nem vagyok ostoba. Ahogy cseperednek, egyre kevésbé fognak ilyen sebesen kivágódni a sarkon. De ezzel nincs is semmi baj. Sokakban felmerülhet, vajon nem fáj-e, hogy még nincs saját családom, és hogy nem sajnálom-e, hogy nem lehettem nagybácsijuk a te gyerekeidnek.

Szerintem szuper nagybácsijai lettünk volna egymás gyerekeinek.

Ellie nagy nehezen lehámozza őket rólam.

– Oké, csajszik, ennyi elég! Nap bácsinak most fontos dolga van apával a műhelyben.

– Milyen dolga? – kérdezi Kelsi.

– Valami munkával kapcsolatos – mondja nekik Bob.

Leah:

– Milyen munkával?

Kelsi:

– Valami nyomozós, Nap bácsi?

Leah:

– Megint csúnya bácsikat üldözöl?

– Nem olyan drámai – mondom, aztán eszembe jut, vajon ismerik-e a „drámai” szót, meg amúgy sem akarok nekik hazudni, úgyhogy hozzáteszem: – Csak meg kell néznem ezt a

kazettát.

– Úú, mi is megnézhetjük? – kérdezi Leah.

Ellie ment ki a helyzetből.

– Szó se lehet róla! Sipirc be teríteni!

Egy kicsit még nyünyögnek, aztán mennek a dolgukra. Bobbal célba vesszük a műhelygarázst. Az ajtó felett faragott tábla: BOB MŰHELYE. Minden betűje más színű. Bob ezmesterműhelyében, nem meglepő módon, „csináld magad” videókat lehetne forgatni. A szerszámok méret szerint, egymástól egyenlő távolságra a falon. A levágott lécek és csövek katonás rendben a szemközti fal tövében. A mennyezetről fluoreszkáló kütyük lógnak. A műanyag ládákban, valamennyi gondosan felcímkézve, szögek, csavarok, kapcsok, csatlakozók. A gumipadló összeilleszthető modulokból áll. Minden szín semleges és megnyugtató. Sem kosz, sem fűrészpor, semmi, ami megbontaná a hely viszonylagos nyugalalmát.

Én egy szöget sem tudok beverni, de értem, miért szeret annyira Bob itt lenni.

A munkapadon álló kamera tökéletesen kompatibilis. Canon PV1-es. Nem a te régi kamerád? Mint mondtam, a legtöbb holmidat apa elajándékozta. Lehet, hogy a kamerád épp Ellie-nél és Bobnál kötött ki, ki tudja? A Canon PV1-es függőlegesen áll, optikával felül. Bob megfordítja, és megnyomja a kazettakiadó gombot. Hátranyúl, hogy adjam oda a szalagot. Odaadom. Fogja, és behelyezi a megfelelő nyílásba.

– Kész is – mondja. – Már csak meg kell nyomnod a lejátszás gombot – mutatja –, és már nézheted is. Bob kihajt valamit, mire egy apró képernyő tűnik fel a készülék oldalán.

Minden mozdulatáról te jutsz eszembe. Fájó emlékek.

– A konyhában leszek, ha segítség kell – mondja Bob.

– Kösz.

Bob visszamegy a házba, és becsukja maga mögött az ajtót. Nem sokat vacakolok. Elindítom a felvételt. Statikus képpel indul, aztán elsötétedik. Egyedül a dátum látszik.

Egy héttel a halálotok előtti.

A kép rázkódik. Akárki tartja is a kamerát, éppen megy. Egyre jobban rázkódik. Az illető valószínűleg futásnak eredt. Egyelőre semmit sem lehet kivenni, csak a feketeséget. Mintha

hallanék valamit, de csak nagyon halkan.

Megkeresem a hangerőszabályzót, és felcsavarom maxra.

A rázkódás abbamarad, de a kép továbbra is túl sötét ahhoz, hogy bármit ki lehessen venni. A fényerőszabályzó sem segít. Inkább leoltom a villanyt, hogy jobb legyen a kontraszt. A garázs kísérteties lesz. A szerszámok ijesztő árnyakat vetnek a sötétben. Meredten bámulom a parányi kijelzőt.

Egyszer csak ismerős hang szólal meg.

– Veszed, Hank?

A szívem kihagy.

A hang a tied.

Hank mondja:

– Aha, veszem!

Aztán egy másik hang:

– Tartsd az ég felé, Hank!

Ez Maura. A szívem majd felrobban a mellkasomban.

A munkapadra támaszkodom. Maura hangja izgatottnak tűnik. Jól emlékszem erre a hangszínre. A kamera felfelé pásztáz. Hank eddig a föld felé fordította az optikát. Ahogy egyre feljebb emeli, feltűnnek a katonai bázis fényei.

Megint te vagy, Leo:

– Most is halljátok, srácok?

– Aha. Bár alig.

Ez mintha Rex lett volna.

Te:

– Oké, akkor maradjunk csendben!

Aztán Maurát hallom:

– Szent szűzanyám! Mint múlt héten!

– Apám! – Megint te. – Igazad volt, Maura!

Egy csomó egymást átfedő lihegés és izgatott hang. Próbálok kihámozni őket. Az egyik te vagy, ez biztos. Maura, Rex, Hank... meg egy csaj. Diana? Beth? Kell majd egy másolat, hogy alaposabban meghallgathassam. Meredten bámulom a kijelzőt, hátha meglátom, mitől maradt tátva a szájuk.

Aztán én is meglátom. Az égen közeledik, lassan úszik be a képbe. Velük együtt döbbenet bámulom.

Egy helikopter.

Próbálok feljebb tekerni a hangot, hogy halljam a rotort, de

már eleve maxon van. Hank szólal meg, mintha csak olvasna a gondolataimban.

– Sikorsky Black Hawk – mondja. – Lopakodó helikopter. Szinte hangtalan.

– Hihetetlen! – Ez mintha Beth lett volna.

A képernyő eleve kicsi, és még leoltott lámpánál is alig látni, mi történik. De most már semmi kétség. A bázis felett egy helikopter lebeg.

Ahogy ereszkedni kezd, Maura azt suttogja:

– Menjünk közelebb!

Rex:

– Észrevesznek!

Maura:

– És?

Beth:

– Nem tudom...

Maura:

– Gyere már, Hank!

A kamera megint rázkódni kezd. Hank elindul a bázis felé. Elbotlik. A kamera most a földet mutatja. Egy kezét látok. Valaki fel akarja segíteni... Várj csak! Ez az én egyetemi dzsekim fehér ujjja. Ahogy a kamera feljebb jön, Hank Maura arcára fókuszál. Beleremegek. Sötét haja kissé kusza, tekintete izgatott, mosolyában cseppnyi bódulat.

– Maura... – szalad ki belőlem.

A repedt hangú hangszóróból téged hallak.

– Pszt! Állj!

A helikopter leszáll. Sokat nem látni, de a rotorja még forog. Hihetetlen, milyen csendes. Nem tudom, pontosan mit is látok. Mintha egy oldalajtó siklana hátra. Valami narancssárgát látok. Talán egy ember. Nem biztos. De szerintem az.

A narancssárgáról a rabruha jut eszembe.

Fura zajt hallok. Mintha valaki gallyra lépett volna. Hank jobbra rántja a kamerát. Rex kiált fel:

– Tűnjünk el innen!

A kép elsötétül.

Belepörgetek. De ennyi. Nincs más a szalagon. Visszapörgetem, és másodszor is megnézem a helikopteres

jelenetet. Majd harmadszor is. Nem lesz könnyebb hallani a hangod vagy látni Maura arcát.

A negyedik megtekintés után valami eszembe jut. Próbálom beilleszteni magam a történetbe. Hol voltam én azon az éjszakán? Nem voltam tagja a Titkos Társaságnak. Akkoriban nem tartottam sokra az egészet. A szememben csak egy jópofa, gyerekes, bújócskázó kis társaság voltatok, valahol félúton az ártalmatlan és a – hadd mondjam ki – szánalmas között. Megvoltak a magatok kis játécai és titkai. Értem én.

De hogy tudtatok egy ekkora titkot elsumákolni előttem?

Hiszen mindent elmondtál.

Próbálok visszarepülni az időben. Hol voltam azon az éjszakán? Ez is péntek volt, ugyanúgy, mint a halálotok napján. A péntek meccsnap volt. Kivel játszottunk aznap este? Nem emlékszem. Nyertünk? Találkoztunk, amikor hazaértem? Nem emlékszem. Azt tudom, hogy Maurával találkoztam. Kimentünk az erdőbe, ahhoz a tisztáshoz. Még most is magam előtt látom a kusza haját, az ellenállhatatlan mosolyát, az izgatott tekintetét. De valami más volt aznap éjjel. A szeretkezés is sokkal felvillanyozóbb volt. Szerintem akkor nem gondoltam bele, miért. Maura imádta az izgalmas dolgokat, én meg voltam olyan beképzelt, hogy az egészet a saját nagyszerűségemnek tudjam be. Ennyire korlátolt voltam, én, a nagy sportoló, nem láttam ki a saját világomból.

Na és a tesóm?

Eszembe jut a padláson talált kép. Amin négyen vagyunk. A betépett, elveszett ábrázatod. Valami zajlott benned, Leo. Valami nagy és nyilvánvalóan fontos dolog, de mivel önző fasz voltam, aki csak magával volt elfoglalva, nem vettem észre, te pedig meghaltál.

Kihúszom a kamerát. Bob biztosan nem bánja, ha magammal viszem. De muszáj még gondolkodnom rajta. Nem akarok sietve cselekedni. Bármilyen baja volt is Hanknek, azért rejtette el a felvételt, mert tudta, hogy valami súlyos dologról van szó. Lehet, hogy paranoiás volt és mentálisan sérült, de akkor is tiszteletben tartom az óhaját.

De mégis kihez forduljak?

Mutassam meg a hatóságoknak? Mondjam el Muse-nak vagy

Manningnek? Vagy Augie-nak?

Haladjunk csak sorjában! Először csináltass másolatot! Az eredetit pedig tedd biztos helyre!

Próbálom végiggondolni. Lássuk, összeállnak-e a kirakó darabkái! A régi Niké bázis kormányzati felügyelet alatt maradt. Hogy elrejtsek a valódi rendeltetését, értelmetlen mezőgazdasági központnak álcázták. Oké, eddig el tudom képzelni. Sőt azt is el tudom képzelni, hogy ti, srácok láttatok valamit aznap éjjel, ami nyilvánosságért kiált.

Sőt, továbbmegyek. Azt is el tudom képzelni, miért akartak elhallgattatni téged és Dianát. Mármint a bázison levő „rosszfiúk”. Bár Diana rajta sem volt a szalagon. Vajon ott volt egyáltalán? Nem tudom. Akárhogy volt is, ti ketten végül meghaltatok.

Kérdés: hogyhogy a többiek életben maradtak?

Lehetséges válasz: a „rosszfiúk” nem tudtak Rexről, Hankról és Bethről. Csak rólad és Dianáról. Oké, ennek már egy fokkal több értelme van. Nem sokkal, de most a kevéssel is beérem. És ebbe az egyenletbe Maura is beleillik. Valahogy róla is tudhattak. Ezért tűnt el és rejtőzött el. A felvételtől egyértelmű, hogy te és Maura vagytok a főkolomposok. Talán ti ketten visszamentetek, és csináltatok valami meggondolatlant. Téged elkaptak. Ő elfutott.

Ennek így lenne értelme.

Na de mi van a többiekkel? Rex, Hank és Beth élték tovább az életüket. Egyikük sem bujkált. Talán tizenöt évvel később megint elkezdtek kíváncsiskodni. Talán történt valami tizenöt év után, amiből hirtelen megtudták.

De mit?

Fogalmam sincs. De az is lehet, hogy Augie rátapintott valamire, amikor Tom Stroudról spekulált. Talán tényleg ki kéne derítenem, mikor is jött vissza Westbridge-be.

De elég a spekulációból! Valami még mindig hiányzik. És van még valami, amit muszáj megtennem.

Hogy szembesítsem Ellie-t.

Nem lehet véletlen, hogy Maura anyja Ellie-n keresztül keresett meg. Ellie tud valamit. Ezt a felismerést legszívesebben szőnyeg alá söpörném. Ma már így is épp elég pofon ért, köszi

szépen, de ha már Ellie-ben sem bízhatok és ő sem áll az oldalamon, akkor kire számíthatok?

Veszek egy nagy levegőt, és kinyitom a műhelyajtót. Az első, amit hallok, Leah és Kelsi nevetése. Rájövök, hogy egy kicsit irreálisan szemlélem ezt a családot. Túl tökéletesnek látom. De ha egyszer ez jön le? Egyszer megkérdeztem Ellie-t, hogy csinálják, mire azt mondta: „Mindketten megharcoltuk Bobbal a magunk harcát, így most mindent megteszünk, hogy amink van, megőrizzük.” Valahol értem, de mégsem. Ellie-t nagyon megviselte a szülei kései válása. Talán ez is közrejátszik, nem tudom. Vagy csak nem ismerjük a másikat olyan jól.

Keresem a hibát, a forradást Ellie és Bob életén. Csak mert nem látom őket, nem jelenti azt, hogy nincsenek. És csak mert Ellie és Bob nem mutatják őket, attól az egész nem lesz kevésbé csodálatos és emberi.

Hogy apát idézzem: minden embernek vannak álmai és vágyai.

A konyhába megyek, de Ellie nincs ott. Az egyik szék üres.

– Ellie-nek el kellett rohannia – mondja Bob. – De neked is megterített.

Kinézek az ablakon. Ellie a kocsijához siet. Elnézést kérek, és utánasprintelek. Épp nyitja az ajtót és szállna be, amikor utánakiáltok.

– Tudod, hol van Maura?

Megtorpan és felém fordul.

– Nem.

A szemébe nézek.

– Az anyja rajtad keresztül keresett meg.

– Igen.

– Miért pont rajtad?

– Megígértem neki, hogy hallgatok.

– Kinek?

– Maurának.

Tudtam, hogy ezt a nevet fogom hallani, ami felér egy újabb pofonnal.

– Te... te ígéretet tettél Maurának?

Csörög a mobilom. Augie az. Nem veszem fel. Bármi fog most történni, bármit mond is nekem Ellie, tudom, hogy semmi nem

lesz köztünk ugyanolyan, mint volt. Nem sok olyan dolog van az életemben, ami biztos pontot jelent. Nincs családom. Nagyon kevés embert engedek közel magamhoz.

A számomra legkedvesebb ember épp most húzta ki a szőnyeget a lábam alól.

– Most mennem kell – mondja Ellie. – Vészhelyzet van a menhelyen.

– Éveken át – mondom – hazudtál nekem.

– Nem.

– De sosem mondtad el.

– Ígéretet tettem.

Próbálom leplezni a sértettséget.

– Azt hittem, a legjobb barátom vagy.

– Az vagyok. De az, hogy a barátom vagy, nem jelenti azt, hogy mindenki mást el kellene árulnom.

A mobilom egyfolytában rezeg.

– Hogy titkolhattál el előlem egy ilyen dolgot?

– Nem mindent mondtunk el egymásnak – mondja.

– Miről beszélsz? Tűzbe tenném érted a kezem.

– Mégsem mondasz el nekem mindent, nem igaz?

– Dehogyanisnem!

– Egy frászt! – suttogja Ellie ingerülten, ahogy a dühös szülők szokták, nehogy a gyerekük felébredjen. – Rengeteg mindent nem mondasz el.

– Miről beszélsz?

Szúrós tekintettel néz rám.

– Treyről például.

Kiról?, vágom rá majdnem, annyira rá vagyok flesselve erre a nyomozásra, hogy esetleg kideríthetem, mi is történt aznap este, és annyira elvonja a figyelmemet az a csalódott érzés, hogy a hozzám legközelebb álló ember esetleg elárult. Aztán persze eszembe jut a baseballütő és a verés.

Ellie vádlón néz rám.

– Nem hazudtam neked – mondom.

– Csak nem mondtad el.

Hallgatok.

– Gondolod, nem jöttem rá, hogy te tanítottad móresre Treyt?

– Neked ezzel semmi dolgod – mondom.
– Bűnrészes vagyok, Nap.
– Nem vagy az. Egyedül az én saram.
– Tényleg ilyen hülye vagy? Jó és rossz között van egy határvonal. És te engem átcibáltál ezen a vonalon azzal, hogy megszegted a törvényt.

– Megbüntetni a mocskokat és segíteni az áldozatokon – mondom. – Nem ez volna a lényeg?

Ellie hevesen rázza a fejét. Egészen belevörösödik.

– Még most sem érted? Ha a rendőrség bekapogtat hozzám, mert rájönnek, hogy összefüggés lehet a pasas megverése és egy bántalmazott nő között, hazudnom kell nekik. Ezzel te is tisztában vagy. Szóval tetszik vagy sem, én is bűnrészes vagyok. Belekeversz, és még csak annyi tisztesség sincs benned, hogy a szemembe mondd az igazságot.

– Azért nem mondtam semmit, hogy megvédjelek.

Ellie a fejét csóválja.

– Biztos vagy benne, hogy csupán erről van szó?

– Miről beszélsz?

– Esetleg nem azért nem mondtad el, nehogy leállítsalak? Vagy mert tudod, hogy amit teszel, az nem helyes? Azért hoztam létre azt a menhelyet, hogy a bántalmazottakon segítsek, nem azért, hogy a bántalmazókkal szemben önbíráskodjak.

– Ez nem rólad szól – ismétlem. – Ez az én döntésem.

– Mindannyian hozunk döntéseket – csillapodik le kissé. – Az alapján, amit jónak látunk. Te úgy láttad jónak, hogy elvered Treyt, én meg úgy, hogy tartom magam az ígéretemhez.

Miközben a fejemet csóválom, a mobilom újra rákezd. Megint Augie.

– Ilyet nem hallgathatsz el előlem!

– Szállj már le a témáról! – mondja.

– Miért?

– Te azért nem mondtad el Treyt, hogy engem óvj!

– És?

– És ha engem is ugyanez vezérelt?

A telefonom még mindig csörög. Muszáj felvennem. Míg a fülemhez emelem, Ellie kocsiba pattan. Meg akarom állítani, de észreveszem, hogy Bob az ajtóban áll, és furcsán néz.

Hagyom.

- Mi olyan sürgős? – szólok bele.
  - Sikerült elcsípnem Andy Reevest – mondja Augie.
- A katonai bázis „mezőgazdasági” parancsnokát.
- És?
  - Ismered a Rozsdás szög mulatót?
  - Hackensackben? Az egy ócska lebuji.
  - Már nem az. Egy óra múlva ott lesz.

Husadik fejezet

Lemásolom a videokazettát. A legkevésbé szakszerű, de leggyorsabb megoldást választom. Egyszerűen lejátszom a kamera kijelzőjén, és felveszem a mobilommal. A minősége nem is olyan rossz, mint gondoltam. Persze operatóri díjat sem fogok kapni érte. A felhőmbé is fellövök egy másolatot, és a biztonság kedvéért a másik e-mail-címemre is elküldöm.

Küldjék másnak is másolatot?

Kéne. Kérdés, kinek? Elsőként David Rainiv jut eszembe, de ha egyszer rájönnek, honnan való... – igen, paranoiás vagyok –, szóval nem akarom veszélybe sodorni. Ellie neve is felmerül, de vele ugyanez a helyzet. Amúgy is végig kell még gondolnom. Vele kapcsolatban alaposan meg kell fontolnom a következő lépést.

Augie tűnik a legkézenfekvőbb választásnak, de vajon jó ötlet minden előzetes figyelmeztetés nélkül átlőni neki?

Inkább rácsörgök.

– Már ott vagy a krimóban? – kérdezi.

– Még úton. Küldenék egy videót e-mailben.

Röviden beszámolok neki Rainiv látogatásáról és a többiről. Némán hallgatja. Miután befejeztem, megkérdezem, még ott van-e.

– Ne a munkahelyire küldd! – mondja.

– Oké.

– Megvan a privát címem?

– Aha.

– Akkor küldd arra! – Hosszabb szünet. Majd megköszörüli a torkát. – Diana... azt mondd, ő nincs rajta a felvételen?

Mindig ez van, ha Diana nevét kiejti. Én is elvesztettelek téged. A testvéremet. Az ikertestvéremet. Pokoli érzés. Viszont Augie az egyetlen gyermekét vesztette el. Valahányszor kiejti Diana nevét, a hangja érdes, rekedtes, elgyötört lesz. Mintha beszéd közben valaki ütlegelné. Minden egyes szótag a lelkébe mar.

– Nem látni és nem is hallani – mondom neki. – Bár nem valami jó felvétel. Te talán olyat is felfedezel, amit én nem.

- Továbbra is azt gondolom, hogy rossz irányban keresgélsz. Elgondolkodom.
- Néha én is.
- Akkor?
- Momentán ez az egyetlen út, amin elindulhatok. Kíváncsi vagyok, hova visz.
- Ez aztán a terv!
- Még ha nem is a legjobb.
- Hát valóban nem a legjobb – ért egyet Augie.
- Mit mondtál Reevesnek? – kérdezem.
- Rólad?
- Hogy miért akarok találkozni veled.
- Különösebben semmit. Mit mondhattam volna? Én magam sem tudom.
- Ez is része a tervemnek – mondom. – Annak a fene nagynak.
- A semminél jobb. Rendben, megnézem a felvételt. Hívlak, ha felfedezek valamit.

~~~

A Rozsdás szög egy családi házból kialakított, vörös ajtajú csehó, fahatású kültéri díszburkolattal a homlokzatán. Egy ebnyivry rendszámú sárga Ford Mustang és egy Bergen Megyei Idősek Otthona feliratú kisbusz közé parkolok. Nem tudom, Augie mit értett azon, hogy a hely már nem ócska lebuja. Kívülről most is annak tűnik. Az egyetlen észrevehető változás a kerekesszékes-rámpa. Az korábban nem volt. Felmászom a lépcsőn, és benyitok.

Első észrevétel: a vendégek öregek.

Nagyon öregek. Az átlagéletkort nyolcvanra saccolom. Biztosan az idősek otthonából jöttek. Érdekes. Az idősek általában bevásárolni meg lóversenyre vagy kaszinózni szoktak járni busszal.

Végül is miért ne járhatnának kocsmázni is?

A másik, ami feltűnt: a csehó közepén egy fehér színű, ezüstszegélyű, feltűnő külsejű zongora áll. Olyan, amit még Liberace is csiricsárénak tartana. Tetején pohár a borraivalónak.

Tisztára mint Billy Joel *A zongorista* című számában. Szinte várom, hogy felbukkanjon Davy, a tengerész és a széplelkű ingatlanos. Bár körülnézve senkire nem illik a leírás. Csak egy rakás járókeretes, járóbotos, kerekesszékes ürgét látok.

A zongorista az *Édes Caroline*-t. játssza. Ez egyike azoknak a slágereknek, amelyek minden lagziban és sporteseményen elhangzanak. Idősek és fiatalok egyaránt szeretik. Az idős vendégsereg lelkesen énekl. Az, hogy hamis és a hangnem sem stimmel, senkit sem érdekel. Megható jelenet.

Nem tudom, melyik lehet Andy Reeves. Hatvan körüli, kefefrizurás, katonás kiállású fickónak képzelem. Pár főszerre talán illik a leírás. Belépek a helyiségbe. Néhány zömökebb fiatal fickót is látok. Óvatosan vizslatnak körbe, mint valami biztonsági őnök. Szerintem pincérek vagy beteghordók lehetnek.

A zongorista felnéz, és felém biccent. Nincs sem kefefrizurája, sem katonás kiállása. A haja hullámos szőke, arca viaszfehér. Mintha kémiai hámlasztáson esett volna át. Fejével int, hogy üljek le mellé a zongorához, miközben az éltes vendégsereg fennhangon énekl a refrént: „Édes Caroline. Soha semmi nem volt még ilyen jó.”

„Ilyen jó, ilyen jó...”

Leülök. Egy öreg szivar a nyakamba karol, és nógat, hogy énekeljem velük. Csatlakozom egy nem túl meggyőző „Mindig azt hittem” erejéig, és várom, hogy valaki – lehetőleg Andy Reeves – odalépjen hozzám. De senki nem jön. Körbepillantok. A falon levő poszteren négy boldog, kiegyensúlyozott, Viagrára szemlátomást nem szoruló idős ember látható. Mellkasukon keresztben CSÜTÖRTÖK DÉLUTÁNI NYEREMÉNYAKCIÓN – OLCSÓ ITALOK felirat. A bárpultnál néhány, idősgondozónak tippelt fazon valami piros italt tölt az előttük levő műanyag poharakba.

Amikor az *Édes Caroline* véget ér, a népek hangos füttyögéssel, hujjogással fejezik ki tetszésüket. Szinte már várom a következő számot – élvezem az idillt –, de a hullámos hajú zongorista feláll, és rövid szünetet jelent be.

A vendégek csalódottan zúgolódnak.

– Öt perc – mondja a zongorista. – Addig iganak valamit! Utána kérni is lehet majd.

Ez kicsit kiengeszteli őket. A zongorista kihalássza a borraivalót az óriás konyakospohárból, és elindul felém.

– Dumas nyomozó?

Bólintok.

– Andy Reeves vagyok.

Az első, ami feltűnik: a beszédhangja kissé fátyolos.

Mondhatnám suttogó.

Leül mellém. Próbálok megsaccolni a korát. Bármilyen bizarr kozmetikai kezeléstől fénylik is az arca, nem lehet több ötvenötnél. Bár ha azt veszem, a bázis csak tizenöt éve zárt be. Végül is miért kéne többnek lennie?

Körbenézek.

– Ez a hely... – mondom.

– Mi van vele?

– Elég nagy kontraszt a mezőgazdasági minisztériumhoz képest.

– Tudom – tárja szét a karját. – Mit mondhatnék? Környezetváltozásra volt szükségem.

– Vagyis már nem dolgozik a kormánynak?

– Már nyugdíjba mentem. Mikor is? Úgy hét éve. Huszonöt évig dolgoztam a mezőgazdasági minisztériumnak. Tisztes nyugdíjam van, és most a szenvedélyemnek élek.

– A zongorázásnak.

– Úgy van. Persze nem itt. De hát valahol el kell kezdeni, nem?

Alaposan megtanulmányozom az arcát. A barnaság nem a naptól van, sokkal inkább a szoláriumtól vagy valami kencétől. A haja vonalánál jól látszik, hogy a bőre nagyon világos.

– De – bólintok.

– A régi westbridge-i irodámban is volt egy zongora. Folyton azt püföltem. Segített kikapcsolni, ha túl stresszes volt a munka. – Fészkelődik egy sort, és megvillantja hatalmas fogait, amelyek olyan hófehérek, hogy akár zongorabillentyűnek is elmennének. – Nos, mit tehetek magáért, nyomozó úr?

Rögtön a közepébe vágok.

– Milyen munka folyt a katonai bázison?

– Katonai bázison?

– Régen az volt – mondom. – Niké rakétabázis.

– Ó, igen, tudom – csóválja a fejét. – Nem mindennapi történelme van a helynek, nem igaz?

Nem mondok rá semmit.

– De az jóval azelőtt volt, hogy mi beköltöztünk. A mi időnkben csak egy irodakomplexum volt, nem katonai bázis.

– A mezőgazdasági minisztérium irodakomplexuma – mondom.

– Pontosan. Az volt a munkánk, hogy a legújabb tudományos eredmények felhasználásával és a leghatékonyabb gazdálkodási módszerek segítségével felügyeljük az élelmiszer-termelést, a mezőgazdálkodást, a természeti erőforrásokat, a vidékfejlesztést, az élelmezésügyet és a kapcsolódó területeket.

Betanult szövegnek tűnik. Nyilván, mert az is.

– Miért pont ott? – kérdezem.

– Tessék?

– A mezőgazdasági minisztériumnak Washingtonban van az irodája, az Independence Avenue-n.

– A központ ott van, persze. Mi egy kirendeltség voltunk.

– De miért pont ott, az erdő közepén?

– Miért ne? – emeli a kezét az ég felé. – Remek hely volt. A munkánk egy része, nos, nem akarok dicsekedni vagy szebb színben feltüntetni a valóságot, de az ott végzett kutatásaink egy része szigorúan titkos volt. – Előrehajol. – Látta a *Szerepcsere* című filmet?

– Eddie Murphy, Dan Aykroyd, Jamie Lee Curtis – sorolom.

Láthatóan elégedett a válasszal.

– Igen, ez az. Talán emlékszik, hogy a Duke fivérek megpróbálták benne manipulálni a narancslépiacot.

– Igen, emlékszem.

– És arra emlékszik, hogyan? – Elmosolyodik, amikor látja rajtam, hogy igen. – A Duke fivérek egy kormánytisztviselőt kentek meg, hogy szerezzék meg nekik a mezőgazdasági minisztérium által havonta készített előzetes termésbecslési jelentést. A mezőgazdasági minisztérium jelentését. Azok ugyebár mi voltunk. A kutatásaink egy része valóban ilyen fontos volt. Ezért nagyfokú titoktartásra és biztonságra volt szükség.

Bólintok.

- Tehát ezért kellett a kerítés meg a tiltó táblák?
- Pontosan – tárja szét a kezét. – Hol lett volna erre alkalmasabb hely, mint egy egykori katonai bázis területén?
- Előfordult, hogy valaki figyelmen kívül hagyta a tiltó táblákat?

Most először veszem észre, hogy a mosolya eltorzul.

- Mire gondol?
- Volt dolguk behatolókkal?
- Néha – veti oda közömbösen. – Volt, hogy belógott pár suhanc piálni meg füvezni.
- És mi történt?
- Hogy érti?
- Ezek a suhancok végeredményben figyelmen kívül hagyták a tiltást.

– Ha úgy vesszük.

– És aztán mit csináltak?

– Semmit. Egyszerűen csak elsétáltak a tábla mellett.

– És maguk ilyenkor mit csináltak?

– Semmit.

– Semmit?

– Esetleg rájuk szóltunk, hogy ez magánterület.

– Esetleg, vagy tényleg rájuk szóltak? – kérdezem.

– Néha tényleg rájuk szóltunk, azt hiszem.

– És ez pontosan hogy nézett ki?

– Pardon?

– Vegyünk egy példát! Egy gyerek elsétál a tábla mellett.

Maguk mit csináltak?

– Miért kérdezget ilyeneket?

– Csak válaszoljon, legyen szíves! – erősködöm.

– Rászóltunk, hogy forduljon vissza. Felhívtuk a figyelmét, hogy itt illetéktelenül tartózkodik.

– Ki hívta fel a figyelmét? – kérdezem.

– Nem értem.

– Maga hívta fel a figyelmét?

– Nem, természetesen nem.

– Akkor ki?

– Valamelyik őr.

– Őrizték az erdőt?

– Pardon?

– A táblák bő negyven méterre voltak a kerítéstől.

Reeves eltöpreng.

– Nem, ilyen messze nem voltak kint örök. Csak a létesítmény peremére koncentráltak.

– Vagyis addig valószínűleg észre sem vették a behatolókat, amíg el nem értek a kerítéshez, jól mondom?

– Nem értem, miért fontos ez...

Sebességet váltok.

– Hogyan vették észre a behatolókat? Vizuálisan? Vagy kameráik is voltak?

– Azt hiszem, volt néhány...

– Csak *hiszi*? Miért, nem emlékszik?

Alaposan próbára teszem a türelmét. Persze nem véletlenül. Dobolni kezd a körmével az asztalon. Hosszú körmei vannak. Vigyorgó fogai közt azt suttozja:

– Meddig túrjem még az alkalmatlankodását, nyomozó?

– Oké, értem, bocsánat – mondom. Kíváncsian oldalra hajtom a fejem. – Akkor hadd kérdezzek valami mást: miért szállnak le lopakodó Black Hawkok egy mezőgazdasági minisztériumi – ujjaimmal idézőjelet formálok – irodakomplexum területén az éjszaka közepén?

„Ki a nyulat a bokorból”, ahogy a keresztlányaim mondanák.

Reeves erre nem számított. Szája, ha csak egy pillanatra is, tátva marad. Arca lefagy. Hüllőszerűen elhúzza a száját.

– Fogalmam sincs, miről beszél – suttozja.

Mélyen a szemébe nézek. Állja, de túl hosszúra nyújtja. Nem tetszik ez nekem. A szemkontaktus elvileg az őszinteség jele, de ha túl hosszúra nyújtják, az nézeteltérést jelez.

– Ennek már tizenöt éve, Reeves.

Továbbra is bámul.

– Nem érdekel, mit csináltak ott. – Keményítek. – Csak tudni akarom, mi történt a testvéremmel.

Ugyanaz a hangerő, ugyanaz a hanglejtés, ugyanaz a válasz:

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– A testvéremről, Leo Dumas-ról.

Úgy tesz, mintha elgondolkodna. Mintha próbálná előkotorni a nevet az emlékezetéből.

– Akit elütött a vonat egy Diana Styles nevű lánnyal együtt.
– Ó, Augie lánya. – Reeves a fejét ingatja, olyan manírral, mint amikor az ember más tragédiájáról beszél. – A maga testvére volt az a fiatalember, akivel együtt meghalt?

Tudta. Tudom, hogy tudta. Tudja, hogy tudom.

– Őszintén sajnálom.

A leereszkedés úgy csöppen ki ajkai közül, mint juharszirup egy darab palacsintára. Persze szándékosan. Így akar visszavágni.

– Mint mondtam, nem érdekel, mi folyt azon a bázison – próbálkozom. – Szóval ha azt akarja, hogy befejezzem a kutakodást, nincs más dolga, mint elmondani az igazságot. Hacsak...

– Hacsak mi?

– Hacsak nem maga ölte meg a testvéremet – mondom.

Reeves nem kapja be a csalit. Feltűnően az óráját lesi. A vendégekre néz, már menne vissza a zongorához.

– Letelt a szünet.

Feláll.

– Mielőtt visszamenne – mondom.

Előveszem a telefonom. A videó már elő van készítve. Ahhoz a részhez állítottam, ahol a helikopter felbukkan. Megnyomom a lejátszást, és odatartom elé. Még a szolizín is leszápad róla.

– Fogalmam sincs, mi ez – suttogja alig hallhatóan.

– Dehogyan sincs. Ez egy Sikorsky Black Hawk lopakodó helikopter, ami a mezőgazdasági minisztérium állítólagos irodakomplexuma felett lebeg. Ha nézi még egy kicsit a felvételt, a helikopter le fog szállni. Azután pedig egy embert fog látni, narancssárga rabruhában, amint kiszáll a gépmadárból.

Ez költői túlzás – igazából csak egy narancssárga foltot látni –, de most pont erre a költői túlzásra van szükség.

– Nem tudja bizonyítani...

– Dehogyanem! Ott a dátumkijelző. A jellegzetes épületek. A táj is jól felismerhető. A hangot levettem, amúgy a felvételt végig narrálják. – Még egy költői túlzás. – A srácok, akik a felvételt csinálták, pontosan elmondják, hol vannak és mit látnak.

Ölni tudna a szemével.

– És még valami – mondom. – A felvételen három kamasz

fiút hallani. Mind a három meghalt rejtélyes körülmények között.
Az egyik vendég bekiabál.
– Hé, Andy, eljátszod a *Livin' on a Prayer*-t?
– Utálom Madonnát! – mondja egy másik.
– Az a *Like a Prayer*, te idióta! A *Livin' on a Prayer* az Bon Jovi.
– Anyád az idióta!
Reeves nem foglalkozik velük. Felém fordul. A színjátéknak vége. A fátyolos suttogás érdesre vált.
– Ez az egyetlen másolat?
– Igen – mondom. – Voltam olyan ostoba, hogy idejöttem további kópiák nélkül.
– Ha ez a felvétel az, aminek állítja, és aláhúzom a *ha* szót – sziszegi –, a nyilvánosságra hozása szövetségi bűncselekmény, ami börtönbüntetéssel sújtható.
– Andy?
– Mi az?
– Úgy nézek ki, mint aki megijedt?
– Ha megteszi, hazaárulást követ el.
A higgadt arcomra mutatok, nyomatékosan jelezve, hogy semmilyen formában nem rémiszt meg a fenyegetése.
– Ha bárkinek meg meri mutatni...
– Hadd nyugtassam meg, Andy! Ne fájjon emiatt feleslegesen a kobakja. Ha nem mondja el, amire kíváncsi vagyok, mérget vehet rá, hogy megmutatom. Kiteszem a Twitterre, a Facebookra, a maga nevével együtt. – Úgy teszek, mintha körmölnék. – Sima e-vel, vagy ea-val írja a nevét?
– Semmi közöm a testvéréhez.
– Na és a barátnőmhöz? A neve Maura Wells. Hozzá sincs semmi köze?
– Te jó ég! – Andy Reeves lassan megrázza a fejét. – Fogalma sincs, igaz?
Nem tetszik, ahogy mondja. A hirtelen magabiztosság. Nem tudom, hogy reagáljak, így egyszerűen rákérdezek.
– Akkor mondja el!
Egy másik vendég is bekiabál.
– Játszd el a *Dont Stop Believin'*-t, Andy! Az a kedvencünk.
– Sinatra!

– Journey!

Egyetértő zsidongás. Valaki rákezd: „Just a small town girl.”
A társa folytatja: „Livin’ in a lonely world.”

– Egy pillanat, uraim! – int Reeves. Mosolyog, láthatóan élvezi a figyelmet.

– Kíméljék a hangszáloikat!

Visszafordul és a fülemhez hajol.

– Ha nyilvánosságra meri hozni a felvételt, Mr. Dumas –
suttogja –, megölöm magát is és mindenkit, aki csak közel áll
magához. Világosan beszéltem?

– Mint a nap – bólintok. Majd hirtelen odanyúlok, és
megszorítom a mogyoróit.

Az üvöltése betölti a teret.

Pár öreg főszer ijedten felpattan. Miután eleresztem, Reeves
úgy huppan a földre, mint egy partra vetett hal.

A fiatal főszer, a kísérők odagyűlnek. Hátralépek és
előkapom a jelvényemet.

– Mindenki maradjon ott, ahol van! – figyelmeztetem őket. –
Ez egy rendőrségi akció!

Az öreg szivaroknak nem tetszik a dolog. És három kísérőnek
sem. Közelebb jönnek és körbevesznek. Előkapom a mobilom, és
gyorsan csinálok néhány képet.

– Mégis mit képzelsz? – mordul rám pár öreg. – Ha tíz évvel
fiatalabb lennék... Ezt nem teheti... Livin’ on a Prayer!

Valaki letérdel, hogy pártfogásba vegye a pórul járt Reevest.
A kísérők közelebb jönnek.

Valahogy véget kell vetnem ennek.

Megvillantom a pisztolytokomat. Nem rántok fegyvert, a
látványa is elég, hogy elrettentse őket.

Egy öreg szivar az öklét rázza felém.

– Fel fogjuk jelenteni!

– Ahogy jónak látják – mondom.

– Jobb, ha most elhúzza a belét!

Egyetérttek. Öt másodperc múlva már kint is vagyok.

Huszonegyedik fejezet

Egyáltalán nem tartok attól, hogy feljelentenek. Andy Reeves ki fogja heverni, és ha kiheverte, nem akarja majd, hogy bárki jelentse az esetet.

Momentán sokkal jobban aggaszt Reeves fenyegetése. Négy embert – téged, Dianát, Rexet és Hanket – meggyilkoltak. Igen, mostantól ezt a kifejezést fogom használni. Az állítólagos balesetet és az öngyilkosságot el lehet felejteni. Téged úgy öltek meg, Leo! És vesszek meg, ha ezt annyiban hagyom!

Felhívom Ellie-t. Nem veszi fel. *Franca!* A telefonomra nézek. Lecsekkolom Reeves fotóját. A padlón görnyed fájdalmas ábrázattal, de a lényeg, hogy jól kivehető. Csatolom Ellie-nek ezzel a szöveggel:

Kérdezd meg Lynnt, felismeri-e!

Hazaindulok, de eszembe jut, hogy még nem is ettem. Jobbra fordulok, és megcélzom az Armstrong bisztrót. Nonstop nyitva tart. Az ablakon át látom, hogy Bunny van szolgálatban. Épp szállnék ki, amikor a mobilom megcsörren. Ellie az.

– Szia! – mondja.

– Szia!

Ebből mindketten tudjuk, hogy túl messzire mentünk.

– Hol vagy most? – kérdezi.

– Az Armstrongban.

– Fél óra, és ott vagyok.

Kinyomja. Kiszállok és elindulok bisztró felé. Két húsz körüli csaj a bejáratnál cigizik. Az egyik szőke, a másik barna. Kinézetük alapján vagy fotómodellek vagy leendő valóságshow-hősök. Épp egy nagy slukkot vesznek, amikor elmegyek mellettük. Megállok és megfordulok. Észreveszik, hogy őket figyelem. Még folytatják a beszélgetést, de a szemük sarkából engem néznek. Nem mozdulok. Abbamarad a csevej.

A szőke rám néz.

– Nem tetszik valami?

– Lehet, hogy simán be kéne mennem – mondom. – Lehet, hogy a saját dolgommal kéne törődnöm. De előbb muszáj

mondanom valamit!

Úgy néznek rám, mint valami bolondra.

– Szépen kérem, ne dohányozzatok! – mondom.

A barna csípőre teszi a kezét.

– Ismerjük egymást?

– Nem – mondom.

– Akkor zsarú vagy, vagy mi a franc?

– Az vagyok, de ez most mellékes. Apám tüdőrákban halt meg a dohányzás miatt. El is sétálhattam volna mellettetek, de meg is menthetem az életeteket. Lehet, hogy nem hallgattok rám, de ha elégszer csinálom, talán akad legalább egyetlenegy ember, aki elgondolkodik, és esetleg abba is hagyja. Úgyhogy most arra kérlek benneteket – ha úgy tetszik, könyörgök –, hogy ne dohányozzatok!

Ennyi.

Már megyek is tovább. A kasszánál Stavros ül. Ad egy pacsit, és a sarki bokszt felé bök. Szingli csávó vagyok, utálok főzni, úgyhogy sokat vagyok itt. Mint a legtöbb New Jersey-i étteremé, az Armstrong étlapja is Biblia hosszúságú. Bunny nem fáraszt, a napi ajánlatot mutatja. A lazacos kuszkusza bök, és rám kacsint.

Kinézek az ablakon. A két csaj még mindig kint van. A barna háttal áll, kezében ott a bagó. A szőke szűrős szemmel néz, de nála már nincs cigi. Feltartom a hüvelykujjamat. Elfordul. Lehet, hogy már amúgy is elszívta, de szeretem azt hinni, hogy az én érdemem.

Majdnem végzek az evéssel, amikor Ellie betoppan. Stavros arca felderül, amikor meglátja. Talán túlzás azt állítani, hogy ahová csak belép, ott fény gyúl, de a jóság, a tisztesség és az erény átlagos szintjét megemeli.

Ez az első eset, hogy erre nem vennék mérget.

Becsusszan velem szembe, egyik lábát maga alá húzza.

– Mutattad a fotót Lynn-nek? – kérdezem.

Bólint.

– Még nem írt vissza.

Látom, hogy a könnyeivel küzd.

– Ellie?

– Van még valami, amit nem mondtam el.

– Mit?

– Két éve, amikor egy hónapig Washingtonban voltam.
Bólintok.

– Azon a hajléktalankonferencián.

– Persze – szipogja. – Konferencia, ami egy hónapig tart?

Nem tudom, hova akar kilyukadni, úgyszólván csendben maradok.

– Ennek amúgy semmi köze Maurához. Én csak...
Odanyúlok, és megfogom a karját.

– Mi az?

– Te vagy a legjobb ember, akit ismerek, Nap! Tűzbe tenném érted a kezem. Mégsem mondtam ezt el neked.

– Mit nem mondtál el?

– Bobot...

Tűkön ülök.

– Volt az a nő a munkahelyén. Bob kezdett később kimaradozni. Egyik nap megleptem. Azok ketten épp...

A szívem hasad meg. Nem tudom, mit mondhatnék, és nem tudom, akarja-e egyáltalán, hogy mondjak valamit, így inkább megszorítom a kezét. Szeretnék valami vigaszt nyújtani neki. De ezt már elcsesztem.

Egy hónapos konferencia. Persze.

A legjobb barátom a kínok kínját élte át. És én még csak észre sem vettem.

Ez ám a mesterdetektív!

Ellie a szemét törülgeti. Magára erőltet egy mosolyt.

– Most már oké. Azóta tisztáztuk Bobbal.

– Akarsz beszélni róla?

– Most nem. Azért jöttem, hogy elmondjak valamit Mauráról. A neki tett ígéreteimről.

Bunny jön oda, étlapot tesz Ellie elé, és rákacsint. Miután elmegy, nem tudom, hogyan folytassam. Ellie sem. Végül kinyögöm.

– Szóval ígéretet tettél Maurának.

– Igen.

– Mikor?

– Aznap éjjel, amikor Leo és Diana meghalt.

Mintha képen töröltek volna.

Bunny jön vissza. Kérdezi Ellie-t, választott-e valamit. Ellie egy koffeinmentes kávét kér. Én egy mentateát. Bunny azt kérdezi, nem kóstoljuk-e meg a banánpuddingot. Állítólag mennyei. Egyikünk sem kér.

– Aznap éjjel – ismétlem. – A haláluk előtt vagy után?

A válasz örvényként húz lefelé.

– Is-is.

Nem tudom, mit mondjak, illetve jobbnak látom, ha inkább nem mondok semmit. Ellie kibámul a parkolóra.

– Ellie?

– Meg fogom szegni a neki tett ígéretemet – mondja. – De Nap!

– Mi az?

– Nem fog tetszeni, amit hallasz.

~~~

– Hadd kezdjem az utána levővel! – mondja.

A biztró lassan kiürül, amit egyáltalán nem bánunk. Bunny és Stavros a biztró másik végébe kalauzolják az újonnan érkezőket, hogy hagyjanak nekünk egy kis teret.

– Maura eljött hozzám – mondja.

Várom, hogy folytassa, de hiába.

– Aznap éjjel?

– Igen.

– Hánykor?

– Hajnali három körül. A szüleim akkoriban mentek szét, és apa... a kedvemben akart járni, ezért hálósobát csinált nekem a garázsból, ami egy kamasz számára nagyon nagy dolog. A barátaim bármikor átjöhetnek, mivel ahhoz, hogy bejöjjenek a szobámba, senkit nem kellett felébreszteniük.

Anno én is hallottam a pletykákat arról, hogy Ellie hátsó ajtaja mindig nyitva állt, de ez még azelőtt volt, hogy közelebb kerültünk volna egymáshoz. Még azelőtt, hogy a tesóm és Ellie legjobb barátnője, Diana a síneken lelte volna halálát. Eltöprengek. A két legszorosabb kapcsolatomban Ellie és Augie, és mind a kettő abból a tragikus éjszakából származik.

– Szóval, amikor először hallottam a kopogást, nem

tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Több barátom is tudta, hogy ha még nem mer hazamenni – mert mondjuk túlságosan ki van ütve –, bármikor átruccanhat hozzám.

– Járt már nálad máskor is korábban? – kérdezem.

– Nem, soha. Tudom, hogy ezt már meséltem, de egy kicsit mindig is csodáltam Maurát. Mindig olyan laza és vagány volt. Sokkal vagányabb, mint mi, többiek. Sokkal érettebb, talpraesettebb. Ugye érted?

Bólintok.

– Na és miért kopogott be akkor hozzád?

– Én is ezt kérdeztem tőle, de totál ki volt borulva. Sírt, hisztérikus volt. Ami nekem furcsa volt, mert korábban mindig úgy tűnt, mintha fölötte állna mindennek. Kellett vagy öt perc, mire lenyugtattam. Csupa kosz volt. Azt hittem, megtámadták, vagy ilyesmi. A ruháját kezdtem vizsgálgatni, nincs-e elszakadva. Ezt a traumatanfolyamon tanultam. Aztán amikor kezdett végre lenyugodni, minden olyan gyorsan történt. Nem tudom máshogy mondani. Mintha valaki pofon vágta volna, és rákiáltott volna, hogy „Térj magadhoz!”

– Aztán mit csináltál?

– Felbontottam az üveg Fireball whiskyt, amit az ágyam alatt rejtegettem.

– Te?

A fejét rázza.

– Te tényleg azt hiszed, hogy mindent tudsz rólam?

Most már nyilvánvaló, hogy nem, mondom magamban.

– De nem kért. Azt mondta, muszáj, hogy most tiszta legyen a feje. Azt kérdezte, maradhat-e egy darabig. Mondtam, hogy persze. Az igazat megvallva még hízelgő is volt számomra, hogy engem választott.

– Mindez hajnali háromkor?

– Ja, úgy a körül.

– Vagyis akkor még nem tudtál Leóról és Dianáról.

– Nem.

– Maura elmondta?

– Nem. Csak annyit mondott, hogy muszáj valahol elrejtőznie. – Ellie közelebb hajol. – Aztán mélyen a szemembe nézett, hogy meg kell ígérenem valamit. Te is tudod, milyen

szuggesztív tud lenni. Megígértette velem, hogy senkinek nem mondom el, hogy itt járt. Még neked sem.

– Külön említette a nevemet?

Ellie bólint.

– Először azt hittem, összevesztetek, de ahhoz túlságosan félt. Azt hittem, azért jött hozzám, mert én vagyok a Megbízható Ellie. Sokan voltak, akik közelebb álltak hozzá. Sokat filóztam ezen. Miért pont én? Ma már értem.

– Mit?

– Hogy miért pont hozzám jött. Hallottad az anyját. Keresték azok az alakok. Akkor ezt nem tudtam. De Maura nyilván tudta, hogy mindenkit, aki csak közel áll hozzá, figyelni és faggatni fognak.

Bólintok.

– Tehát haza nem mehetett.

– Úgy van. És nyilván azt is tudta, hogy téged is figyelni fognak. Hogy ki fogják kérdezni az apádat. Ha meg akarták találni, a hozzá közel állókat kellett megkérdezniük.

Most már értem.

– Ti nem igazán voltatok barátok.

– Pontosan. Sejtette, hogy nálam nem fogják keresni.

– Na de mit akartak tőle? Miért keresték?

– Nem tudom.

– Nem kérdezted?

– Dehogynem. De nem árulta el.

– És te annyiban hagytad?

Ellie nem akar kinevetni.

– Nem emlékszel, milyen meggyőző tudott lenni?

Dehogynem. Világos.

– Később rájöttem, hogy Maura ugyanazért nem mondott el nekem sem semmit, amiért az anyjának sem.

– Hogy védjen benneteket.

– Úgy van.

– Ha nem tudsz semmit – folytatom –, nem tudsz kikotyogni semmit.

– Megígértette velem, Nap. Megesküdtem, hogy amíg önszántából vissza nem jön, nem mondom el senkinek. Én csak be akartam tartani az ígéretem. Tudom, hogy mérges vagy

miatta. De volt valami abban, ahogy rám nézett... muszáj volt tartani a számat. És féltem is, hogy valami nagyon nagy baj lesz, ha elárulom. Még most is, hogy itt ülünk, úgy érzem, rosszul tettem, hogy elmondtam. Nem akartam elmondani.

– Mégis miért gondoltad meg magad?

– Túl sokan halnak meg, Nap. És nem tudom, Maura nincs-e köztük.

– Gondolod, hogy már nem él?

– Az anyjával afféle védszövetséget kötöttünk. Az az első hívás a munkahelyére... azt is én hoztam össze. Lynn ezt direkt nem mondta el neked. Hogy engem védjen.

Nem tudom, mit mondhatnék.

– Hazudtál nekem, annyi éven át!

– Olyan voltál, mint egy megszállott!

Már megint ez a szó. Ellie szerint megszállott vagyok. David Rainiv szerint Hank megszállott volt.

– Ha beszéltem volna az ígéretemről – magyarázza Ellie –, nem tudom, hogyan reagáltál volna.

– Az csak rám tartozik, mire hogy reagálok.

– Lehet. Az meg csak rám, hogy megtartom-e az ígéretemet.

– Még mindig nem értem. Meddig maradt nálad?

– Két éjszakát.

– Aztán?

Ellie vállat von.

– Mire hazamentem, már nem volt ott.

– Semmi cetli? Semmi üzenet?

– Semmi.

– És azóta?

– Dettó semmi. Azóta nem láttam és nem is hallottam felőle.

Valami nem áll össze.

– Várj csak! Mikor értesültél Leo és Diana haláláról?

– Másnap, hogy megtalálták őket. Felhívtam Dianáékat, kérdeztem, otthon van-e, mire – megint könnybe lábad a szeme – az anyukája... Istenem, a hangja!

– Audrey Styles mondta el telefonon?

– Nem. Arra kért, menjek át. De hallottam a hangján. Futottam, ahogy bírtam. Leültetett a konyhában. Miután elmondta, hazamentem, hogy megkérdezzem Maurát. De

addigra eltűnt.

Még mindig nem áll össze.

– De... úgy értem, rá kellett volna jönnöd, hogy a két dolog összefügg.

Nem válaszol.

– Maura elmegy hozzád aznap éjjel, amikor Leo és Diana meghalt – mondom. – Gondolhattad volna, hogy a kettőnek köze van egymáshoz!

Ellie tétován bólint.

– Persze, gondoltam, hogy nem lehet véletlen.

– És mégsem szóltál senkinek?

– Mondom, hogy megígértem!

– A legjobb barátnőd előtte nap halt meg – mondom. – Hogyhogy nem mondtad el senkinek?

Ellie lehajtja a fejét. Várom.

– Te voltál a legfelelősségteljesebb lány az egész suliban – mondom. – Értem én, hogy meg akartad tartani az ígéreted. Ez teljesen oké. De onnantól, hogy megtudtad, hogy Diana halott...

– Mindenki azt hitte, hogy baleset volt, nem emlékszel? Vagy valami bizarr kettős öngyilkosság. Bár ezt én sosem hittem. De azt nem gondoltam, hogy Maurának bármi köze lehet hozzá.

– Ugyan már, Ellie, nem lehetsz ennyire naiv! Hogyhogy nem mondtad el senkinek?

Megint lehajtja a fejét. Most már sejtem. Titkol valamit.

– Ellie?

– Valakinek elmondtam.

– Kinek?

– Most hogy visszagondolok, ez is része volt Maura zsenialitásának. Mit mondhattam volna bárkinek is? Hisz fogalmam sem volt, hol van.

– Kinek mondtad el?

– Diana szüleinek.

Ledermedek.

– Elmondtad Augie-nak és Audrey-nak?

– Igen.

– Augie... – Azt hittem, már nem lehet meglepni, de tévedtem. – Augie tudott róla, hogy Maura nálad járt?

Bólint. Forog körülöttem a világ. Ezek után kiben higgyen az

ember, Leo? Ellie hazudott nekem. Augie hazudott nekem. És még? Meg persze anya. Amikor azt mondta, mindjárt visszajön.

Vajon apa is hazudott?

És te?

– És Augie mit mondott? – kérdezem.

– Megköszönte, hogy elmondtam. Biztatott, hogy tartsam az ígéretem.

Beszélnem kell Augie-val. Muszáj átmennem hozzá, hogy megtudjam, mi a fene folyik itt. De aztán eszembe jut, amit Ellie mondott.

– Azt mondtad, is-is.

– Mi?

– Amikor megkérdeztem, mikor járt nálad Maura, a tesómék halála előtt vagy után, azt mondtad, is-is.

Rábólint.

– Az utána levőt már elmondtad. Mi a helyzet az előtte levővel?

Félrenéz.

– Mi az? – kérdezem.

– Ez az a rész – mondja –, ami nem fog tetszeni.

Huszonkettedik fejezet

Az utca túloldaláról figyelte őket az Armstrong biztró ablakán át. Tizenöt évvel ezelőtt, miután lövések zaja törte meg az éjszaka csendjét, elmenekült, és pár órára elrejtőzött. Amikor kimerészkedett és meglátta a parkoló kocsikat, benne azokkal az alakokkal, már biztosan tudta. A buszállomás felé indult. Mindegy volt, melyik buszra száll. Csak el innen. Az összes Westbridge-ből induló járat végállomása Newark vagy New York. Onnan könnyebben talál barátokat és segítséget. De elég késő volt. Alig járt már busz ilyenkor. És ami még rosszabb, amikor a Karim téri állomás közelébe ért, megint észrevette a kocsiban várakozó alakokat. A következő két éjszakát Ellie-nél töltötte. Utána három napig a rajztanára, Hugh Warner livingstoni pincestúdiójában húzta meg magát. Mr. Warner nőtlen ember volt. Haját lófarokban hordta, és folyton vízpipázott. De onnan is továbbállt. Mr. Warnernek volt egy barátja Alphabet Cityben. Két napig nála maradt. Levágatta és szőkére festette a haját. Pár hétig turistákat zsebelt a Central Parkban, de amikor egy connecticuti, szolgálaton kívüli rendőr majdnem tetten érte, tudta, hogy ennek véget kell vetnie. Egy kéregetőtől hallott egy brooklyni fickóról, aki iratokat hamisít. Vett négy új személyazonosságot. Az igazolványok nem voltak tökéletesek, de ahhoz elég jók voltak, hogy ideiglenes munkát szerezzen. A következő három évben folyamatosan vándorolt. Cincinnatiben egy falatozóban pincérnősködött, Birminghamben a Piggly Wiggly szupermarketben pénztárosként dolgozott. Daytona Beachben egy szál bikiniben üdülőhasználati jogot árult, amit mocskosabb melónak érzett, mint amikor turistákat rabolt ki. Az utcán, nyilvános parkokban, (általában tiszta) motelekben és különböző furá fazonoknál aludt. Tudta, hogy ha folyamatosan változtatja a helyét, biztonságban lesz. Körözést nem adhattak ki ellene, plakátot nem ragaszthattak ki az arcképével. Keresték, de a lehetőségeik korlátozottak voltak. A nyilvánosság segítségére sem számíthattak. Különböző vallási csoportokhoz csatlakozott. Eljátszotta, mennyire tiszteli az öntömjénező lelki vezetőjüket,

így koszthoz és kvártélyhoz jutott, és viszonylagos biztonságban érezhette magát. Félreeső úri klubokban táncolt – érdekes eufemizmus, mert lényegében egyik sem fedte a valóságot –, ahol a pénz jól jött, a figyelem viszont annál kevésbé. Kétszer kirabolták, megverték. Egyik este komoly pácba került. A helyzet tarthatatlanná vált. Fogta magát, és továbbállt. Onnantól kést hordott magánál. Egy denveri parkolóban két férfi rátámadt. Az egyiket hason szúrta, a szájából vér folyt. Elfutott. Lehet, hogy a fickó meg is halt. Sosem tudta meg. Időnként közösségi főiskolákon ögyelgett, ahol elég laza volt a biztonság. Néha előadásokra is bejárt. Milwaukee környékén megpróbált egy kicsit megállapodni. Ingatlanügynöknek állt, de egy szerződéskötés során az egyik ügyvéd észrevette, hogy valami nem stimmel az irataival. Dallasban egy utcafronti könyvelőirodánál adóbevallásokat készített. Az iroda úgy hirdette magát, hogy mérlegképes könyvelőket alkalmaz, de valójában csak egy háromhetes tanfolyamot végzett el a Marriott szállóban. Most először fordult elő – talán mert már kezdte felőrölni a magány –, hogy egy munkatársa, Ann Hannon személyében igazi barátira lelt. Ann kedves lány volt, jól kijöttek egymással. Szobatársak lettek. Együtt jártak pasizni, moziba, egyszer még nyaralni is együtt mentek San Antoniába. Ann Hannon volt az első ember, akiben megbízott annyira, hogy felfedje neki az igazságot, de mindkettejük érdekében természetesen soha nem mondta el. Egyik nap épp munkába ment, amikor az iroda ablakán benézve két öltönyös alakot szúrt ki újsággal a kézben. Gyakran voltak ügyfelek a váróban, de ezek a fickók valahogy gyanúsak tűntek. Láttá Ann arcát is az üvegen át. Mindig mosolygós barátnője most nem mosolygott. Így hát kereket oldott. Kész, pont. Annt később sem hívta fel, hogy elbúcsúzzon. Azon a nyáron egy konzervgyárban dolgozott Alaszkaiban. Utána három hónapig határozott idejű megbízással utazásokat árult egy Skagwayból Seattle-be tartó turistahajón. Útközben akadt egy-egy kedves pasas. De a legtöbb nem volt kedves. A legtöbb minden volt, csak kedves nem. Ahogy teltek az évek, kétszer is előfordult, hogy valaki felismerte mint Maura Wells. Egyszer Los Angelesben, egyszer Indianapolisban. Ha jobban belegondol, várható volt. Ha az ember az utcán és

nyilvános helyeken tölti az életét, valaki előbb-utóbb kiszúrja. Nem nagy ügy. Sosem csinált úgy, mintha tévednének, sosem tagadta le, hogy ő az. Mindig kéznél volt egy jó fedősztori, általában az, hogy egyetemre jár. Abban a pillanatban, ahogy elváltak, már el is tűnt. Mindig volt egy B terve, mindig tudta, hol a legközelebbi kamionparkoló, mivel ilyen külsővel ez a legegyszerűbb módja a fuvarszerzésnek. A pasik odavoltak meg vissza, ha felvehették. Ha időben odaért, azt is megfigyelhette, amikor ebédelnek és beszélgetnek. Próbálta kitalálni, melyik a legkevésbé erőszakos. Általában meg lehet mondani. Persze tévedhet is az ember. Női sofőröktől sosem kért fuvart, mivel a női kamionosok különösen gyanakvók és bizalmatlanok. Attól félt, egyszer feladnák. Mostanra egy csomó parókája és dioptria nélküli szemüvege volt. Ez elég álca arra az esetre, ha bárki bármit elfecsegne.

Különböző elméletek vannak arról, hogy ahogy öregszünk, miért érezzük úgy, hogy az évek egyre gyorsabban peregnek. A legnépszerűbb egyben a legkézenfekvőbb is. Ahogy öregszünk, minden egyes év egyre kisebb hányada az életünknek. Amikor tízévesek vagyunk, egy év tíz százalék. Ötvenévesen két százalék. Nemrég olvasott egy elméletről, amely elveti ezt a magyarázatot. A teória szerint az idő akkor telik gyorsabban, ha a megszokott mókuserékben vagyunk, ha nem tanulunk semmi újat, ha beleragadtunk egy élethelyzetbe. Az idő lelassításának kulcsa, ha új élményeket, új tapasztalatokat gyűjtünk. Jöhet azzal bárki, hogy a vakáció hete szemvillanás alatt elröppent, de ha jobban belegondol, az a hét valójában sokkal hosszabbnak tűnt, mint egy munkában töltött egynapi robot. Azért panaszkodunk, hogy túl gyorsan elrepült, mert jól éreztük magunkat, és nem azért, mert úgy éreztük volna, hogy az idő gyorsabban telt. Ha le akarod lassítani az időt, az alábbi teóriát tekintsd mérvadónak: ha azt akarod, hogy a napjaid tovább tartsanak, fogj bele valami újba! Utazz el egzotikus helyekre! Iratkozz be egy tanfolyamra!

Bizonyos értelemben így telt az élete.

Egészen Rexig. Egészen az újabb lövöldözésig. Egészen Hank haláláig.

Az ablaküvegen át látja Nap lesújtott ábrázatát. Tizenöt év

után most látta először. Élete legnagyobb elmulasztott lehetősége. Be nem járt útja. Vajon mi lett volna, ha... Felszínre törnek az érzelmei. Nem fogja vissza őket.

Egy ponton az árnyékból is előlép.

Egy lámpa alatt áll, odakint a parkolóban, ahol tisztán látható. Nem mozdul. Esélyt ad a sorsnak, hogy Nap hátraforduljon, és meglássa a bisztró ablakán át, és...

Ad neki tíz másodpercet. Semmi. Ad neki még tízet.

De Nap nem néz ki az ablakon.

Maura megfordul, és eltűnik a sötét éjszakában.

Huszonharmadik fejezet

– Dianával éppen tervezgettünk – kezd neki Ellie.

Már csak két másik asztalnál vannak vendégek, jócskán a pult túlfelén. Próbálok nem előreszaladni. Próbálok meghallgatni Ellie-t, mielőtt következtetésekbe bocsátkoznék. Először befogadni, csak azután ítélni.

– Mai szemmel olyanok lehettünk, mint két tipikus, fontoskodó kis eminens. Én voltam a diáktanács elnöke, Diana az alelnök. Közösen voltunk a focicsapat kapitányai. A szüleink közeli barátok voltak. Négyesben jártak vacsorázni. – Felpillant.
– Augie sokat jár randizni?

– Nem igazán.

– Említetted, hogy nemrég leutazott délre valami hölgyeménnyel.

– Yvonne-nal, Hilton Headbe.

– Az Georgiában van?

– Egy sziget Dél-Karolinában.

– És hogy sikerült? – kérdezi Ellie.

Hogy is fogalmazott Augie? „Nem hiszem, hogy működné a dolog.”

– Szomorúan hallom.

Nem mondok rá semmit.

– Jó lenne, ha találna valakit. Diana sem akarná, hogy az apja magányos legyen.

Bunny tekintetét keresem, de éppen másfele néz. Tudja, hogy most jobb, ha békén hagy minket. Valaki pénzt dob a zenegépbe. A Tears for Fears dalban emlékeztet rá, hogy *Mindenki uralni akarja a világot*.

– Azt mondtad, Leóék halála előtt is láttad Maurát – próbálok visszatérni a témára.

– Épp arra akarok rátérni.

Várok.

– Szóval Dianával a sulikönyvtárban ültünk. Valószínűleg nem emlékszel rá – nincs is miért –, de egy hétre rá lett volna az őszi iskolabál. Diana volt a programbizottság elnöke. Én a

helyettese.

Jól sejtí. Nem emlékszem. Az őszi iskolabál. Maura biztosan nem akart volna menni. Engem sem nagyon érdekelt.

– Megint elkalandozom – mondja Ellie.

– Semmi baj.

– Szóval a sulibál nagyon fontos volt Dianának. Már egy hónapja dolgozott rajta. De még mindig vacillált két téma között. Az egyik a Szüreti sétány volt, a másikat úgy hívta, Volt egyszer egy mesekönyv. Diana azt javasolta, hogy legyen egyszerre mindkettő. – Oldalra pillant. Kényszeredetten elmosolyodik. – Határozottan ellene voltam az ötletnek. Mondtam Dianának, hogy csak egyet válasszunk. *Muszáj*, hogy csak egyet válasszunk, különben káosz lesz belőle. És mivel egy ostoba, szánalmas kis maximalista voltam, ez volt az a dolog – mármint hogy melyik témát válasszuk –, amiről a legjobb barátnőmmel utoljára beszéltem életében.

Elhallgat. Hagyok időt, hogy összeszedje magát.

– Szóval ezen vitatkoztunk, elég paprikás hangulatban, amikor betoppant Maura, és valamit mondani kezdett Dianának. Mivel marhára felhúztam magam a vegyes téma ötletén, először nem is figyeltem arra, amit mond. Csak az rémlik, hogy Maura el akarta hívni valahova Dianát este. Diana nemet mondott. Azt mondta, elege van.

– Elege miből? – kérdezem.

– Azt nem mondta. De utána Diana elmondott nekünk valamit...

Ellie megint elhallgat, és rám néz.

– Mit? – kérdezem.

– Azt mondta, elege van az egész brancsból.

– Mit értett azon, hogy „brancsból”?

– Nézd, nem igazán érdekelt. Tökre idegesített, hogyan merülhet fel valakiben olyan ötlet, hogy egyszerre két témája legyen egy táncosbálnak, és azon agyaltam, hogy lehet a Szüreti sétány motívumát, ami amúgy tök jó ötlet, összetársítani a sulikarnevállal, a földimogyoróval meg a pattogatott kukoricával, és hogy hogy jön ehhez az egészhez a Volt egyszer egy mesekönyv, amiről nem is igazán értettem, micsoda. De most, hogy láttuk azt az évkönyvet, gyanítom, hogy Diana a Titkos

Társaságról beszélhetett. Nem tudom. De ez még mindig nem az a rész, ami nem fog tetszeni.

– Miért, mi az a rész, ami nem fog tetszeni?

– Amit Diana ezután mondott.

– Vagyis?

– Diana várni akart még egy-két hetet, legalább a sulibál végéig, ha már egyszer ő volt a fő szervező. De azt mondta, már elege van a tesódból meg a haverjaiból. Megesketett minket, hogy senkinek nem mondjuk el, majd elárulta, hogy szakítani akar Leóval.

– Baromság! – vágom rá.

Most Ellie nem jut szóhoz.

– Diana és Leo jól megvoltak – mondom. – Jó, oké, még csak gimisek voltak, de...

– Leo megváltozott, Nap.

Tiltakozom.

– Egyre morgósabb, egyre mufurcabb lett. Legalábbis Diana ezt mondta. Ingerlékeny volt, egyre gyakrabban röffent rá Dianára. Nézd, sokan próbáltak ki ezt-azt negyedikben, buliztak, miegymás...

– Vele is csak ez történt. Leo teljesen rendben volt.

– Nem, Nap, nem volt rendben.

– Egy szobában laktunk. Mindent tudtam róla.

– Ja, azért nem volt dunsztod sem a Titkos Társaság dolgairól. Meg arról, hogy Leo és Diana fasében voltak. Nem a te hibád. Teljesen el voltál foglalva Maurával meg a hokival. Egy éretlen kölyök voltál...

Ahogy rám néz, a hangja elcsuklik.

– Bármilyen történt is azon az estén... – kezd neki Ellie.

Félbeszakítom.

– Hogy érted azt, hogy „bármilyen történt is”? A katonai bázis valami titkot őrzött. Leo és Maura meg a többiek, mit tudom én, rájöttek, mi az. Nem érdekel, hogy Leo kábszerezett, vagy hogy Diana *esetleg* a bál utáni szakítást fontolgatta. Mindannyian láttak valamit. Most már bizonyítékom is van rá.

– Tudom – nyugtatgat Ellie. – Én a pártodon állok.

– Nem úgy tűnik.

– Nap...

Ránézek.

- Talán hagynod kéne az egészet – mondja végül.
- Na, azt várhatod!
- Lehet, hogy Maura nem is akarja, hogy megtaláljuk.
- Nem Mauráért csinálom – mondom. – Hanem Leóért.

~~~

De amíg kiérünk a parkolóba, és egy puszi után várom, hogy beszálljon a kocsiba, a gondolat szöveget üt a fejembe. Talán Ellie-nek igaza van. Talán tényleg hagynom kéne.

Nézem, ahogy Ellie kihajt. Most nem fordul meg, nem int vissza. Régebben mindig visszaintett. Talán hülyeség, de nekem feltűnt. Eltöprengek. Lehet, hogy ígéretet tett, de tizenöt évig titkolt előlem valami fontosat. Azt gondolhatnád, azzal, hogy könnyített a lelkén, megerősítette kettőnk bizalmát.

Én nem így érzem.

Körbenézek, ott vannak-e még a dohányzó lányok, de már réges-rég elmentek. Mégis úgy érzem, mintha valaki figyelne. Nem tudom, ki. Nem foglalkozom vele. Ellie szavai madárkaromként kapaszkodnak a fejembe.

Talán hagynod kéne az egészet. Lehet, hogy Maura nem is akarja, hogy megtaláljuk.

Végül is mit akarok ezzel elérni?

Tiszteletre méltó és bátor dolog kijelenteni, hogy bármit hajlandó vagyok megtenni az igazságért. De ettől még nem biztos, hogy helyes, amit teszek. Vajon hány embernek kell még meghalnia, mielőtt visszalépek? Vajon azzal, hogy mindenáron fel akarom kutatni Maurát, nem sodrom őt is és másokat is veszélybe?

Makacs vagyok és eltökélt. De nem vagyok meggondolatlan és önvészélyes.

Tényleg hagynom kéne?

Még mindig úgy érzem, hogy figyelnek. Megfordulok. Valaki mintha lenne a Jersey Mike's szendvicsbár előtti fa mögött. Nem nagy ügy, de valahogy mégis rám tör a paranoia. Odanyúlok a pisztolyomért. Nem húzom elő, de jó tudni, hogy ott van.

Miközben a fa felé indulok, megcsörren a mobilom. A szám

titkos. Visszamegyek a kocsimhoz.

– Halló!

– Dumas nyomozó?

– Igen.

– Carl Legg vagyok az Ann Arbor-i Rendőrkapitányságról. Megkért, hogy nézzek utána egy dr. Fletcher nevű kardiológusnak.

– Sikerrel járt?

– Nem – mondja Legg. – De van pár dolog, amit tudnia kell.

Halló, ott van még?

Becsusszanok a kocsiába.

– Igen, hallgatom.

– Elnézést, egy pillanatra úgy tűnt, hogy megszakadtunk. Szóval felkerestem dr. Fletchert a kórházban, és beszéltem az adminisztrátorral.

– Cassie-vel?

– Igen – mondja Legg. – Ismeri?

– Nem volt túl kooperatív telefonon.

– Személyesen sem a kedvesség mintaképe, de valamit csak kipróbáltam belőle.

– Hálás köszönet, Carl!

– Egy kollégának mindent. Szóval dr. Fletcher váratlanul betelefonált a múlt héten, és szabit vett ki. Az összes előjegyzését lemondta vagy átpasszolta a váltótársának, dr. Paul Simpsonnak.

A fát figyelem. Semmi mozgás.

– Csinált már ilyet máskor is?

– Nem. Cassie szerint dr. Fletcher nagyon zárkózott ember, de a betegei mindig az elsők. Az ilyen hirtelen időponttörlés nem jellemző rá. Aztán beszéltem a férjével is.

– Ő mit mondott?

– Azt mondta, már elváltak, és hogy fogalma sincs, hol lehet. Állítólag ő is felhívta, és neki is azt mondta, hogy szabadságot vett ki. Ez szerinte sem jellemző rá, de mint mondta, a válaszuk óta a nő elkezdte – idézem – „újra felfedezni” önmagát.

Gyújtást adok és elindulok.

– Rendben, Carl, kösz szépen.

– Persze, ha gondolja, tovább is mehet. Lekérheti a telefonhívásait, számlamozgásait satöbbi.

– Ja, lehet, hogy ezt fogom tenni.

Kivéve, ha mindenféle jogi bonyodalmakkal jár. Engedélyekkel meg meghatalmazásokkal. Nem hiányzik a hercehurca. Újra megköszönöm Carl Leggnek, és elbúcsúozom. Augie Oak Street-i lakása felé veszem az irányt. Lassan megyek, idő kell, hogy végiggondoljam a történeteket, és kitisztítsam a fejem.

Tehát Augie tudott róla, hogy Maura Ellie-nél bújt el aznap este.

Mit jelent ez pontosan? Nem tudom. Vajon Augie utánajárt? Vajon kezdett valamit az információval?

És legfőképpen miért nem mondta el nekem?

Megint csörög a mobilom. Most a főnököm, Loren Muse keres.

– Holnap reggel – mondja Muse. – Kilenckor az irodámban.

– Miről van szó?

– Mondom kilenckor. Pontban!

Kinyomja.

Remek! Azon tűnődöm, vajon valamelyik öreg szivar a Rozsdás szögben nem jelentette-e tényleg a hereszorítás mutatóváltást. De ezen most kár aggódni. Gyorstárászom Augie számát. Nem veszi fel. Meglep, hogy amióta átküldtem neki Hank videomásolatát, még csak vissza sem hívott.

A következő sarok már az Oak Street. Ennyit a fejtisztításról. Bekanyarodom a téglapépület mögötti parkolóba, és leállítom a motort. Csak ülök és bámulok kifelé a semmibe. De ez sem segít. Kiszállok és megkerülöm a házat. A lámpák tompa sárgás fényel izzanak. Úgy száz méterre egy idősebb nő hatalmas kutyát sétáltat. Dán dog, vagy valami olyasmi. A nőnek csak a sziluettjét látom. Amikor látom, hogy valószínűleg cigaretta van a kezében, felsóhajtok. Nem tudom, odaszóljak-e neki.

Nesze! Lehet, hogy néha mindenbe beleütöm az orrom, de keresztes lovag azért nem vagyok.

Miközben nézem, ahogy lehajol, hogy a nejlonszákkal felszedje a kutyapiszkot, valami magára vonja a figyelmemet.

Egy sárga kocsi.

Legalábbis sárgának látszik. Máskor is volt már, hogy ezek a sárgás fényű lámpák a bolondját járatják velem. Főleg a fehér és

krémszínű kocsik becsapósak. Néha a világos metálfényűek is. Elindulok feléje a járdán. Ahogy elmegyek a néni mellett, úgy döntök, nem álszenteskedem.

– Kérem, ne dohányozzon! – mondom neki.

A nő csak nézi, ahogy elrohanok mellette, amit cseppet sem bánok. Volt már részem mindenféle reakcióban. Az egyik dohányos egy vegán volt, aki kioktatott, hogy az étkezési szokásaim sokkal ártalmasabbak, mint a dohány és a nikotin. Lehet, hogy abban is volt igazság.

A kocsi valóban sárga. Egy Ford Mustang.

Mint az, amelyik a Rozsdás szög előtt parkolt.

Közel megyek hozzá, és megnézem a rendszámát: EBNY-IVRY.

Korábban bele sem gondoltam, csak most esik le.

Ébenfa és elefántcsont. Zongoristaterminológia. A fekete és fehér allegóriája.

Ez Andy Reeves Mustangja.

Újra a pisztolyomért nyúlok. Nem tudom, miért. Néha szoktam ilyet. Azon tűnődöm, hol lehet most Reeves, de a válasz elég nyilvánvaló.

Augie-nál.

Visszaindulok Augie-ék háza felé. Ahogy elmegyek az idős nő mellett, megszólal.

– Köszönöm az aggodalmát – mondja egykedvűen.

Megállok.

– De rajtam az már nem segít – mondja. Látok valami súlyosat a tekintetében. – De azért köszönöm a kedvességét, fiatalember.

Töprengek, mit felelhetnék. Több ötletem is van, de egyik sem valami mélyenszántó. Csak elrontanám vele a pillanatot. Így csak bólintok és továbbállok.

A lakótömbök régimódiak, praktikus elrendezésűek. Az egyes épületek nem kaptak semmilyen különleges nevet. Az úttal párhuzamosan, balról jobbra található az A, a B és a C épület. A D, az E és az F épület a mögöttük levő sorban. A G, a H és az I ugyanígy. Mindegyik épületben négy lakás van. Kettő a földszinten (1-es és 2-es lakás), kettő az emeleten (3-as és 4-es lakás). Augie-é a G épület, 2-es lakás. Átvágok a tömbök között,

és balra fordulok.

Majdnem belebotlok.

Andy Reeves épp akkor jön ki Augie-ék házából. Nekem háttal áll, épp csukja be az ajtót. Visszafarolok az ösvényre, takarásba. Aztán eszembe jut, hogy nyilván erre fog jönni, és akkor így is, úgy is meglát.

Egy útszéli bokor mögé bújok. Amikor hátranézek, látom, hogy az E épület 1-es lakás ablakából egy nagy hajú fekete nő engem bámul.

Remek.

Megnyugtató mosolyt vágok. Szerintem nem nyugtattam meg.

Felpattanok, és a D épület felé indulok. Amiatt nem igazán aggódom, hogy valaki kihívja rám a 911-et. Mire bárki kiér, már rég túl leszünk az egészen. Amúgy meg zsarú vagyok, Augie pedig a rendőrkapitány.

Ahogy az várható volt, Andy Reeves arra indul el, ahol az előbb álltam. Ha jobbra néz, van némi esélye, hogy észrevesz, de eléggé kitakar ez a sötét lámpaoszlop. Előkapom a mobilom, és beütöm Augie számát, hangpostára kapcsol.

Nem tetszik ez nekem.

Mi van, ha Reeves csinált valamit Augie-val? Hagyjam csak úgy elsétálni?

Kattog az agyam. Két választásom van. Vagy megnézem, mi van Augie-val, vagy megállítom Reevest. Az elsőt választom. Megkerülöm a D épületet, és Augie lakása felé sietek. Így okoskodom: ha most gyorsan benézek hozzá, és azt látom, hogy Augie... – inkább nem is folytatom –, akkor még mindig marad elég időm arra, hogy visszafussak és elkapjam a kocsijához igyekvő Reevest, vagy ha mégsem, és már túl későn érek ki, akkor is tudni fogom, hogy a pasas egy neonsárga Ford Mustanggal menekül. Tiszta sor.

Augie lakásának ablakai sötétek, vagyis nem ég nála a villany. Ez sem tetszik. Az ajtóhoz rohanok, és nagy rössel bekopogok.

– Csigavér, nyitva van!

Nagy kő esik le a szívemről. A hang Augie-é.

Benyitok. Sehol nem ég a villany. Augie a sarokban ül, nekem

háttal. Meg sem fordul, úgy kérdezi:

- Mégis mi a fenét gondoltál?
- Miról?
- Te tényleg rátámadtál Reevesre?
- Egy kicsit megszorogattam a tőkét.
- Jesszusom, teljesen elment az eszed?!
- Megfenyegetett. Valójában téged is megfenyegetett.
- Mit mondott?
- Azt, hogy megöl engem is, és mindenkit, akit szeretek.

Nagyot sóhajt. Még most sem fordul meg.

– Ül le, Nap!

– Nem kapcsolhatnánk villanyt? A frászt hozod így rám.

Augie kinyúl, és meggyújtja az asztali lámpát. Nem ad túl sok fényt, de megteszi. Fogom a szokásos széket, és leülök. Augie az övében marad.

– Honnan tudsz a mogyorózásról? – kérdezem.

– Reeves az előbb járt itt. Nagyon pipa volt.

– Azt meghiszem.

Most veszem csak észre, hogy Augie kezében egy pohár van. Augie észreveszi, hogy észrevettem.

– Tölts magadnak is! – mondja.

– Kösz, most nem.

– Az a felvétel, amit küldtél – mondja. – Amit a kölykök csináltak a helikopterről.

– Mi van vele?

– Nem mutathatod meg senkinek!

Felesleges megkérdeznem, miért, így máshonnan közelíték.

– Megnézted?

– Meg.

– Kíváncsian várom a véleményed.

Augie nagyot fújtat.

– Pár kölyök figyelmen kívül hagyta a hatóságok tiltó tábláit, és lefilmezte, ahogy egy kormányzati objektum területére helikopter száll le.

– Ez minden?

– Talán kihagytam valamit?

– Ki tudtad venni, kiknek a hangja hallatszik? – kérdezem.

Egy pillanatra eltöpreng.

- Az egyetlen hang, amit biztosan felismertem, a testvéredé.
- És mi van Dianával?

Augie megrázza a fejét.

- Diana nem szerepel a felvételen.
- Nagyon biztosnak tűnsz benne.

Augie a szájához emeli a poharat, megáll, eltöpreng, majd visszateszi. A távolba réved, vissza a messzi múltba.

– A halála előtti héten Diana Philadelphiában volt egyetemi nyílt napokon. Mind a hárman – Diana, Audrey és én – ott voltunk. Jártunk Villanovában, Swarthmore-ban és Haverfordban. Nekünk mindegyik tetszett, de Diana úgy gondolta, Haverford túl kicsi, Villanova meg túl nagy. Amikor vasárnap hazaértünk, két lehetőség – Swarthmore és Amherst – között vacillált. Utóbbiban még nyáron jártunk. –Tekintete a végtelenbe réved, hangja mentes minden érzelemtől. – Nem tudom, végül mire jutott. Már nem volt módja közölni velem. Aznap éjjel, amikor meghalt, mindkét jelentkezési lap ott volt az asztalán.

Nagyot kortyol az italából. Várok egy picit.

- Augie, valamit rejtegettek azon a bázison.

Fejcsóválásra számítok, de bólint.

- Olybá tűnik.

– Meg sem lep?

– Mi? Hogy a szögesdrót kerítéssel védett, eldugott kormányzati szerv csak álca volt? Nem, Nap, nem lep meg.

- Gondolom, Reeves a szalagról is kérdezett – mondom.

– Igen.

– És?

– Azt mondta, gondoskodjak róla, hogy ne hozd nyilvánosságra. Azt mondta, a felvétel kiadása hazaáruhással érne föl. Hogy nemzetbiztonsági kockázatot rejt.

- Köze kell hogy legyen Leóhoz és Dianához.

Becsukja a szemét, és a fejét csóválja.

– Ugyan már, Augie! Felfedeznek valami titkot, és egy héttel később holtan találják őket.

– Nem – mondja Augie. – Nincs köze hozzá. Legalábbis nem olyan értelemben, ahogy te gondolod.

- Ezt most komolyan mondod? Tényleg azt hiszed, hogy ez

csupán egy véletlen, bazi nagy egybeesés?

Augie a pohár mélyére bámul, mintha csak ott lennének a válaszok.

– Te remek nyomozó vagy, Nap. És ezt nem azért mondom, mert én tanítottalak. Az agyad... néha egészen bámulatosan forog. Olyan dolgokat is kiszúrsz, amiket más nem. De néha jobb visszatérni az alapokhoz. Ahhoz, amit bizonyosan tudsz. Hagyd a logikai bukfenceket! Nézd a pusztá tényeket! Nézd azt, amit biztosan tudsz!

Várok.

– Ad 1.: Leó és Diana holttestét a sínek mellett találták meg, kilométerekre a bázistól.

– Ezt meg tudom magyarázni.

Felemeli a mutatóujját, jelezve, hogy ne szakítsam félbe.

– Abban biztos vagyok. Nyilván azt mondanád, hogy akár oda is vihették őket, vagy mit tudom én. De most maradjunk a szikár tényeknél, és hagyjuk a feltételezéseket! – Számolni kezd az ujján. – Első tény: a holttestüket a bázistól kilométerekre találták meg. Második tény – második ujj –: a halottkém megállapítása szerint a halálukat nagy erejű külső hatástól származó tompa trauma okozta. Ebben, ugye, megállapodhatunk, mielőtt továbbmegyek?

Bólintok. Nem azért, mert annyira egyetértének – egy vonatgázolás olyan roncsolásokat okoz, hogy minden más sérülést könnyűszerrel elfedhet –, hanem mert kíváncsi vagyok, hogyan okosodik.

– Most vegyük azt a felvételt, amit hoztál. Feltételezve, hogy eredeti – márpedig semmi okunk nincs azt hinni, hogy nem az. Nos, egy héttel a haláluk előtt az egyik elhunyt személy, Leo helikoptert látott a bázis felett. Gondolom, a te elméleted az, hogy ez vezetett a halálához. És ne feledkezzünk meg arról, hogy amikor a felvételt csinálták, Diana nem volt velük.

– Leo elmondhatta neki – mondom.

– Nem.

– Nem?

– Még egyszer mondom, Nap, ragaszkodjunk a tényekhez! Ha a tényekhez ragaszkodsz, te is arra a következtetésre jutsz, mint én, vagyis hogy Diana nem tudott róla.

– Nem tudlak követni – mondom.

– Pedig egyszerű. – Rám néz. – Leo beszélt *neked* a helikopterről?

Szólásra nyitom a szám, de elakadok. Sejttem már, hova akar kilyukadni. Lassan megrázom a fejem.

– És mi a helyzet a barátnóddal, Maurával? Ő ugyebár rajta volt azon a felvételen, jól mondom?

– Jól.

– És Maura beszélt neked róla?

– Nem – mondom.

Augie kivár. Hagyja, hogy emésszem, majd folytatja.

– Aztán ott van a toxikológiai jelentés.

Tudom, mit állít a jelentés. Hogy hallucinogén szerek, alkohol és marihuána volt a szervezetükben.

– Mi van vele? – kérdezem.

Augie próbál higgadtan elemezni, a tényekre szorítkozni, de a hangja érdes a fájdalomtól.

– Te régóta ismerted a lányomat.

– Igen.

– Akár azt is mondhatjuk, hogy barátok voltatok.

– Igen.

– Végeredményben – most pontosan olyan, mint egy keresztkérdésekkel operáló ügyvéd – te hoztad össze Dianát Leóval.

Ez így nem pontosan igaz. Én ismertettem össze őket, de nem én hoztam őket össze. De ez most nem egy jelentéstani diskurzus.

– Mire akarsz kilyukadni, Augie?

– Minden apa naiv, amikor az ő kicsi lányáról van szó. Nyilván én sem voltam ez alól kivétel. Én is azt gondoltam, hogy ez a lány a legcsodálatosabb, legfontosabb ember a világon. Ősszel focizott, télen szurkolt. Egy csomó iskolán kívüli elfoglaltsága volt. – Előrehajol, bele a fénybe. – Zsaru vagyok, nem bolond. Tudom, hogy ez még nem jelenti azt, hogy a gyereked nem fog drogozni és soha nem csinál semmi ostobaságot, de mondd meg nekem őszintén, szerinted Diana bulizós típus volt?

Nem nagyon kell töprengenem a válaszon.

– Nem.

– Nem – ismétli. – Kérdezd csak meg Ellie-t! Kérdezd meg, hányszor látta Dianát inni vagy szívni, mielőtt... – Elhallgat. Behunyja a szemét. – És mégis, azon az éjszakán, amikor Leo odajött érte, ott voltam. Én nyitottam neki ajtót. Kezet fogtam vele, és láttam rajta.

– Mit?

– Hogy beszívott. Nem először. Mondani akartam valamit. Meg akartam akadályozni, hogy kilépjen azon az ajtón. De Diana könyörgőn nézett rám. Ismered ezt az „Apa, ne csinálj jelenetet” nézést. Szóval hagytam, hogy elmenjen.

Miközben meséli, látom rajta, hogy újra átéli a jelenetet. Ahogy kezet fog veled, ahogy a lányára néz, ahogy látja a könyörgő tekintetét. Azóta sem hagyja nyugodni, miért engedte. Azóta is kísérti a gondolat, hogy „mi lett volna, ha”.

– Most, hogy tisztáztuk a tényeket, Nap, mondd csak, mi valószínűbb szerinted? Egy nagy összeesküvés, amelyben CIA-ügynökök, vagy mit tudom én, elrabolnak két kamaszt, mert az egyikük egy héttel korábban lefilmezett egy helikoptert – ha a CIA tudott róluk, vajon miért vártak egy hetet azzal, hogy megöljék őket? –, majd miután átcibálták őket a város másik végébe a sínekhez, egy száguldó vonat elé lökték őket? Vagy az a sokkal valószínűbbnek tűnő forgatókönyv, amely szerint egy lány randizni ment egy bedrogozott sráccal, lelazultak, eszükbe jutott Jimmy Riccio legendája, és a szer hatása alatt megpróbálták együtt átfutni a vonat előtt, de elszámították magukat?

Rám néz és vár.

– Egy csomó dolgot kihagytál a történetből – mondom.

– Nem, Nap, te teszel bele egy csomó dolgot.

– Például ott van Rex. Meg ott van Hank...

– Tizenöt évvel később.

– ...ráadásul arról is tudtál, hogy Maura elbújt aznap éjszaka. Ellie elmondta neked. Miért nem említetted nekem?

– Mikor kellett volna említenem? Tizennyolc éves zöldfülű voltál. Talán akkor, amikor tizenkilenc lettél? Vagy amikor lediplomáztál? Amikor a megyeiekhez kerültél? Mikor kellett volna említenem egy olyan teljesen irreleváns dolgot, mint hogy

a régi barátnőd nem akart hazamenni, ezért Ellie-nél aludt?

Ezt most komolyan mondja?!

– Maura félt és elrejtőzött – próbálok nem kiabálni – valami miatt, ami Leo és Diana halálának estéjén történt.

A fejét rázza.

– Hagyd már ezt végre, az ég szerelmére!

– Mindenki ezt szajkózza.

– Szeretlek, Nap. Komolyan mondom. Szeretlek... azt nem mondom, hogy úgy, mintha a saját fiam lennél. Nem akarok őszintétlen lenni. Egyrészt sértő lenne apáddal szemben, aki remek ember volt, és aki nagyon hiányzik nekem, másrészt sértő lenne a kislánnyal szemben. De szeretlek téged. Próbáltam jó mentorod és jó barátod lenni.

– Az voltál. Sokkal több, mint mentor.

Hátradól. A pohara üres. Leteszi a kisasztalra.

– Egyikünknek sem maradt túl sok mindenkiye, akit szerethet. Nem bírnám elviselni, ha valami történne... Te még fiatal vagy, Nap. Intelligens. Kedves, nagylelkű és, basszus, kezdek úgy beszélni, mintha az internetes társskereső lennék.

Elmosolyodik. Én is elmosolyodom.

– Muszáj elengedned! Akármilyen is az igazság, veszélyes emberekkel húzol ujjat. Árthatnak neked és árthatnak nekem. Hallottad Reevest. Árthatnak mindenkinek, akit szeretsz. De tegyük föl, hogy neked van igazad, és én tévedek. Tegyük föl, hogy valóban láttak valamit, és teszem azt, megölték Leót és Dianát. Miért? Gondolom, hogy elhallgattassák őket. És most tegyük föl, hogy vártak tizenöt évig – bár dunsztom sincs, miért –, majd felbéreltek egy bérgyilkost, aki hátulról kétszer fejbe lőtte Rexet. Aztán végeztek Hankkel, és szépen ráfogták arra a videóra. Valóban logikusabb volna ez, mint az én elméletem a hallucinogén szerekről? Nem tudom, lehet. De tegyük föl, hogy Reeves és az emberei valóban olyan veszélyes, rémséges emberek, akik már ennyi embert megöltek. Tegyük föl, hogy a te elméleted a helyes.

Bólintok.

– Most felejts el engem vagy magadat, Nap! Nem félsz, hogy ezek az emberek ártani fognak Ellie-nek, hogy megállítsanak minket? Vagy a lányainak?

Magam elé képzelem Leah-t és Kelsit. Látom a mosolygós arcukat, hallok a hangjukat, érzem, ahogy belém csimpaszkodnak.

Ez lefékez. Eddig észvesztő sebességgel robogtam lefelé a nyaktörő lejtőn, de most Augie szavai visszafogják a gyeplőt. Próbálok észben tartani, mire figyelmeztettem magam korábban. Ne lépj meggondolatlanul! Előbb gondold át, fontold meg!

– Későre jár – mondja Augie. – Ma már úgysem váltjuk meg a világot. Menj aludni! Majd reggel folytatjuk.

Huszonnegyedik fejezet

Hazaindulok, de tudom, hogy úgysem fogok tudni aludni. Eszembe jut, amit Augie mondott, hogy Ellie és a lányok is veszélyben lehetnek. Nem tudom, mit kezdjek ezzel. Könnyű azt mondani, hogy engem nem lehet megfélemlíteni, de nézzük a dolog gyakorlati oldalát. Mennyi az esélye, hogy sikerül megoldanom az ügyet?

Csekély.

És mennyi az esélye, hogy nem csupán az igazságot sikerül kiderítenem Leóról és Dianáról, de ezenkívül még elég bizonyítékot is sikerül szereznem ahhoz, hogy valakit megvádoljanak, ne adj' isten elítéljenek?

Még csekélyebb.

Illetve mennyi az esélye, hogy egy hozzám közel álló személyt atrocitások érnek a vak eltökéltségem miatt, miközben az igazságot kutatom?

A kérdés költői.

Vajon megéri húzgálni az oroszlán bajsztát?

Nem vagyok biztos benne. Lehet, hogy tényleg az lenne a legbölcsebb, ha hagynám az egészet. Te már meghaltál, Leo. Akármit teszek is, akármilyen szörnyűsége derítek is fényt, ezen már nem tudok változtatni. Te akkor is halott maradsz, nem hozhatlak vissza. Az eszemmel ezt jól tudom. És mégis.

Előveszem a laptopomat, és megnyitom a böngészőablakot. Beütöm a keresőbe Andy Reeves nevét, azt, hogy „New Jersey”, valamint a „zongorista” szót. Feljön egy találat:

Üdvözljük Andy, a Zongorista rajongói oldalán!

Rajongói oldal, mi a fene! Bizony, Andy Reevesnek, mint szinte minden előadónak, van saját honlapja. A nyitólapon egy fénykép látható róla koncentrált pózban, egy, úgy nézem, flitteres zakóban.

A világhírű Andy Reeves zongorista, tehetséges énekes, humorista és sokoldalú előadóművész, akit a rajongói csak úgy hívnak: a Másik Zongorista...

Oda ne rohanjak!

Lejjebb görgetek. Andy szívesen vállal zártkörű esteket, kérésre fellép esküvőkön, céges rendezvényeken, születésnap bulikon, zsidó felnőtté avatási szertartásokon. Az oldal közepén látható fülön ez áll:

Szeretne csatlakozni a Másik Zongorista rajongói klubjához? Iratkozzon fel hírlevelünkre, és értesüljön a legfrissebb hírekről!

Alatta egy mező, ahol megadhatom az e-mail-címemet. Vacillálok.

A lap alján, bal oldalon további menüpontok: Nyitólap, Életrajz, Fényképek, Repertoár, Fellépések...

Rákattintok a fellépésekre. Legörgetek egészen a mai napig. A Rozsdás szögben este hatig játszik. Alatta az áll, hogy 22-24 óráig a Hunk-A-Hunk-A nevű klubban lép fel.

Rezeg a mobilom. Ellie-től jött SMS.

Fent vagy még?

Gépelek: *Aha. Még csak tíz van.*

Akarsz egyet jární!

Benne vagyok. Beugorjak?

Mozognak a pontocskák. Megjelenik Ellie üzenete:

Én már sétálgatok. Talizzunk a suliparkolóban!

Öt perccel később bekanyarodok a gimi üres parkolójába. Ellie és Bob itt laknak a közelben. Mint a legtöbb suliparkoló, ez is rendesen ki van világítva, mégse, látom sehol Ellie-t. Leparkolok és kiszállok.

– Itt vagytok!

Balra klasszikus iskolai játszótér. Hinták, csúszdák, létrák, mászófalak, mászóhálók, mászókéák, alattuk puha mulcs. Ellie egy hintában ül. A lábával löki magát, de inkább csak ringatózik, semmint rendesen hintázik.

Ahogy közelebb érek, a cédruskéreg illata egyre erősebb lesz.

– Minden oké? – kérdezem.

Bólint.

– Csak nem akartam még hazamenni.

Nem tudom, mit mondjak rá, úgyhogy én is csak bólintok.

– Amikor kisgyerek voltam, imádtam játszóterezni – meséli.

– Emlékszel a miniröpire?

– Nem – mondom.

– Mindegy, hülyeség. Amúgy szerettem ide járni.

– Ide, erre a játszótérre?

Bólint.

– Főleg estefelé. Nem tudom, miért.

Becsücsenek a mellette levő hintába.

– Nem tudtam.

– Hát, mostanság elég sok újat megtudunk egymásról – mondja Ellie.

Elgondolkodom.

– Nem hinném.

– Miért?

– Te mindent tudsz rólam, Ellie. Attól, mert nem vallottam be, hogy megvertem Treyt, attól még tudtad, hogy én voltam.

Bólint.

– Valóban.

– És a többit is. Roscoe-t meg Brandont és... hogy is hívták Alicia paliját?

– Colin.

– Az.

– Szóval te mindent tudsz rólam. Mindent.

– Ezzel arra célszól, hogy te meg nem tudsz mindent rólam?

Nem felelek.

– Jogos – mondja Ellie. – Nem is mondok el neked mindent.

– Nem bízol meg bennem?

– Tudod, hogy nem erről van szó.

– Akkor?

– Jogom van ahhoz, hogy legyenek saját titkaim. Például az sem lett volna szerencsés, ha elmondom Bobot, mert megutáltad volna, és esetleg az is megfordult volna a fejedben, hogy bántsd.

– Meglehet – vallom be.

Mosolyog.

– Hát nem érted? Attól ő még ugyanaz az ember, mint akit ma reggel annyira kedveltél.

Nem értek egyet, de inkább nem mondom.

Ellie az égboltot fürkészi. Jó pár csillag van fenn, de mintha sokkal több szokott volna lenni.

– Reagált Maura anyukája. A képre, amit átküldtél. Ő volt az, aki vallatta. A sápadt arcú, suttogó hangú.

Nem lep meg.

– A minap volt szerencsém hozzá.

– Ki ez a pasas, Nap?

– Úgy hívják, Ady Reeves. – Fejemmel az Ösvény felé bökök. – Ő volt a bázis parancsnoka abban az időben, amikor a tesómék meghaltak.

– Te beszéltél is vele?

Bólintok.

– Mondott valamit?

– Megfenyegetett, hogy megöli a szeretteimet.

Ellie arcát nézem.

– Még valaki, aki le akar beszélni róla – mondja.

– *Ja, lebeszélni...*

Vállat von.

– Amúgy igen. Veled és Augie-val egyetemben.

– Augie. Még valaki, akit szeretsz.

Bólintok.

– Gondolkodtál rajta?

– Min? Hogy ejtsem az ügyet?

– Aha.

– Igen, gondolkodtam.

Ellie az Ösvény felé pillant. Feszülten hunyorog.

– Mi az? – kérdezem.

– Azt hiszem, elbizonytalanodtam.

– Miben?

– Szerintem most már nem hagyhatod abba.

– De abbahagyhatom, ha azzal veszélybe sodrom a lányaidat.

– Nem, épp ellenkezőleg!

– Nem tudlak követni – mondom.

– Tudom, hogy pont én voltam az, aki arra biztatott, hogy hagyj abba. De ez még azelőtt volt, hogy az a rémes pasas megfenyegette volna a gyerekeimet. Most már nem akarom, hogy abbahagyj. Mert akkor mindig ott leselkedik majd ránk, és folyton rettegnünk kell.

– Ha leszálok az ügyről, nem fog bántani.

– Persze – mondja gunyorosan. – Ezt Rexnek és Hanknek is megmondod?

Most érvelhetnék azzal, hogy Rex és Hank közvetlen

fenyegetést jelentett számára, hiszen ők tizenöt évvel ezelőtt tényleges szemtanúi voltak a helikopter leszállásnak, de nem hiszem, hogy ez számítana. Értem, amit Ellie mond. Nem akar félelemben élni. Szeretné, ha elrendezném az ügyet, és az sem érdekli, hogyan.

Ellie most erősebben löki el magát. A hinta hátramegy, majd amikor jön előre, a lendületet kihasználva Ellie kecsesen szökken föl, kezét diadalmasan magasba tartva, mint egy tornász a gyakorlat végén. Nagyon aggódom érte, és most először döbbenek rá igazán, mennyire nem ismerem. És ettől csak még jobban aggódom érte.

– Nem hagyom, hogy bármi történjen veled – mondom.

– Tudom.

Eszembe jut az időpont, amit nemrég Andy, a Zongorista honlapján láttam. Ma este a Hunk-A-Hunk-A Klubban lép fel, akármi legyen is az.

Odamegyek, és még ma este kiszedem belőle az igazat.

– Van még valami – mondja Ellie.

– Mi az?

– Lehet, hogy van egy nyom Beth Lashley hollétét illetően. Amikor gimisek voltunk, a szüleinek volt egy kis biofarmjuk Far Hillsben. Az unokatesóm, Merle, arrafelé lakik. Megkértem, hogy autózzon el arra, és kopogjon be hozzájuk. Azt mondja, megpróbálta, de a kapu zárva volt.

– Talán már nincs ott semmi.

– Lehet. Holnap elmegyek arra, és megnézem.

– Köszí! – Ellie nagyot sóhajt, és az iskolára pillant. – De rég is volt már, hogy ide jártunk, nem?

Együtt nézzük az épületet.

– Vagy ezer éve – mondom.

Halkan felnevet.

– Most már jobb, ha hazaindulok.

– Elvigyelek?

– Kösz, nem kell! – mondja. – Inkább sétálok.

Huszonötödik fejezet

A Hunk-A-Hunk-A úgy hirdeti magát, mint egy „elegáns revü erotikus férfi táncosokkal, igényes úri hölgyek számára”, mivel a „sztriplklub” szót ma már senki sem használja. A ma esti meghirdetett fellépő Dick Shaftwood, ami gyaníthatóan művésznév. A sárga Ford Mustang a klub parkolójának végében áll. Bemenni nincs értelme, úgyhogy leállok egy olyan helyen, ahonnan tisztán látszik a kijárat és a Mustang. A parkolóban két busz és több nagyobb kisbusz is sorakozik, mintha csak turistacsoportokat hoztak volna magukkal.

A ki- és bemenő vendégsereget elnézve egyvalami leszűrhető. A hölgyek ide nem egyedül járnak. Egyetlen olyan nőt sem látok, aki egyedül jönne, mint ahogy például a sztriptízbárokba látogató férfiak. A hölgyvendégek csoportosan jönnek. Jellemzően nagyobb csoportokban, nevetgélve és többnyire eleve becsicscentve. Legtöbbjük, ha nem is mind, lánybúcsú résztvevője, ami megmagyarázza, miért áll kint az a sok busz meg kisbusz. Felelős szórakozni vágyók: hogy nyugodtan bulizhassanak, profi sofőrrel is gondoskodtak.

Későre jár. A távozó hölgyvendégek erősen illuminált állapotban, nagy ricsajt csapva támolyognak kifelé. Egymásba kapaszkodva, egymást támogatva dülöngélnék, de mindvégig szorosán együtt, egy falkában maradnak. Aki lemarad, azt mindig bevárják, csak úgy mennek tovább. A férfi sztripperek is szép sorban hazaindulnak. Mogorva tekintetükről és peckes tartásukról felöltözve is jól felismerhetők. Legtöbben lezseren kigombolt flanelinget viselnek, olajjal bekent mellkasuk csillog az utcalámpák fényében.

Elképzelni sem tudom, minek egy ilyen helyre zongorista, de a klub honlapjára rámenve – még mobilalkalmazásuk is van – kiderül, hogy úgynevezett „tematikus előadóesteket” is szerveznek „disztíngvált körítéssel”, amelynek keretében a „Steinway hangversenyzongorából felcsendülő régi klasszikus dallamokra frakkba öltözött táncosok lejtenek”.

Hagyjuk most, mit gondolok, Leo!

Épp éjfél múlt, amikor a szmokingban feszítő Andy Reeves felbukkan az ajtóban. Nem látom értelmét szégyenlősködni, finomkodni. Kiszállok a kocsiból, és a Mustang felé indulok. Amikor meglát, nem kimondottan repes az örömtől.

– Maga meg mit keres itt, Dumas?

– Nyugodtan szólítson a művésznevemen! – mondom. – Dick Shaftwood.

Nem találja viccesnek. – Hogy talált meg?

– A hírleveléből. Regisztrált tagja vagyok a fanklubjának.

Reeves ezt sem találja viccesnek. Gyorsít a léptein.

– Nincs mit mondanom magának. – Aztán eszébe jut: – Hacsak nem hozta magával a kazettát.

– Nem hoztam – mondom. – Ellenben kezd nagyon elegend lenni, Andy!

– Hogy érti?

– Úgy, hogy vagy megered a nyelve, vagy most rögtön elküldöm valakinek a felvételt. – Magam elé tartom a telefonomat, ujjal az e-mail-küldés gombra mutatva. Persze csak blöffölök. – Van egy barátom a *Washington Post*nál. Először neki küldöm el, aztán jöhetnek sorban a többiek.

Reeves szeme villámokat szór.

– Hát jó – sóhajtok. Úgy teszek, mintha megnyomni készülnék a gombot.

– Várjon!

Az ujjam továbbra is készenlétben.

– Ha elmondom magának az igazságot a bázisról, szavát adja, hogy leszál a témáról?

– Igen – mondom.

Közelebb lép.

– Esküdjön meg a halott testvére emlékére!

Hibát követ el, hogy téged is belekever, de persze megesküszöm. Kifogást is emelhetnék. Vagy közölhetném vele, hogy ha neki meg a cimboráinak bármi köze van a halálodhoz, nemcsak hogy úgy fogok csicseregni, mint egy dalos pacsirta, hanem személyesen kezeskedem róla, hogy egytől egyig alulról szagolják az ibolyát.

Nem nagyon hat meg ezzel az esketéssel. Ha a sztorija nyilvánosság elé kívánkozik, szemrebbenés nélkül ki fogom

tálalni.

– Értem – mondja Reeves. – Menjünk el valahova, ahol beszélhetünk!

– Nekem itt is megfelel.

Gyanakodva néz körbe a parkolóban. Néhányan lemaradoznak a csapattól, de a hely aligha a lehallgatást végző ügynökök melegágya. De még így is ott motoszkál a fejében a gondolat, hogy a pasas az élete nagy részét valószínűleg valamely hírszerző szervnél, talán épp a CIA-nél töltötte, úgyhogy érthető a paranoia.

– Legalább szálljunk be a kocsimba! – javasolja.

Kikapom a kezéből a kocsikulcsot, és bepattanok az anyósülésre. Ő beszáll a volán mögé. Mindketten előrefordulunk. A kilátás egy szebb napokat megélt cölöpkerítésre nyílik. A karó több helyen hiányzik vagy törött. Az egész úgy fest, mint egy sokat verekedő csavargó fogsora.

– Várok – mondom.

– Nem a mezőgazdasági minisztériumhoz tartoztunk – mondja.

Miután nem folytatja, megjegyzem:

– Igen, ezt valahogy sejtettem.

– A többi kézenfekvő. Ami abban az objektumban történt, az szigorúan titkos. Most már tudja. Megerősítem. Ennyi elég kell hogy legyen.

– Márpedig nem az – közlöm.

– A testvéréhez meg Diana Styleshoz semmi közünk.

Magamra öltök egy meggyőző „térjen a lényegre” arckifejezést.

Erősen töpreng, mitévő legyen. Megint megesket, hogy soha senkinek nem beszélhetek róla; hogy ha kell, úgyis letagadja; semmilyen infó nem kerülhet ki ebből a kocsiból satöbbi, satöbbi.

Mindenre rábólintok, csak haladjunk.

– Nyilván tisztában van az időszakkal, amiről beszélünk – kezd neki Reeves. – Tizenöt évvel ezelőtt vagyunk. A szeptember 11-i terrortámadások után. Iraki háború. Al-Kaida. Sorolhatnám. Ebben a kontextusban értse!

– Rendben.

– Mond valamit az a név, hogy Terry Fremond?

Kutatok a memóriámban. Megvan.

– Gazdag, fehér, kertvárosi kölyök Chicagóból, akiből terrorista lett. Samu bácsi al-Kaida harcosa, csak így aposztrofálták. Fent volt az FBI tíz legkeresettebb bűnözőjének listáján.

– Még mindig fent van – igazít ki Reeves. – Tizenöt évvel ezelőtt, amikor hazajött, Fremont egy terrorista sejtet alakított. Közel voltak ahhoz, hogy megvalósítsák a történelem amerikai földön végrehajtott talán legsúlyosabb terrortámadását. A következő 9/11-et. – Felém fordul és a szemembe néz. – Emlékszik a hivatalos történetre, hogy mi lett vele?

– Megneszelte, hogy a szövetségiak a sarkában vannak. Kanadán keresztül lógott meg, és visszament Szíriába vagy Irakba.

– Úgy van – mondja Reeves lassan, kimérten –, valóban ez volt a *hivatalos* sztori.

Reeves meredten figyel. Bevillan előttem a narancssárga folt, amit overallnak véltem. Bevillan a szigorúan őrzött objektum. A titkolózás. A helikopter, amint az éj és a sötétség leple alatt leereszkedik a bázisra.

– Maguk kapták el. És a bázisra vitték.

Mi is hallottunk anno efféle pletykákat. Eszembe jut még valami, Leo. Valami, amit tőled hallottam, bár pontosan nem emlékszem, mikor. Még valamikor gimi alatt. Nagyon érdekelt téged a média által „terrorizmus elleni háborúnak” nevezett küzdelem. Te meséltél még ezekről a kíméletlen, sötét táborokról, ahová az ellenséges harcosokat vitték kihallgatni. Nem rendes fogolytáborok voltak, hanem...

– A bázis – mondom ki hangosan. – Az is egy ilyen titkos tábor volt.

Andy Reeves a szélvédőre bámul.

– Több helyen voltak ilyen titkos táboraink. Afganisztánban, Litvániában, Thaiföldön. Különböző kódneveik voltak: Salt Pit, Bright Light, Quartz... – A hangja elhalkul. – Van egy CIA-börtön az egyik indiai-óceáni szigeten, egy másik egy lovasiskola, egy harmadik egy üzlethelyiség álcája alatt működött, kvázi nyílt színen. Ezek a helyek kulcsszerepet töltek be a terrorizmus elleni küzdelemünkben. A hadsereg ezekben tartotta fogva a

kiemelt külföldi foglyokat különleges kihallgatás céljából.

„Különleges” kihallgatás.

– Logikus választás volt, hogy külföldön tartsuk őket fogva – folytatja Reeves. – A legtöbb ellenséges terrorista külföldi. Miért hoznánk őket ide? A jogi procedúra idehaza bonyolult. Ám ha nem amerikai földön hallgatjuk ki őket, a törvények ügyesen kijátszhatók. Én megértem, ha esetleg ellenzi a kényszervallatást. Teljesen elfogadom, lelke rajta. De ne ringassa magát abba a hazug hitbe, hogy a segítségével nem jutottunk kulcsfontosságú információkhoz, vagy nem mentettük meg sok ezer ember életét. Mert ez a helyzet. Az emberek fennhangon prédikálják az erkölcsi maszlagot. „Én ellenzem a kínvallatást”, mondják. Ó, igen? Tegyük fel, hogy egy ezreket lemészároló, elvetemült gonosztevő kínvallatásával megmenthetjük a gyerekek életét. Nos, még mindig ellenzed? Erre nem tudnak mit felelni. Senki sem fogja azt mondani, hogy „hát persze, simán feláldozom a gyermekemet a morális álláspontomért”, inkább előjönnek valami öngazoló háritással, hogy „úgysem működne”.

Andy Reeves felém fordul, és súlyos tekintettel rám mered.

– A kínzás működik. Ez benne a borzalom.

Minél jobban belemelegszik a mesélésbe, annál jobban futkos a hideg a hátamon, itt ebben a sötét autóban. Tapasztaltam már ilyet. Bármilyen szörnyű is egy titok, bármilyen iszonytató is a vallomás, mihelyst azt érzed, hogy megszabadulhatsz a terhed súlyától, és szabadon beszélhetsz, a megkönnyebbülés kiveszi a szádból a zablát és megereszti a nyelvedet.

– A probléma nyilvánvaló volt. Felejtjük el a külföldet. Itt, az Egyesült Államokban is voltak – vannak – terrorista sejtek. Több, mint gondolná. Tagjaik többsége amerikai állampolgár. Szánalmas nihilista, aki örömét leli az erőszakban, a tömegpusztításban. De ha itt, az Államokban vesszük őket őrizetbe, akkor jogaik lesznek. Joguk a tisztességes eljáráshoz, ügyvédhez és a többi. Eszük ágában sem lesz beszélni, miközben könnyen lehet, hogy éppen küszöbön áll a következő tragédia.

– Vagyis ha elkaptak egy gyanúsítottat – mondom –, bevágták egy lopakodó helikopterbe, odavitték a bázisra, és kihallgatták őket.

– El tud képzelni ehhez jobb helyet?

Nem szólok.

– A fogvatartottak... sosem időztek nálunk túl sokat. Csak úgy hívtuk a bázist, hogy purgatórium. Itt dőlt el, hogy ki került a mennybe és ki a pokolba.

– És ezt hogy döntötték el?

Reeves keresztülnéz rajtam. Részéről ennyi volt a válasz, érjem be ennyivel.

– Akkor most térjünk rá a testvéremre! – mondom.

– Semmi közünk a testvéréhez. Itt a történet vége.

– Nem, barátom, nincs vége! Tudomásom van arról, hogy a testvérem és a barátai felvételt készítettek egy illegálisan fogva tartott amerikai állampolgárról.

Elvörösödik a dühtől.

– Életeket mentettünk meg.

– De nem a testvéremét – mondom. – És nem is Dianáét.

– Semmi közünk hozzájuk. Amíg meg nem mutatta a felvételt, nem is tudtam róla, hogy létezik.

Az arcát fürkészem, hazudik-e. De Reeves nem kispályás amatőr. Nem látom jelét, hogy kamuzna. Vajon tényleg nem tudott a szalagról? Ez meg hogy lehet?

Van még egy kijátszandó kártyám, úgyhogy kijátszom.

– Ha nem tudott a kazettáról – mondom –, miért keresték Maurát?

– Kicsodát?

A hazugság most tisztán tetten érhető. Összeráncolom a homlokom.

– Kihallgatta az anyját – mondom. – Sőt, továbbmegyek, azt gondolom, hogy magukkal vitték arra a titkos helyre, és olyat tettek vele, amitől mindent elfelejtett, ami ott történt.

– Nem tudom, miről beszél.

– Megmutattam neki a fényképét, Andy. Megerősítette, hogy maga hallgatta ki.

Előre fordul a szélvédő felé, és lassan megrázza a fejét.

– Maga semmit sem ért.

– Abban állapotunk meg, hogy elmondja az igazságot – mondom. – De ha hamukál itt nekem...

– Nyissa ki a kesztyűtartót! – mondja.

– Minek?

Reeves felsóhajt.

– Csak nyissa ki, rendben?

A kesztyűtartó gombja felé nyúlok. Épp csak egy pillanatra fordítom el a fejem, de ez is elég. Az ökle – legalábbis feltételezem, hogy az ökle, mert látni nem látom – a bal halántékom és az arccsontom között landol. Az ütés erejétől a fejem jobbra billen, fogaim összekocognak. Zsibbadtság fut végig az arcomon, lefut egész a nyakamig.

Reeves a kesztyűtartóban matat.

A fejem még mindig zsong, de egy gondolat utat tör magának.

Fegyver. A fegyverét keresi.

A keze valamilyen fémes tárgyat markol. Nem tudom kivenni, mi az, de tényleg muszáj tudnom? Próbálok visszanyerni az orientációm, és két kézzel megragadom a csuklóját. De ettől mindkét kezem foglalt lesz, míg neki az egyik szabad, amellyel ádázan püföli a bordámat.

Nem eresztem.

Tekeri, csavarja a csuklóját, próbál szabadulni, vagy... lehet, hogy a fegyver csövét próbálja rám irányozni. Egyik kezemet sikerül lejjebb csúsztatni a csuklóján úgy, hogy lefogjam az ujjait. Egyik sincs a ravaszon. Erősen szorítom. Hiába irányozza rám a fegyvert. Ha az ujjja nincs a ravaszon, nem bánthat.

Legalábbis ezt gondolom. Amíg az ujjait szorítom, nem tud leléni. Biztonságban vagyok.

De mint kiderül, végzetes tévedésben vagyok.

Még egyet csavar. Egy pillanatig azt érzem, hogy a hideg fém a kézfejemhez nyomódik. De csak egy pillanatig. Most látom csak, hogy ez nem pisztoly. Ahhoz túl hosszú. Ez egy bot. Hallom, ahogy pattog az elektromosság, és ugyanabban a pillanatban érzem a fájdalmat. Azt a fajta fájdalmat, ami mindent lebént, ami elől az ember ösztönösen elhúzódik.

Az áram végigfut a karomon, és kiveszi belőle az erőt.

Reeves könnyűszerrel szabadul ernyedett fogásomból. Majd kéjes vigyorral nyomja az eszközt – vélhetően elektromos sokkolót – az oldalamba.

Megrázkódom.

Még egyszer megismétli. Az izmaim felmondják a szolgálatot.

Hátranyúl, és a hátsó ülésről elvesz valamit. Nem látom, mi az. Egy kerékkulcs, egy baseballütő, nem tudom. Soha nem derül ki.

Fejbe vág. Majd még egyszer. Aztán minden elsötétül.

Huszonhatodik fejezet

Felszínre bukok az öntudatlanság tengeréből.

Álmodtál már olyat, hogy megmozdulni is képtelen vagy? Hogy el akarsz futni valami veszély elől, de minden egyes lépés olyan, mintha derékig érő hóban gázolnál. Én is valami ilyesmit éreztem. Meg akartam mozdulni, elfutni, elszökni, de mozdulni sem tudtam. Mintha jégbe fagytam volna. Mintha az egész testemet ólomba öntötték volna.

Kinyitom a szemem. A hátamon fekszem. Csöveket látok, kiálló gerendákat. Egy mennyezetet. Valami régi alagsoré. Próbálok higgadt, nyugodt maradni, kerülni minden hirtelen mozdulatot.

Próbálok mozgatni a fejem, hogy felmérjem a környezetet.

De nem tudom.

Egyáltalán nem tudom mozgatni a fejem. Egy picit sem. Mintha satuba fogták volna. Kétségbeesetten próbálkozom. Hiába. Nem enged. Próbálok felülni, de egy asztalhoz vagyok rögzítve. Kezeimet az oldalamhoz szíjazzák. Lábaimat szorosan megkötözték.

Egyáltalán nem tudok mozogni. Tehetetlen vagyok.

Reeves suttogó hangját hallom.

– És most szépen elmondja, hol van a kazetta!

Vitának itt most nincs helye, ez elég világos. Válasz helyett üvölteni kezdek. Segítségért kiáltok. Amilyen hangosan csak tudok. Addig ordítok, amíg be nem tömi a számat.

– Úgysem hallják! – mondja.

Valamit ügködik – közben hümmög –, de mivel nem tudom elfordítani a fejem, nem látom, mit. A hangokból ítélve egy csapat nyit meg. Mintha vizet engedne egy vödörbe. Aztán elzárja.

– Tudja, hogy a haditengerészeti elit kommandósok miért hagytak fel az újoncok kiképzésekor a vízbe fojtásos technikával? – kérdezi.

Miután nem válaszolok – betömött szájjal nem is tudnék –, így folytatja:

– Mert a kiképzésben részt vevők olyan gyorsan megtörtek, hogy az ártott a morálnak. A CIA újoncai átlag tizennégy másodpercig bírták, aztán könyörögtek kiképzőiknek, hogy hagyják abba.

Reeves fölém hajol. Mosolyog. Látszik, hogy élvezi.

– Általában végigjátszottunk egy sor pszichológiai játékot a fogvatartottakkal. Bekötöttük a szemüket, majd az örök elvezették őket. Néha megcsillantottuk előttük a reményt, de aztán összetörtük. Néha tudtukra adtuk, hogy nincs menekvés. Mindenkiel máshogy csináltuk. Az alanytól függően. De most nincs időnk ilyen játékokra, Nap. Sajnálom Dianát, igazán sajnálom, de nem az én hibám volt. Akkor folytassuk! Nyilván észrevette, hogy az asztalhoz van szíjazva. És most már azt is tudja, hogy roppant kellemetlen lesz.

A lábamhoz lép. Próbálok követni a tekintetemmel, de nem tudom. Próbálok nem pánikolni. Csikorgó hangot hallok. Valami szerkezeté. Észreveszem, hogy az asztal lassan elbillen. Abban bízom, hátha lecsúszom róla, azt se bánom, ha a fejemre, de olyan szorosan hozzá vagyok kötve, hogy a gravitáció sem fog rajtam.

– Így, fejjel lefelé döntve – magyarázza – a garat jobban tágul, ami lehetővé teszi, hogy az orrlyukak könnyebben megteljenek vízzel. Gondolhatja, milyen szörnyű lehet. De téved. Annál sokkal sokkal szörnyűbb.

Visszajön a fejemhez, és kiszedi a számból a rongyot.

– Nos, akkor elmondja, hol a kazetta?

– Megmutatom – mondom.

– Nem, az nem jó.

– Egyedül nem fér hozzá.

– Hazugság. Már sokszor hallottam ezt, kedves Dumas. Kitalál valami tündérmesét. Valahányszor végigcsináljuk, mindig egy újat. A szkeptikusok ezért érvelnek amellett, hogy a kínvallatás megbízhatatlan. A rab kétségbeesett. Bármit kitalál, csak hogy könnyítsen a szenvedésén. De ez nálam nem fog működni. Az összes trükköt ismerem. A végén úgyis meg fog törni, és elmondja az igazságot.

Lehet, de egy dolgot biztosan tudok. Amint megszerzi a kazettát, velem végez. Ahogy a többiekkel is végzett. Szóval

bármi történjék is, ki kell tartanom.

Mintha csak olvasna a gondolataimban.

– El fogja mondani, még ha belehal is. A Fülöp-szigeteki háborúban foglyokat vallató egyik katona így írta le azt, amit most át fog élni: „A szenvedésük olyan, mintha fuldokolnának, de mégsem tudnának megfulladni.”

Reeves a törülközőt mutatja.

– Felkészült? – Az arcomra borítja, hogy a szememet is takarja.

A törülköző épp csak az arcomon fekszik, egy kicsit sincs rászorítva, mégis úgy érzem, mintha máris fulladnék egy kicsit. Próbálok megmozdítani a fejem, de nem tudom. A mellkasom összerándul.

Nyugalom, mondom magamnak.

Próbálok nyugodt maradni. Próbálok visszafogni a lélegzetemet és felkészülni. Tudom, hogy egy adott ponton majd vissza kell tartanom a lélegzetemet.

Telnek a másodpercek. Semmi se történik.

A légzésem nem lesz szabályosabb. Hektikus és egyenetlen. Feszülten fülelek, hátha hallok valami neszt, de Reeves nem beszél, nem mozdul, semmit nem tesz.

Telik az idő. Vajon mennyi? Fél perc, negyven másodperc?

Talán az egész csak egy blöff, gondolom magamban. Talán csak egy pszichológiai játszma, hogy meddig feszítheti a húrt...

Ekkor hallom meg a loccsanást. A következő pillanatban víz szivárog át a textílián.

Érzem, hogy nedvesség éri a számat. Összezárom az ajkam, behunyom a szemem és visszatartom a lélegzetem.

Egyre több víz csurog le. Először csak lassan csöpög, aztán egyre erősebben szivárog át.

Érzem, hogy kezdi megtölteni az orrüregemet. Megfeszítem magam, próbálok csukva tartani a számat.

Még több víz áramlik be. Próbálok mozdítani a fejem, feljebb dönteni, vagy valami módot találni arra, hogy megakadályozzam.

De moccanni sem bírok. A víz teljesen előnti az orromat. Kezdek pánikba esni. Nem bírom tovább visszatartani a lélegzetemet. Muszáj kiüríteni a vizet az orromból és távol tartani a számtól. Csak egy módja van. Ki kell fűjni. Csakhogy ott van a

törülködő. Akárhogy is, de próbálom kifújni, kiüríteni a tüdőmet, hogy kizárjam a vizet. De túl sok a víz, és van egy bökkenő.

Az ember csak bizonyos ideig képes egyhuzamban levegőt kifújni.

Amikor már nem tudja tovább folytatni a kilégzést – most jön a szörnyű rész –, végül muszáj levegőt vennie.

Itt tartok most.

A kilégzés végén víz folyik be az orr- és a szájüregembe. Tehetetlen vagyok. Fogyok ki a levegőből, az agónia mindent elural. A lélegzet-visszatartás megölne. Nincs más út, pontosan tudom, mi következik. Muszáj belélegeznem, muszáj levegőt vennem, de nincs levegő. Csak víz. Rengeteg víz. A belégzés megnyitja a zsilipet. A víz szabadon áramlik be az orromba és a számba. Nem tudom megakadályozni. A belégzéssel kérelmlenül jut be a víz a számon át a légcsövembe.

Nem kapok levegőt.

A testem görcsösen összerándul. Próbálok tenni ellene, hadonászok, rúgkapálok, de le vagyok szíjazva. Nincs menekvés a víz elől. Nincs enyhülés, nincs könnyebbség, csak egyre rosszabb lesz.

Nem csupán meg *akarom* állítani. Nem csupán meg *kell* állítani.

Muszáj megállítani.

Olyan, mintha víz alatt tartanának, csak még rosszabb. Nem tudok mozogni. Betonba zártak. Fuldoklom, Leo. Vízben fuldoklom. Minden racionális gondolat elhagy. Érzem, ahogy elmém józansága megbomlik, pszichém végérvényesen meghasad. Nincs orvoslás, nincs visszaút.

Utolsó sejtem is oxigénért kiált. Csak egyetlen lélegzetért. Hiába. Ahogy levegőért kapkodok, egyre több vizet nyelek be. Meg akarom állítani, de a nyelési reflex akaratlanul is arra készítet, hogy ki- és belélegezzek. A víz előnti a gégém és a légcsövem.

Kérlek, Istenem, adj levegőt...

Haldoklom. Tudom. Énem egy primitív része már feladta. Megadta magát. Azt kívánja, mielőbb jöjjön a halál, és legyen túl rajta. De nem jön. Vergődök. Rángatózok. Szenvedek.

Hallucinálok.

Hallucinálom, hogy egy hang azt üvölti, elég, hogy engedjen el. Ha testem minden porcikája nem szomjazna levegőért, és minden idegszálam a túlélésre koncentrálna, azt mondanám, női hang. Érzem, ahogy a szemeim kifordulnak, ahogy agyam legmélyén a hang felharsan.

Fényt látok.

Haldoklom, Leo. Haldoklom és hallucinálok. Az utolsó, amit látok, a leggyönyörűbb arc, amit csak el tudok képzelni.

Maura arca.

Huszonhetedik fejezet

Eloldoznak és az oldalamra fordítanak.

Levegőhöz jutok. Egy darabig semmi másra nincs erőm, csak zihálva kapkodom, próbálok nem nyelni. Számból és orromból víz folyik, és a földön összegyűlve sápadtra hígítja az Andy Reeves fejéből szivárgó bíborvörös vért. De ez most cseppet sem érdekel. Egyvalami érdekel, és az a levegő.

Lassan visszanyerem az erőm. Felnézek, ki mentett meg, de az is lehet, hogy már halott vagyok, vagy hogy az agyam túl sokáig volt oxigéntől megfosztva. Lehet, hogy még most is tart a vízbe fojtás, és ez csak egy furcsa, köztes állapot, mert a hallucináció – vagy inkább káprázat – azóta is tart.

Maura az.

– El kell tűnnünk innen! – mondja.

Még most se hiszek a szememnek.

– Maura? Én...

– Ne most, Nap!

Van valami abban, ahogy a nevemet kimondja.

Próbálok összerakni a képet, kitalálni a következő lépést, de a logika most cserben hagy.

– Tudsz járni?

Bólintok. Mire a második lépcsőfokhoz érünk, kezdek feleszmélni. *Egyszerre csak egy dologra*, mondom magamnak.

Most el kell tűnnünk innen! A földszintre érünk. Egy lepukkant raktárépületben vagyunk. Meglep a csend. Vajon mennyi idő lehet? Reevezzel éjfélkor találkoztam. Jó eséllyel éjszaka vagy hajnal lehet.

– Erre! – mondja Maura.

A szabadba érünk. Sötét van. Észreveszem, hogy a légzésem egy kicsit furcsa. Szaporább a normálisnál, mintha még mindig félnék attól, hogy megint megfosztanak a légvétel képességétől. A sarokban ott a sárga Mustang, de Maura – még most sem hiszem el, hogy ő az – egy másik kocsi felé terel. Bal kezében a távirányító, a jobban egy fegyver.

Enyém az anyósülés, övé a volán. Indít és rükvercbe kapcsol.

Két perccel később már észak felé tartunk a Garden State autópályán. A profilját figyelem. Soha nem láttam még ilyen szépet.

– Maura...

– Ez most ráér, Nap.

– Ki ölte meg a tesómat?

Könnycsepp szalad le gyönyörű arcán.

– Azt hiszem... – mondja – ...lehet, hogy én.

Huszonyolcadik fejezet

Westbridge-ben vagyunk. Maura beáll a Benjamin Franklin Gimnázium parkolójába.

– Add ide a mobilod! – mondja.

Meglepetésemre még mindig a zsebemben van. Feloldom az ujjlenyomatommal, és odaadom neki. Valamit babrál a képernyőn.

– Mit csinálsz?

– Zsaru vagy – mondja. – Te is tudod, hogy ezek a kütyük lekövethetők.

– Igen.

– Rátöltök egy VPN klienst, hogy úgy tűnjön, mintha egy másik államban lennél.

Nem tudtam, hogy létezik ilyen technológia, de nem lep meg. Befejezi a babrálást. Majd visszaadja a telefont, kinyitja a kocsiajtót és kiszáll. Követem.

– Miért jöttünk ide, Maura?

– Látni akarom újra.

– Mit?

Elindul az Ösvényen. Én utána. Próbálok nem bámulni közben, de a járása még most is olyan, mint egy párducmacskáé. Nem tehetek róla. Ahogy beljebb érünk, megáll és megfordul. – Istenem, hogy hiányoztál! – mondja. De már megy is tovább.

Csak így, simán.

Nem reagálok. Nem tudok. Az érzés egész lényemet átjárja. Sietnem kell, hogy utolérjem.

A telihold elég fényt ad. Árnyékok villódnak az arcunkon, ahogy ott haladunk az ismerős ösvényen. Csendben vagyunk. Egyrészt a sötétség miatt, másrészt, mert anno ez az erdő volt a mi helyünk. Könnyen azt hiheted, hogy most is kísérteni fog az az éjszaka. Hogy miközben itt sétálok Maurával, a szellemek körém gyűlnek, megkopogtatják a vállamat, és gúnyosan kacagnak rajtam a sziklák és fák mögül.

De nem.

Ma nem bújnak elő. Nem hallom a suttogásukat. A szellemek,

bármily furcsa, ma nem kísértenek.

– Tudtál a felvételtől – mondja, nem is kérdezi.

– Mióta követsz? – kérdezem.

– Két napja.

– Igen, tudtam róla – mondom. – Te tudtál róla?

– Én is rajta vagyok, Nap.

– Nem, úgy értem, arról, hogy Hank eltette? Hogy átadta Rainivnek megőrzésre?

Megrázza a fejét. Feltűnik előttünk a régi kerítés. Maura jobbra fordul, és letér az ösvényről. Párat szökken, és egy fa mellett megáll. Követem. Egyre közelebb vagyunk a régi bázishoz.

Megáll és a régi kerítést figyeli. Én is megállok, és az arcát figyelem.

– Itt ütöttem el az időt aznap este. – A földet bámulja. – Itt ültem, és a kerítést figyeltem. Volt egy spanglim a tesódtól. Meg egy flaskám tőled. – A tekintetünk összeér. – A szívem nagyot ver. – Emlékszel rá?

Még az öreg Siegeléktől vettem, a kiárusításon. Régi, fémszínű flaska volt, kis horpadással az oldalán. Ez a felirat volt begravírozva: *A Ma Vie de Coer Entier*, ami egy 15. századi francia mondás. Azt jelenti: „A szívem örökre a tiéd.” Emlékszem, megkérdeztem Mr. Siegelt, honnan szerezte, de nem tudta. Felhívta Mrs. Siegelt, hátha ő igen, de a neje arra sem emlékezett, hogy egyáltalán van nekik ilyen. Valahogy olyan mágikus volt és különös, mint egy dzsinn lámpája, amit nekem kellett megtalálnom. Így hát megvettem három dollárért, és odaadtam Maurának, ő meg tréfásan megjegyezte: „Ez ám az ajándék! Keveredik benne a romantika és az alkohol.” „Hát nem én vagyok a tökéletes barát?” „De” – mondta, majd átölelt és megcsókolt.

– Emlékszem – mondom. – Szóval itt ültél a fa tövében egy spanglival meg a flaskával? Ki volt még veled?

– Egyedül voltam.

– És a Titkos Társaság?

– Te tudtál róla?

Megvonom a vállam.

Maura a bázisra néz.

– Úgy volt, hogy aznap este nem találkozunk. Amióta láttuk azt a helikoptert és csináltuk azt a felvételt... azt hiszem, a többiek egy kicsit betojtak. Addig az egész csak játék volt. Aznap este vált komollyá. Amúgy én nem igazán voltam – idézőjelet formál – „klubtag”. Az egyetlen igazán jó barátom Leo volt. De neki aznap este tervei voltak Dianával. Úgyhogy idejöttem, és letelepedtem a fa tövébe. És elővettem a spanglit meg a flaskát.

Lecsücsen, ahogy, gondolom, aznap este is. Csalfa mosoly jelenik meg az arcán.

– Te jártál a fejemben. Jó lett volna elmenni a meccsetekre. Mielőtt megismertelek, herótom volt az egész hokimániától, de szerettem nézni, ahogy a jégen siklasz.

Nem tudom, mit mondhatnék erre, így inkább hallgatok.

– Amúgy is csak a hazai meccsre tudtam elmenni, ti meg aznap idegenben játszottatok. A Summittal, azt hiszem.

– A Parsippany Hillsszel.

Felnevet.

– Jellemző, hogy erre is emlékszel. Amúgy tök mindegy. Tudtam, hogy pár óra múlva úgyis együtt leszünk. Úgyhogy egy kicsit kijöttem előtte „alapozni”. Iszogattam, de emlékszem, egy kicsit rosszkedvű voltam.

– Miért?

Megrázza a fejét.

– Nem fontos.

– Szeretném tudni.

– Hogy nemsokára vége lesz.

– Minek?

Eddig a földet bámulta, de most felnéz.

– Kettőnknek.

– Várj csak, te már akkor tudtad, amikor itt ücsörögtél?

Megrázza a fejét.

– Olyan gyagya tudsz lenni néha! Honnan tudhattam volna, mi fog történni?

– Akkor?

– Arra célzok, hogy tudtam, hogy te meg én nem fogunk együtt maradni. Úgy értem, hosszú távon. Leérettségizünk, aztán max még túléljük a nyarat...

– Én szerettelek – szakad ki belőlem. Egy pillanatra

meglepődik. De csak egy pillanatra.

– Én is szerettelek, Nap. De téged felvettek volna valami menő egyetemre, és élted volna az életedet. Számomra nem lett volna benne hely. Közhely, tudom. – Elhallgat és behunyja a szemét. – De most nincs értelme ezen filózni.

Igaza van. Visszaterelem a szót.

– Szóval itt ültél, iszogattál és szívta a spanglit.

– Aha. Kezdtem egy kicsit beállni. Nem nagyon. Csak egy kicsit. Közben a bázist bámultam. Itt mindig olyan csendes minden, de hirtelen zajt hallottam.

– Milyen zajt?

– Nem tudom. Kiáltozást. Valami motorzajt. Felálltam – most is feláll, a fának támaszkodik –, mondom, mi a franc?! Járjunk a dolog végére egyszer s mindenkorra! Én leszek a Titkos Társaság hőse. Így hát elindultam a kerítés felé.

Maura elindul a bázis felé. Én utána.

– Mit láttál? – kérdezem.

– Egy csomó figyelmeztető táblát. Olyan pirosat, tudod. Körbe volt rakva velük a bázis.

– Tudom.

– Amolyan utolsó figyelmeztetés gyanánt: „Fordulj meg, vagy meghalsz!” Sose mertünk túlmenni rajtuk, mert túl közel voltak a kerítéshez. De aznap este nem óvatoskodtam. Még csak nem is lassítottam.

Míntha hirtelen visszacsöppentünk volna a múltba, abba a szituációba. Az egykori piros táblák helyén ösztönösen megtorpanok.

Átlépjük a láthatatlan határvonalat, és elindulunk a rozsdátté kerítés felé. A sarki oszlop tetejére mutat.

– Ott volt egy kamera. Emlékszem, egy pillanatra bevillant, hogy lehet, hogy most is látnak. De be voltam állva, semmi sem érdekelt. Tovább futottam, de egyszer csak...

Lassít. Megáll. A torkához kap.

– Maura?

– Pont itt álltam, amikor jött az a fény.

– Fény?

– Reflektorfény. Hatalmas, széles nyalábok. Olyan erős volt, hogy magam elé kellett tartanom a kezem. – Most is így tesz,

védi a szemét a képzeletbeli fényektől. – Semmit se láttam. Totál lefagytam a reflektortól. Nem tudtam, mit csináljak. Aztán lövéseket hallottam.

Maura lehajtja a fejét.

– Rád lőttek?

– Aha, azt hiszem.

– Hogy érted, hogy azt hiszed?

– Úgy, hogy végül is ez váltotta ki – Maura hangja felmegy egy oktávot. Hallom benne a félelmet, a büntudatot. – Márminth én. Hogy a kerítés felé futottam, mint egy hülye gyerek. Figyelmen kívül hagytam a tiltó táblákat. Lehet, hogy belerúgtam egy drótakadályba, vagy csak simán észrevették, nem tudom. Úgyhogy azt tették, amit a táblákon ígértek. Lőttek. Igen, szerintem rám lőttek.

– És mit csináltál?

– Megfordultam, és futni kezdtem. Egy golyó a fülem mellett süvített el. De mint látod, megúsztam. A mellettem levő fába fúródott. Nem találtak el.

Felemeli a fejét, és rám néz.

– Leo – mondom.

– Én futottam tovább, ők meg csak lőttek. Aztán hirtelen...

– Hirtelen mi?

– Sikolyt hallottam. Női sikolyt. Futottam, mint az őrült, szlalomoztam a fák között. Próbáltam behúzni a nyakam, hogy minél kisebb célpont legyek. De amikor meghallottam a sikolyt, megfordultam. Láttam valakit, talán egy férfit. Illetve a sziluettjét a fényben... újabb lövések... aztán újabb sikoly, de most... valahogy ismerős volt a hang. Azt kiabálta: „Leo, segíts!” De a végét újabb lövés szakította félbe.

Lélegzet-visszafojtva hallgatom.

– Aztán... aztán egy férfihang azt kiáltja: „Ne lőjtek!”... csönd... síri csönd... aztán, nem vagyok biztos benne, de mintha valaki azt ordítaná: „Mit csináltál?”... Aztán valaki más: „Volt egy másik lány is. Meg kell találnunk!”, de ebben nem vagyok biztos. Nem tudom, tényleg hallottam-e, vagy csak képzeltem. Nem tudom, mert futottam, mint egy őrült.

Úgy néz rám, mintha valami segítséget várna.

Nem mozdulok. Nem bírok.

– Csak úgy... simán lelőtték őket?

Nem felel. Aztán valami hülyeséget kérdezek.

– Te meg csak úgy elfutottál?

– Mi?

– Úgy értem, oké hogy először elfutottál, a veszély elől. De amikor már biztonságban voltál. Miért nem szóltál a rendőrségnek?

– És mit mondtam volna?

– Például azt, hogy „láttam, ahogy két embert lelőnek”.

Elkapja a tekintetét.

– Talán ezt kellett volna – mondja.

– Nem valami meggyőző válasz.

– Kába is voltam, meg totál be voltam parázva, nem érted?! Meg biztos sem voltam, hogy tényleg lelőtték őket. Leót nem láttam, nem is hallottam, csak Dianát. Bepánikoltam, nem érted? Elrejtőztem egy időre.

– Hol?

– Emlékszel arra a kőházikóra a strand mögött?

Bólintok.

– Csak ültem ott a sötétben. Nem tudom, meddig. Pont ráláttam a Hobart Avenue-ra. Nagy, fekete kocsik jöttek, lassú tempóban. Lehet, hogy paranoiás vagyok, de azt hittem, engem keresnek. Egy idő után úgy döntöttem, elmegyek hozzátok.

Ez új. De végül is mi nem az eddig a ma estéből?

– Odajöttél a házukhoz?

– Aha, az volt a célom, de amikor az utcátkhoz értem, észrevettem egy másik fekete kocsit a sarkon. Éjfél is elmúlt. Két öltönyös fickó ült benne. A házatokat figyelte. Rögtön tudtam. Ezek nem véletlenül szobroznak itt. – Közelebb hajol. – Tegyük fel, hogy szólok a zsaruknak. Elmondom, hogy a bázison valakit vélhetően lelőttek. Részleteket nem tudok. Viszont elkérlik a nevemet. Kérdőre vonnának, mi a fenét kerestem ott. Hazudhattam volna valamit, vagy elmondhattam volna, hogy fűveztem és whiskyt iszogattam. Mire végighallgattak volna, a fickók a bázisról rég felszívódtak volna. Hát tényleg nem érted?

– Úgyhogy inkább elfutottál – mondom.

– Aha.

– Ellie-hez.

Bólint.

– Egy idő után úgy voltam vele, várjunk pár napot, aztán meglátjuk. Hátha elfeledkeznek rólam. Persze nem. Egy szikla mögül figyeltem, ahogy anyámat kikérdezik. Aztán amikor láttam a hírekben, hogy megtalálták Leo és Diana holttestét... már tudtam. A híradóban egy szóval sem említették, hogy lelőtték volna őket. Azt mondták, elütötte őket a vonat a város másik felén. Ezek után mit tehettem volna? A bizonyíték ugrott. Ki a fene hitt volna nekem?

– Például én – mondom. – Miért nem fordultál hozzám?

– Ó, Nap, ezt most komolyan mondd?

– Nekem elmondhattad volna, Maura.

– És mit csináltál volna? Te, a forrófejű tinédzser? – Súlyos tekintettel rám mered. – Ha elmondtam volna, már te sem élnél.

Csak állunk ott, és döbbenten hallgatunk.

– Na gyere! – mondja remegve. – Menjünk innen!

Huszonkilencedik fejezet

Amikor visszaérünk a kocsihoz, eszembe jut:

– A kocsim a klubnál maradt.

– Jeleztem nekik – mondja Maura.

– Hogy érted?

– Felhívtam őket, megadtam a kocsi típusát és a rendszámot, és mondtam, hogy tegnap túl sokat ittam, nem mertem beülni. Mondtam, hogy majd másnap elviszem.

Mindenre gondolt.

– Nem mehetsz haza, Nap!

Nem is terveztem. Indít.

– És most hova megyünk? – kérdezem.

– Van egy biztonságos rejtékhelyem – mondja.

– Akkor te azóta folyamatosan bujkálsz?

– Aha.

– De miért most, Maura? Miért teszik el láb alól tizenöt év után a Titkos Társaság megmaradt tagjait?

– Nem tudom.

– Elvileg Rexszel voltál, amikor lelőtték, nem?

Bólint.

– Az utolsó három-négy évben kezdtem megnyugodni. Úgy voltam vele, mi a francért üldöznének még most is? Nincs semmi bizonyíték. A bázist rég bezárták. Amúgy sem hinne nekem senki. Kifogytam a lóvéből, és megpróbáltam óvatosan kiszimatolni, mi történt. Persze ezzel kockázatot vállaltam, de végül is Rex ugyanúgy le akarta zárni a múltat, mint én. Jól jött neki a segítség a kis bizniszéhez.

– Az ittas vezetők bepalizásához.

– Ő ezt szebben mondta, de igen.

Jim Johnston étterménél letérünk az Eisenhower autópályáról.

– Láttam a biztonsági kamerák felvételét Rex meggyilkolásának éjjeléről – mondom.

– A fickó jéghideg profi volt.

– Mégis meg tudtál lépni – mondom.

– Talán.

– Hogy érted?

– Amikor Rexet a szemem láttára lelőtték, azt hittem, végem. Hogy megtaláltak. Én voltam ott azon az éjszakán – azt hittem, én vagyok az igazi célpont –, de végül is nem kizárt, hogy az egész Titkos Társaságról tudtak. Logikusnak tűnt. Így abban a pillanatban, ahogy Rexet lelőtték, pattantam is fel. De a fickó már emelte rám a fegyverét. Átugrottam a vezetőülésre, indítottam, és padlógáz...

– De?

– De mint mondtam, a fickó profi volt – vonja meg a vállát. – Hogyhogy nem ölt meg engem is?

– Gondolod, hogy futni hagyott?

Nem tudja. Egy East Orange-i motel háta mögött parkol le. Nem ott vett ki szobát. Ez egy trükk, magyarázza. Azért parkol a motel parkolójába, hogy ha a rendőrség vagy valaki, aki kiszúrná a kocsit és keresni kezdené, ne találja meg. Valójában pár száz méterrel odébb vett ki szobát. A kocsit lopott, magyarázza. Ha veszélyt sejt, egyszerűen ott hagyja, és lop egy másikat.

– Mostanában kétnaponta váltok búvóhelyet.

A bérelt lakásba megyünk, és leülünk az ágy szélére.

– Mindjárt elmesélem a többit is – mondja.

Miközben mesél, az arcát figyelem. Nem igazán van *déjà vu* érzésem. Már nem az a tinédzser vagyok, aki az erdőben szerelmeskedett velem. Próbálok nem elveszni a szemében, pedig a szemében benne van minden: a múlt és az elszalasztott, elillant lehetőségek. Téged is meglátalak benne, Leo. Látom azt a lányt, akit akkor ismertem és aki azóta is rettenetesen hiányzott.

Maura elmeséli, hol bujkált a halálotok óta. Nem egy szívderítő érzés hallani, milyen élete volt, de nem szakítom félbe. Nehéz definiálni, mit érzek. Úgy érzem magam, mint egy szabad idegvégződés. Hajnali háromig mesél.

– Muszáj egy kicsit pihennünk – mondja.

Bólintok. A fürdőbe megy, letusol. Köntösben jön ki, törülközővel a fején. A holdfény tökéletes szögben éri. Sosem fogadott még ennél gyönyörűbb látvány. Én is megcélzom a fürdőt. Levetkőzöm, letusolok. Derekamra törülközőt csavarok. Amikor kijövök, sötét van, csak az asztali lámpa halvány fénye

ég. Maura mellette áll. Fejéről eltűnt a törülköző. A köntös még rajta van. Rám néz. Felesleges megjátszani magunkat. Mindketten tudjuk. Szavak nélkül is. Átvágok a szobán. Átölelem és szenvedélyesen megcsókolom. Visszacsókol. Nyelvünk egymásba fonódik. Lerántja rólam a törülközőt. Én felrántom a köntösét.

Soha nem tapasztaltam hasonlót. Hajt a vágy. Kínzó, leküzdhetetlen, szaggató. Sebet gyógyító. Nyers és szenvedélyes. Gyengéd és vad. Mohó és féktelen, szinte elviselhetetlenül gyengéd.

Miután vége, megrészegülten, aléltan nyúlunk el az ágyon, mintha nem lennénk többé ugyanazok, akik voltunk. Talán nem is leszünk. Fejét a mellemre hajtja, keze a hasamon pihen. Egyikünk sem szól. Csak bámuljuk a plafont, amíg ránk nem tör az álom.

Mielőtt elalszom, ez az utolsó gondolatom:
Ne hagyj el! Soha többé ne hagyj el!

Harmincadik fejezet

Hajnalban újra szeretkezünk.

Maura fölém perdül. Tekintetünk összeér és egymásba kapaszkodik. Az egész most sokkal lassabb, érzelmesebb, otthonosabb, bizalmasabb. Később, amikor már a hátunkon fekszünk és csendben a plafont bámuljuk, a mobilom egyet pittyen. Üzenetem jött. Muse-tól. Tömör és velős:

Pontban kilenckor! Ne késsen!

Mutatom Maurának.

– A főnököm.

– Lehet, hogy csapda.

Megrázom a fejem.

– Muse még azelőtt szolt róla, hogy Reevezzel találkoztam volna. Még háton fekszem. Maura mellém gurul, állát a mellkasomra teszi.

– Szerinted megtalálták már Reevest?

Ezen már én is filóztam. Ismerem a forgatókönyvet. Először feltűnik valakinek a sárga autó. Valószínűleg kihívják a rendőrséget, ők átkutatják a helyet. Megtalálják a holttestet. Nem tudom, volt-e nála irat. Talán. Ha nem, a kocsi rendszámáról visszakeresik. A neve alapján kiderítik, hogy aznap este a sztripklubban lépett fel. A klubnak nyilván van biztonsági kamerája.

Én is rajta leszek.

A kocsim szintúgy. A kamera felvételén látható lesz, amint beszálok az áldozat sárga Ford Mustangjába.

Aztán kiderül, hogy én voltam az utolsó, aki élve látta.

– Elmehetünk arra – mondja Maura –, hogy megnézzük, megtalálták-e már a zsaruk.

Maura legurul rólam, és feláll. Én is ki akarok kelni, de muszáj gyönyörködnöm benne.

– Miért hívatott be a főnök?

– Passz – mondom. – De az biztos, hogy nem sok jót jelent.

– Akkor ne menj el! – mondja.

– Hát mit csináljak?

– Szökj meg velem!

A legkecsegtetőbb ajánlat, amit ember kaphat. De nem tehetem. Legalábbis most még nem. Megrázom a fejem.

– A végére kell járnunk ennek!

Válasz helyett felöltözik. Én is magamra kapom a göncöm, és távozzunk. Maura mutatja az utat vissza a motelparkolóba. Felmérjük a terepet. Semmi jele, hogy figyelnének. Úgy döntünk, megkockáztatjuk. Ugyanazzal a kocsival megyünk, mint tegnap este. Irány a 280-as út.

– Tudod az utat? – kérdezem.

Bólint.

– Egy raktár Irvingtonban, nem messze a lehajtó melletti temetőtől.

A 280-asról a Garden State autópályára tér rá, majd az első lehajtónál lefordul a South Orange Avenue irányába. Egy régi üzletközpont mellett elhaladva elhagyott iparterületre érünk. Mint sok más hasonló gyártelep New Jersey-ben, egykor ez is szebb napokat látott. Az iparág megszűnik, a gyártelep bezár. Kész, pont. Legtöbbször fejlesztenek, és inkább ráépítenek. De néha, mint itt is, a gyárat és a raktárakat egyszerűen sorsukra hagyják. Idővel lepusztulnak, és legfeljebb nyomokban hirdetik a múlt dicsőségét.

Sehol egy lélek, sehol egy autó. Semmi mozgás. A hely úgy fest, mint egy világvégefilm forgatási helyszíne bombatámadás után. Lassítás nélkül elhajtunk a sárga Ford mellett.

Még nem találtak ide. Biztonságban vagyunk. Egyelőre.

Maura visszatér az autópályára.

– Hol lesz a találkozó?

– Newarkban – mondom. – De előbb le kéne tusolnom és át kéne öltöznöm.

Huncutul mosolyog.

– Szerintem remekül festesz.

– Vagy inkább kielégülten – mondom. – Nem ugyanaz.

– Jogos a két pont.

– A megbeszélés komoly lesz. – Az arcomra mutatok. – Úgyhogy nem árt letörölni a képemről ezt a vigyort.

– Rajta!

Vigyorgunk, mint két tejbetök. A kezemre teszi a kezét.

– Akkor hova? – kérdezi.

– Vissza a klubhoz – mondom. – A kocsimhoz.

– Oké.

Pár pillanatig élvezzük a csendet.

– Elmondani sem tudom, hányszor akartalak felhívni!

– Akkor miért nem hívtál?

– Hova vezetett volna, Nap? Egy év múlva. Öt év múlva. Tíz év múlva. Ha felhívtalak volna, és elmondtam volna az igazságot, hol lennél most?

– Nem tudom.

– Én sem. Csak ültem ott a telefonnal a kezemben, és újra meg újra végigjátszottam magamban, mi lenne, ha. Ha elmondanám, vajon hogy reagálnál? Mit tennél? Hol lennél? Azt akartam, hogy biztonságban legyél. És ha hazajönnék, és elmondanám az igazságot, ki hinne nekem? Senki. Vagy ha mégis – ha a zsaruk mégis komolyan vennének –, a fickók a bázisról nyilván el akarnának hallgattatni. Aztán azon kezdtem el agyalni, hogy végül is egyedül voltam az erdőben aznap éjjel. Elfutottam és évekig bujkáltam. Mi van, ha a fickók a bázisról megpróbálják rám kenni Leo és Diana halálát? Mennyi az esélye ennek?

Az arcát figyelem.

– Úgy érzem, valamit elhallgatsz – mondom.

Kiteszi az indexet, és elengedi a kezem. Feszülten figyel az utat.

– Nehéz elmagyarázni.

– Azért próbáld meg!

– Már jó ideje úton voltam. Bujkáltam, rejtőzködtem, továbbálltam. Kábé egész felnőtt életemben. Csak ezt az életet ismertem. Az állandó rohanást, menekülést. Teljesen hozzászoktam. Egy perc nyugtom nem volt. De így nem lehet élni. A magam módján nem volt gondom vele. Meg tudtam birkózni a veszéllyel. A túlélési kényszerrel. De amikor végre lelassítottam, amikor egy kicsit tisztábban láttam...

– Mit?

Vállat von.

– Az ürességet. Nem volt semmim és senkim. Valahol úgy éreztem, ez a sorsom. Nem volt bajom azzal, hogy folyton úton kell lenni, hogy folyton résen kell lenni. Sokkal jobban fájt volna,

ha azon agyalok, mi lett volna ha. – Egyre szorosabban markolja a kormányt. – Na és te, Nap?

– Mi van velem?

– Neked milyen volt az életed?

Szívem szerint azt mondanám, hogy *jobb lett volna, ha nem mész el*, de inkább megkérem, hogy tegyen ki két utcával arrébb. Onnan gyalog megyek a klubhoz. Nem akarom, hogy esetleg őt is felvegye a biztonsági kamera. Persze semmi garancia, hogy egy másik térfigyelő kamera nem vesz észre minket. De addigra, bármi történjék is, rég túl leszünk az egészen.

Mielőtt kiszállnék a kocsijából, Maura még egyszer megmutatja, hogyan kell használni az alkalmazást, amin majd elérhetem. Elvileg lenyomozhatatlan, és a beérkezett üzenetek öt perc után véglegesen törlődnek. Miután végez, kezembe nyomja a készüléket. Az ajtófogantyúért nyúlok. Már a számon van, hogy megígértetem vele: bármi történjék is, nem fog többet eltűnni. De ez nem én vagyok. Ehelyett megcsókolom. Hosszan, gyengéden.

– Annyi érzés kavargok bennem – mondja.

– Bennem is.

– Szeretném megélni őket. Úgy, hogy nem vagyok gúzsba kötve.

Mindkettőnk számára nyilvánvaló ez a különös kötelék. Egyikünk sem éretlen kamasz már. Kétségtelen, hogy a testi vágy, a sóvárgás, a veszély és a nosztalgia e furcsa elegye képes lehet torzítani a látásodat. De velünk most nem ez történik. Ezt ő is tudja, és én is.

– Örülök, hogy visszajöttél – mondom, ami a legenyhébben sem adja vissza a valódi érzéseimet.

Maura is megcsókol. Olyan hévvel, hogy most mindenhol érzem. Aztán eltol magától, mint abban a régi dalban.

– Megvárlak Newarkban, az iroda előtt – mondja.

Kiszálok. Maura elhajt. A kocsim ott van, ahol hagytam.

A Hunk-A-Hunk-A természetesen zárva van. Két másik kocsis is áll a parkolóban. Azon filózom, vajon ők is azért hagyták-e itt, mert sokat ittak. Muszáj szólnom Augie-nak Maura felbukkanásáról és Reeves haláláról.

Hazafelé felhívom mobilon. Felveszi.

– Muse berendelt kilencre.

– Mit akar? – kérdezi Augie.

– Nem mondta. Viszont van pár dolog, amit muszáj megosztanom veled.

– Hallgatlak.

– Találkozhatnánk a Mike’sban háromnegyed kilenckor?

A Mike’s egy kávézó a megyei ügyész irodája közelében.

– Ott leszek.

Leteszi. Begördülök a házam elé. Még ki sem szállok, amikor a hátam mögül nevetést hallok. Megfordulok. Tammy Walsh az, a szomszéd nő.

– Kit látnak szemeim! – mondja.

Intek neki.

– Szia, Tammy!

– Hosszú volt az éjszaka?

– Kis túlóra.

Tammy elmosolyodik, mintha az arcomra lenne írva.

– Hát persze, értem.

Önkéntelenül elvigyorodom.

– Talán nem hiszel nekem?

– Egy csöppet sem! – mondja. – De örülök neked.

– Kösz!

Micsoda nap volt, te atyaéig!

Lezuhanyozom, és próbálom átállítani az agyam. Nagyjából meg is van az igazság, nem igaz? De valami még mindig hiányzik, tesó. De mi? Vagy csak túlgondolom? A bázis szörnyű titkot rejtett: veszélyes terroristákat tartottak fogva benne. Vajon a kormány ölni is képes lett volna azért, hogy ezt titokban tartsa? A válasz nyilvánvaló, a kérdés költői. Hát persze hogy képes lett volna. Tehát azon az ominózus éjszakán valami feldühítette vagy megzavarta őket. Talán az, hogy Maura a kerítés felé rohant. De lehet, hogy téged és Dianát szúrták ki először. Akárhogy volt is, pánikba estek.

Lövészek dördültek.

Téged és Dianát lelőtték. Mit tehetett Reeves és a csapata egy ilyen helyzetben? A zsarukat nyilván nem hívhatták, hogy bevallják az igazságot. Ez fel sem merülhetett. Ez lebuktatta

volna az egész titkos műveletet. És, ugye, azt sem hagyhatták, hogy csak úgy simán felszívódjatok. Túl sok kérdést hagyott volna nyitva. A zsaruk – Augie-val az élen – nem nyugodtak volna. Ezért muszáj volt valami hihető álca. Mindenki ismerte azt a régi, vonatos legendát. Nyilván nem tudhatom a részleteket, de erős a gyanúm, hogy előbb eltávolították a testetekből a golyókat, majd a sínekhez vittek benneteket. A gázolás ereje olyan roncsolódást okozott a holttestetekben, hogy nincs az a halottkém, akinek feltűnne a turpisság.

Ez így elvileg összeáll. Meg is van a válasz, nem igaz?

De van egy kis bibi.

Az, hogy tizenöt évvel később Rexet és Hanket is meggyilkolják.

Ez hogy illik a képbe?

A Titkos Társaságnak most már csak két tagja él. Beth, aki bujkál. És Maura.

Vajon mit jelenthet ez? Nem tudom. Talán Augie-nak lesz valami ötlete.

A Mike's kávézó & pizzéria kialakítása olyan, hogy igazából se nem kávézó, se nem pizzéria. Newark szívében van, a Broad és a William sarkán, nagy, piros ponyvatetővel. Augie az ablaknál ül. Egy fickót néz, aki reggel kilenc előtt már pizzát zabál. A pizzaszelet akkora, hogy mellette az óriás papírtálca is csak apró koktélszalvétának tűnik. Augie épp valami szarkasztikus megjegyzést készül tenni, de amikor meglát, leáll.

– Mi történt?

Nincs okom édesítgetni a keserű pirulát.

– Leót és Dianát nem a vonat ütötte el – közlöm. – Lelőtték őket.

Becsületére legyen mondva, nem jön rögtön a szokásos „Mi?

Ezt meg honnan veszed? Nem volt semmiféle golyó” típusú tagadással. Tudja, hogy magamtól nem találnék ki ilyesmit.

– Mesélj!

Nekikezdek. Először Reevest mesélem. Látom rajta, hogy közbe akar szólni, azt akarja bizonygatni, hogy ez még nem jelenti azt, hogy Reeves és az emberei ölték volna meg Dianát és Leót, és hogy Reeves csak azért vetett alá a vizes vállatásnak, mert továbbra is őrizni akarja az objektum titkát. De nem szakít

félbe. Ismer már annyira.

Aztán rátérek, hogyan mentett meg Maura. Reeves halálának körülményeit egyelőre átugrom. Tökéletesen megbízom Augie-ban, de nem akarom olyan helyzetbe hozni, hogy esetleg tanúskodnia kelljen arról, amit itt hall. Magyarán: ha nem mondom el neki, hogy Maura lőtte le Reevest, akkor ezt nem kell neki eskü alatt vallania.

Folytatom. Szavaim ostorcsapásként csattannak öreg mentorom testén. Legszívesebben megállnék, hagynék neki egy kis időt, hogy magához térjen, de tudom, az csak rosszabb lenne, és ezt ő sem akarná. Szóval nem kímélem.

Elmesélem neki, hogy Maura sikolyt hallott.

Beszélek a lövésekről és az azt követő síri csendről.

Miután végeztem, hátradől. Kinéz az ablakon. Nem tűnik meglepettnek.

– Most már tudjuk – mondja.

Nem mondok rá semmit. Csak ülünk szótlanul. Most, hogy már tudjuk az igazságot, várjuk, hogy valami megváltozzon. De az a fickó, ott szemben ugyanúgy tömi magába a behemót pizzaszeletet. A kocsik ugyanúgy hömpölyögnek a Broad Streeten. Az emberek ugyanúgy igyekeznek a munkába. Semmi sem változott.

Te és Diana ugyanúgy halottak vagytok.

– Vége? – kérdezi Augie.

– Minek?

Széttárja a karját, jelezve, hogy ennek az egésznek.

– Számomra nincs – mondom.

– Ezt hogy érted?

– Igazságot kell szolgáltatni Leónak és Dianának.

– Nem azt mondtad az előbb, hogy a testvéred halott?

A testvéred. Érdekes. Reevest nem hozza szóba.

– Mások is voltak a bázison akkor éjjel.

– És te el akarod kapni mind?

– Te nem?

Elfordul.

– Valaki meghúzta azt a ravaszt – mondom. – Valószínűleg nem Reeves. Valaki összeszedte őket, és berakta egy, mit tudom én, kocsiba vagy teherautóba. Valaki kiszedte a golyókat a

testükből. Valaki a sínekre fektette a lányod holttestét, és...

Augie teste összerándul. Szemét behunyja.

– Kiváló mentorom voltál, Augie. Ezért nem hagyhatom annyiban. Te voltál az, aki mindig kikelt az igazságtalanság ellen. Te voltál az, aki a leghevesebben szorgalmazta, hogy a bűnösök megfizessenek azért, amit tettek. Te tanítottad, hogy ha nem szolgáltatunk igazságot – ha a bűnös nem bűnhődik meg –, az igazság mérlege sosem lesz egyensúlyban.

– Reeves már megbűnhődött – mondja.

– Ez nem elég.

Előrehajlok. Nem ez az első eset, hogy Augie nem ért egyet velem. Ő volt az, aki segített mőresre tanítani az első „Trey”-emet, egy embernek nem nevezhető, gerinctelen férget, akit az élettársa lánya, egy hatéves kislány szexuális molesztálása miatt tartóztattak le. A vád elbukott valami formáságon, és a gennyláda mehetett haza. Vissza a hatéves kislányhoz. De Augie és én közbeléptünk.

– Mit titkolsz előlem, Augie?

A kezébe temeti az arcát.

– Augie?

Az arcát dörzsöli. Véreeres szemmel néz rám.

– Te magad mondtad, hogy Maura magát vádolja, amiért a kerítés felé rohant.

– Igen, részben.

– Sőt azt is mondta, hogy talán az ő hibája.

– De nem az!

– Ő mégis így érzi, nem igaz? Hiszen ha nem szív be és fut oda a kerítéshez... ő maga mondta, vagy tévedek?

– Hova akarsz kilyukadni? – kérdezem.

– Maurát is meg akarod büntetni?

A szemébe nézek.

– Mi az ördögről beszélsz, Augie?

– Meg akarod?

– Persze hogy nem.

– Akkor sem, ha részben ő is felelős?

– De nem az!

Hátradől.

– Maura beszámolt neked a reflektorokról. Az egész

ramazuriról. Gondolom, kíváncsi vagy, miért nem jelentette senki a rendőrségnek.

– Persze.

– Ismered a környéket. Meyerék a bázis szomszédságában laktak, abban a zsákutcában. Ahogy Carlinóék és Brannumék is.

– Várj! – Már értem. – Szóval valaki mégiscsak jelentette?

Félrenéz.

– Dodi Meyer. Azt mondta, valami folyik a bázison. Beszélt a fényekről. Azt hitte... néhány suhanc betört, és ők kapcsolták fel a reflektorokat. Azt hitte, petárdát robbantgatnak.

Feszülést érzek a mellkasomban.

– És te mit tettél, Augie?

– Az irodámban voltam. A diszpécser kérdezte, fogadom-e a bejelentést. Késő volt. A másik járőrökösi épp kiment egy birtokháborításhoz, úgyhogy mondtam, hogy igen.

– Mi történt?

– Mire kiértem, a reflektorok már nem égtek. A kapu tövében észrevettem egy teherautót. Egy ponyvás teherautót. Épp akkor indult el. Becsöngettem. Andy Reeves jött ki. Bár késő este volt, nem firtattam, mit keres annyi ember a mezőgazdasági minisztérium telephelyén. Az alapján, amit a feltételezett titkos objektumról mondtál, egyáltalán nem lep meg. Nem tudtam, pontosan mi folyik ott, de abban az időben ostobán bíztam a kormányban, hogy minden rendjén van. Szóval Andy Reeves jött ki a kapuhoz. Mondom neki, hogy csendháborításról kaptunk bejelentést.

– Mit mondott?

– Hogy őz futott a kerítésnek. Ez aktiválta a riasztót és a reflektorokat. Azt mondta, az egyik embere bepánikolt, és lövöldözni kezdett. Ezek voltak a durrogások. Azt mondta, az őrlőtte az őzet. A ponyvás teherautóra mutatott.

– És te elhitted?

– Nem tudom. Nem igazán. De mivel a hely titkos kormányzati objektum volt, nem firtattam.

– Ezután mit csináltál?

A hangja mintha millió kilométerről jönne.

– Hazamentem. A műszakom lejárt. Lefeküdtem, és pár óra múlva... – A többit egy vállvonással elintézné, de nem hagyom.

– Kaptad a hírt Dianáékról.

Augie bólint. Szeme könnybe borul.

– És nem láttál semmilyen összefüggést?

Eltöpreng.

– Talán nem akartam látni. Ahogy szerinted Maura, úgy én sem voltam hibás. Talán csak a saját hibámat akartam védeni, de igazából nem láttam összefüggést.

A telefonom elhalványul. Ránézek. 9 óra 10 van. Csak most látom, hogy Muse-tól SMS jött.

Hol a francban van??!!

Visszaírok: Egy perc, és ott vagyok.

Felállok. Augie a padlót bámulja.

– Elkésél a találkozóról – mondja, anélkül hogy felnézne. – Menj!

Habozok. Ez valahol sok mindent megmagyaráz. Augie sokévi hallgatását és szófukarságát. A makacs ragaszkodását ahhoz, hogy két beszívott kamasz valami ostobaságot csinált. A hideg elhatárolódását. Az agya nem hagyta, hogy összefüggést lásson a lánya meggyilkolása és a bázison tett látogatása között, mivel akkor azzal a büntudattal kéne tovább élnie, hogy nem tett semmit. Hogy nem járt utána. Kifelé menet ezen tűnődöm. És azon, hogy azzal, hogy most újra szembesítettem ezzel és feltéptem a sebeit, mostantól minden áldott éjjel látni fogja maga előtt a teherautót, és azon fog agyalni, mi lehetett a ponyva alatt. Vagy tudat alatt már most is ez gyötri? Talán azért fogadta el olyan könnyen a kézenfekvőbbnek tűnő magyarázatot a lánya halálával kapcsolatban, mert nem tudott szembenézni saját esetleges felelősségével?

Csörög a mobilom. Muse az.

– Már is ott vagyok! – mondom.

– Hol késik már?

– Miért, mi történt?

– Igyekezzen!

Harmincegyedik fejezet

Az Essex Megyei Főügyészség a Market Streeten található. A köznyelv csak Veterán Törvényszéknek hívja. Mivel itt dolgozom, jól ismerem az épületet. Az ügyészségen mindig nagy a nyüzsgés: a megye büntetőügyeinek harmadát itt tárgyalják. Befelé menet szokatlan pittyenést hallok. A telefonom. Aztán rájövök, biztos az új alkalmazás, amit Maura telepített. Megnézem az üzenetet:

Megint elmentem arra. Megtalálták a sárga Mustangot.

Ez persze nem jó hír, de egy darabig még eltart, amíg az események korábban vázolt láncolata elér hozzám. Úgyhogy még van időm. Remélhetőleg. Visszaírok:

Ok. Épp most megyek a találkozóra.

Loren Muse az ajtóban vár. Szeme szikrákat hány. Alacsony nő, két oldalán két magas öltönyös. A fiatalabb sovány, de izmos. Szúrós tekintetű. Az idősebbnek idétlenül hosszú a haja, ahhoz képest, hogy felül teljesen kopasz. Kiálló hasa állandó harcra készíteti az inggombjait. Miután belépünk az előtérbe, az idősebb megszólal:

– Rockdale különleges ügynök vagyok. Ő pedig Krueger különleges ügynök.

FBI. Kezet nyújtok. Krueger szorítása érezteti, ki áll feljebb a hierarchián. Rosszalló képet vágok.

Ezután Rockdale Muse-hoz fordul.

– Köszönjük az együttműködését, hölgyem! És most hálásak lennénk, ha magunkra hagyja minket.

Muse-nak nem tetszik a dolog.

– Azt akarja, hogy kimenjek?

– Igen, hölgyem.

– Ez itt az én irodám.

– A hivatal pedig nagyra értékeli az együttműködését, de szeretnénk négy szemközt beszélni Dumas nyomozóval.

– Nem – mondom.

Rám néznek.

– Pardon?

– Szeretném, ha Muse főügyész asszony jelen lenne a kihallgatás során.

– Semmilyen bűncselekménnyel nem gyanúsítjuk – mondja.

– Akkor is ragaszkodom, hogy itt maradjon.

Rockdale Muse-ra néz.

– Hallotta a kérést – mondja Muse.

– Hölgyem...

– Ne szólítson hölgyemnek!

– Elnézést, Muse főügyész asszony! Ha nem tévedek, ön utasítást kapott a felettesétől.

– Igen – sziszegi a fogai közt Muse.

Muse felettese nem más, mint New Jersey állam kormányzója.

– Aki nyomatékosan felszólította, hogy működjön együtt velünk. És nemzetbiztonsági ügyről lévén szó, adja át az ügyet a hatáskörünkbe!

Rezeg a mobilom. Lopva rápillantok. Bármi meglepő, Tammy írt.

Egy csapat FBI-dzsekis épp most kutatja át a házadat. Egy furgonnal jöttek.

Nem lep meg. Nyilván a kazettát keresik. A házamban úgysem találják meg. Nincs ott. Elástem – hol máshol – a bázis melletti erdőben.

– A kormányzó úr valóban utasított – folytatja Muse –, de Dumas nyomozó jelezte, hogy jogi tanácsadót kíván igénybe venni.

– Lényegtelen.

– Pardon?

– Ez nemzetbiztonsági ügy. Amiről szó lesz, az szigorúan bizalmas.

Muse rám néz.

– Nap?

Végiggondolom, amiket Augie mondott, hogy mit muszáj titokban tartanunk, hogy kit is kellene vádolni Leo haláláért, és hogy hogyan járhatnék a dolog végére egyszer s mindenkorra.

Az ajtóban állunk. Muse közvetlen munkatársai úgy tesznek, mintha nem figyelnének. A két ügynökre nézek. Rockdale fenyegetően figyel, Krueger az öklét szorongatja. Úgy néz rám,

mintha a kutya seggéből rángattak volna elő.

Ebből elég!

Muse-hoz fordulok, és elég hangosan mondom ahhoz, hogy a munkatársai is hallják.

– Tizenöt évvel ezelőtt az egykori westbridge-i Niké rakétabázis illegális titkos táborként működött, ahol terrorista elemekkel állítólag összejátszó amerikai állampolgárokat tartottak fogva és hallgattak ki. Néhány középiskolás diák, az elhunyt ikertestvéremet is beleértve, videofelvételt készített arról, hogy egy Black Hawk helikopter az éjszaka leple alatt leszáll az objektum területén. Az urak a kazettát akarják – bökők az ügynökök felé. – A kollégáik eközben épp a házamat kutatják át. De megsúgom, hiába.

Krueger majd felrobban a dühtől. Nekem ugrik, legszívesebben megfojtana. Tudnod kell, Leo, hogy közelharcban jó vagyok. Sokat edzettem, és elég atletikus vagyok. De feltételezem, hogy normál körülmények között a pofa simán földre tudna vinni. Hogyan magyarázod hát azt, ami ezután következik? Hogyan magyarázod azt, hogy a támadását simán kivédem az alkarommal?

Egyszerű!

Torokra megy.

Azt a testrészt támadja, amely a légzésemért felelős.

És az után az éjszaka után, az után a vallatás után a primitív ösztönöm egyszerűen nem hagyja, hogy ez megtörténjen. A primitív ösztön, különös természetfölötti erővel párosulva, mindenáron meg fogja védeni az ominózus testrészt.

A gond csak az, hogy az ütés elhárításával még nem múlt el a veszély. Neked is be kell vinned egy ütest. Tenyérrellem gyomorszájon vágom. A mozdulat tökéletesen ül. Krueger fél térdre rogy, egy pillanatra bent reked a szusz. Hátraugrok, öklöm magam elé kapom, hátha a térsa is bekapcsolódik. De nem. Döbbenten nézi pórul járt bajtársát.

– Maga megütött egy szövetségi tisztviselőt – közli Rockdale.

– Önvédelem volt! – kiált közbe Muse. – Mi a fene ütött magukba, uraim?!

A fickó a képébe mászik.

– Az embere az imént szigorúan titkos információkat adott

ki, ami illegális cselekmény, különös tekintettel arra, hogy hazugság.

– Hogy lehet titkos – vág vissza Muse –, ha egyszer hazugság?

A mobilom megint jelez. Amikor ránézek Ellie üzenetére, tudom, hogy villámgyorsan távoznom kell:

Megtaláltam Betht.

– Nézzék! – mondom. – Igazán sajnálom. Javaslom, menjünk be, és tisztázzuk a dolgokat. – Odalépek Kruegerhez, hogy felsegítsem. Nem kér belőle. Dühösen eltolja a kezem, de egyelőre úgy tűnik, nem kívánja folytatni a bunyót. Miközben bevonulunk Muse irodájába, magam vagyok a megtestesült békesség. Van egy tervem. Nevetségesen egyszerű, de néha ezek a legjobbak. Miután mindenki lehiggad és elfoglalja a helyét, felállok és azt mondom:

– Öö, bocsássanak meg, de kérnék két percet.

– Van valami probléma? – kérdezi Muse.

– Nem, nincs. – Úgy teszek, mintha zavarban lennék. – Csak muszáj kimennem a klotyóba. Rögtön jövök.

Nem igazán várok engedélyre. Végül is felnőtt ember vagyok. Kimegyek Muse irodájából, és elindulok a folyosón. Senki se követ. Itt van nem messze a férfi WC. Elmegyek mellette, és célba veszem a lépcsőt. Leszaladok a földszintre. Lassítok, de sietősre veszem a lépteim.

Egy perccel azután, hogy kiléptem Muse irodájának ajtaján, már kint is vagyok, és egérutat nyertem az ügynökök elől.

Ellie-t hívom.

– Hol van Beth? – kérdezem.

– A szülei farmján, Far Hillsben. Legalábbis azt hiszem, hogy ő az. Te hol vagy?

– Newarkban.

– Átküldöm a címet. Kocsival max egy óra.

Leteszem. Elindulok a Market Streeten. A University Avenue sarkán lefordulok, és az új alkalmazás segítségével felhívom Maurát. Egy kicsit aggódom, hogy esetleg nem veszi fel. Hogy megint eltűnt az éterben, de rögtön beleszól.

– Mi a helyzet? – kérdezi.

– Hol vagy?

- Itt várok a tilosban a Market Streeten, a főügyészség előtt.
- Indulj el kelet felé, és fordulj jobbra a University Avenue-ra. Meglátogatjuk egy régi barátunkat.

Harminckettedik fejezet

Amint Maura felvesz, SMS-t küldök Muse-nak:

Sajnálom! Később megmagyarázom!

– Szóval hova megyünk? – kérdezi Maura.

– Meglátogatjuk Betht.

– Megtaláltad?

– Nem én. Ellie.

Az Ellie által megadott címet beütöm a navigációba. Azt írja, kábé harmincnyolc perc. Elhagyjuk a várost, rátérünk a 78-as útra, és nyugat felé vesszük az irányt.

– Van valami ötleted, Beth Lashley hogy illik a képbe? – kérdezi Maura.

– Ők is ott voltak akkor este – mondom. – A bázisnál. Rex, Hank és Beth.

Maura bólint.

– Elképzelhető. Vagyis mindannyiunknak volt okunk menekülni.

– Csakhogy a többiek nem menekültek el. Legalábbis először nem. Leérettségiztek, aztán egyetemre mentek. Ketten közülük, Rex és Beth nem is jött vissza. Nem mondanám, hogy bujkáltak, de nyilvánvaló, hogy Westbridge-ből nem kértek többet. Hank, nos, ő más tészta. Ő mindennap elsétált a bázistól a város másik végébe, a sínekhez. Mintha az útvonalat vizsgálná. Mintha azt próbálná kisilabizálni, hogyan került oda Leo és Diana. Szerintem tudom a választ. Az utolsó emléke róluk az, hogy lelőtték őket a bázisnál. Ahogy neked is.

– Igazából nem láttam, hogy lelövik őket.

– Tudom. De tegyük fel, hogy a Titkos Társaság tagjai, téged leszámítva, mind ott voltak. Leo, Diana, Hank, Beth és Rex. Tegyük fel, hogy látták a reflektorokat, hallották a lövéseket, és elfutottak. Lehet, hogy Hank és a többiek látták, ahogy Leót és Dianát lelövik. De hozzád hasonlóan halálra rémültek. Másnap azt a hírt kapják, hogy a vasúti síneknél megtalálták a holttestüket. A város másik végében. Nyilván összezavarodtak.

Maura bólint.

– Nyilván ők is azt gondolhatták, hogy a bázis emberei vitték oda őket.

– Úgy van.

– Ennek ellenére a városban maradtak. – Maura felhajt az autópályára. – Vagyis ez arra enged következtetni, hogy Reeves és az emberei nem tudtak Hankról, Rexről és Bethről. Talán csak Leo és Diana ment közel a kerítéshez.

Logikusnak tűnik.

– És Reeves reakciójából ítélve az a sanda gyanúm, hogy ő sem tudott a felvételtől.

– Vagyis azt hitték, én vagyok az egyetlen élő szemtanú – mondja. – Egészen mostanáig.

– Úgy van.

– De mégis mi buktatta le őket? Tizenöt év után?

Erősen töröm a fejem. Van egy tippem. A szeme sarkából Maura látja rajtam.

– Mi az?

– A vírusvideó.

– Milyen vírusvideó?

– Amin Hank állítólag mutogatja magát.

Elmesélem neki a sztorit, hogy a videó elterjedése után az emberek azt hitték, valaki önbíráskodásra adta a fejét. Amikor végzek, megjegyzi:

– Tehát azt gondolod, hogy valaki a bázisról látta a videót, és felismerte Hanket?

Megrázom a fejem.

– Nem, ez nem túl logikus. Ha látták Hanket aznap este...

– Már korábban felismerték volna.

Egy mozaik még hiányzik. De valami azt súgja, a dolognak köze van a vírusvideóhoz. Tizenöt éven át mind a hárman biztonságban voltak. Ám egyszer csak napvilágra kerül az a videó Hankről.

Tutira összefügg.

Egy piros ruhás lovaszt ábrázoló barna tábla köszönt: ÜDVÖZÖLJÜK FAR HILLSBEN! Ez nem az a tipikus vidék. Távolról sem. Somersset megyének ezt a részét tehetősebbek lakják, akik vidéki nyugalomra vágnak, meg egy hatalmas házra hatalmas telekkel, ahol belátható távolban szomszédok

sincsenek. Ismerek errefelé egy gyakran jótékonykodó pasast, akinek a telkén háromlyukú golfpálya van. Mások lovat tartanak, vagy almát természetesen bornak, vagy pusztá kedvtelésből valami másfajta gazdálkodást folytatnak.

Maura arcát figyelem. Látom rajta, hogy ez neki is sok így hirtelen. Odanyúlok, és megfogom a kezét. Rám mosolyog. Mosolya csontig hatol, felvillanyoz, vért pezsdít. Fogja a kezem, az ajkához emeli, és megcsókolja.

– Maura...

– Tessék?

– Ha megint el kell szöknöd, veled megyek.

Az arcához szorítja a kezem.

– Nem hagylak itt, Nap! Csak hogy tudd! Akármilyen lesz, többé nem hagylak el!

Minden más szó felesleges. Érezzük mindketten. Nem vagyunk többé hormontól fűtött kamaszok, sem rossz csillagzat alatt álló szerelmesek. Edzett, tapasztalt harcosok vagyunk, akik pontosan tudják, ez miről szól. Semmi megjátás, semmi elfojtás, semmi játszmázás.

Ellie kocsija Bethék farmjától nem messze parkol. Mögé állunk, és kiszállunk. Ellie és Maura megölelik egymást. Tizenöt éve nem találkoztak. Azóta, amióta Maura aznap éjjel Ellie-nél húzta meg magát. Miután elengedik egymást, Ellie kocsijához megyünk. Ellie elfoglalja a volánt. Enyém az anyósülés, Maura hátracsusszan. A kocsibejáróhoz hajtunk, és megállunk a kapu előtt.

Ellie megnyomja a kapucsengőt. Semmi. Még egy próba. Megint semmi.

A távolban feltűnik a fehér farmház. Mint az összes hasonló farmház, amit valaha láttam, ez is elbűvölő és nosztalgiát ébresztő.

Könnyű elképzelni, mennyivel nyugodtabb, boldogabb lehet itt az élet. Kiszállok, próbálom kinyitni a kaput. Nem megy.

Kizárt, hogy itt feladjam. A cölöpkerítéshez lépek. Felhúzódkodok, és hopp, már bent is vagyok. Intek Ellie-nek és Maurának, hogy maradjanak a kocsiban. A farmház úgy százötven-kétszáz méterre lehet. Nincsenek fák, semmi, ami mögött el tudnék rejtőzni. Nem számít. A kocsibejárón indulok el,

bárki láthat.

A házhoz érve látom, hogy a garázsban egy Volvo kombi áll. Megnézem a rendszámot. Michigani. Beth Ann Arborban él. Nem kell hozzá nagy nyomozótehetség, hogy rájöjjek, a kocsi valószínűleg az övé.

Egyelőre nem csöngetek be. Ha Beth itt van, már úgyis tudja, hogy itt vagyunk. Megkerülöm a házat. Bekukucskálok az ablakokon. Hátról kezdem.

Meglátom Beth-t. A konyhában van. Előtte az asztalon egy majdnem üres Jameson whiskysüveg. A pohara is félig üres.

Ölében puska.

Figyelem, ahogy az italért nyúl. Egy kicsit remeg. Lassú, tétova. Mint mondtam, az üveg már majdnem üres, és hamarosan a pohár is az lesz. Azon filózom, mi legyen a menet. Nem akarom sokáig halogatni. A hátsó ajtóhoz lopózom, lendítem a lábam, és a kilincs fölött berúgom. Az ajtó piszkafa módjára hasad ketté. Nem habozok. A rúgás lendületét kihasználva pillanat alatt a konyhában termek.

Beth lassan reagál. Még fel sem emeli a puskát, már csavarom is ki a kezéből. Gyerekjáték az egész.

Riadtan rám mered.

– Szia, Nap!

– Szia, Beth!

– Legyünk túl rajta! – mondja. – Lőj le!

Harmincharmadik fejezet

Kiszedem a töltényeket, és a sarokba hajítom. A puskát a másikba. Maura applikációjával üzenetet küldök a többieknek, hogy minden oké, maradjanak a kocsiban. Beth dacosan mered rám. Kihúszom a szemközti széket, és leülök mellé a konyhaasztalhoz.

– Miért akarnálak lelőni? – kérdezem.

Beth külseje nem sokat változott a gimi óta. Megfigyeltem, hogy a ma harmincas éveikben járó egykori lány osztálytársaim sokkal vonzóbbak lettek a korral. Nem tudom, miért, talán az érettség vagy az önbizalom teszi. De az is lehet, hogy ennél sokkal kézzelfoghatóbb oka van, például hogy tónusosabbak az izmaik és feszesebb az arcbőrük. Csak azt tudom, hogy mai szemmel nem nehéz meglátni benne azt a lányt, aki első hegedűs volt a sulizenekarban, vagy aki biológia-ösztöndíjat nyert negyedikben.

– Bosszúból – mondja. A beszéde jól láthatóan kezd összefolyni.

– Bosszúból miért?

– Hogy elhallgattass minket. Hogy ne derüljön ki az igazság. De ez baromság, Nap. Tizenöt évig egy árva szót se szóltunk senkinek. Hallgattunk, mint a sír, Istenemre esküszöm!

Nem tudom, hogy álljak hozzá. Mondjam neki azt, hogy nyugodjon meg, eszem ágába sincs bántani, hátha úgy jobban megnyílik? Vagy tartsam bizonytalanságban, hogy azt higgye, egyedül úgy mentheti az irháját, ha beszél?

– Családod van – mondom.

– Két fiam. Nyolc- és hatévesek.

Látom a kijózanító rémületet a szemében. Nem akarom, hogy rettegjen. Csak az igazságot akarom.

– Mondd el, mi történt aznap éjjel!

– Tényleg nem tudod?

– Tényleg nem tudom.

– Leo mit mesélt?

– Hogy érted?

– Ha jól tudom, neked hokimeccsed volt aznap este, igaz?

– Aha.

– Leo mit mesélt neked indulás előtt?

A kérdés meglep. Próbálok felidézni a szituációt. Kora este van. Otthon vagyok. A cuccomat már összeraktam. Nevetséges, mennyi holmi kell egy hokimeccsre: korcsolya, ütő, könyökvédő, lábszárvédő, vállvédő, kesztyű, mellvédő, nyakvédő, sisak. Apa listát írt mindenről, nehogy egyszer úgy járjak, hogy a pályán veszem észre, hogy mondjuk elfelejtettem eltenni a fognvédőmet.

Te hol voltál, Leo?

Most, hogy visszagondolok, úgy rémlik, nem voltál ott velünk az előszobában. Amikor apával átnéztük a listát, általában te is ott voltál. Aztán te vittél ki a sulibuszhoz. Nagyjából ez volt a menetrend.

De aznap este nem. Már nem emlékszem, miért. Miután átnéztük a listát, apa megkérdezte, hol vagy. Talán vállalt vontam, nem tudom. Aztán megnéztem, nem vagy-e a szobánkban. Bár sötét volt, az emeletes ágyon feküdtél.

– Kiviszel? – kérdeztem.

– Nem vinne ki most apa? Egy kicsit szeretnék még heverészni.

Így hát apa vitt ki. Ennyi. Ez volt az utolsó párbeszédünk. Akkor nem agyaltam rajta. Csak amikor az emberek kettős öngyilkosságról kezdtek el beszélni, akkor gondolkodtam el. De akkor sem a szavaidon, inkább a komor hangulatodon, ahogy ott feküdtél a sötétben. De igazából sosem adtam hitelt ezeknek a pletykáknak. Vagy ha mégis, talán én is úgy voltam vele, mint Augie a bázison tett látogatásával. Elnyomtam magamban. Nem akartam, hogy a halálos öngyilkosság legyen, így a gondolatát is elfojtottam magamban. Ilyenek vagyunk. Csak arra figyelünk, ami beleillik a narratívánkba. És hajlunk elvetni mindazt, ami nem.

– Leo nekem semmit sem mesélt – mondom Bethnek.

– Semmit sem mesélt Dianáról? Hogy mik a tervei aznap estére?

– Semmit.

Beth újabb whiskyt tölt a poharába.

– Pedig azt hittem, vagytok olyan bizalmas viszonyban.

- Mi történt, Beth?
- Miért olyan fontos ez most hirtelen?
- Nem hirtelen – mondom. – Mindig is fontos volt. Felemeli a poharat. Az italt tanulmányozza.
- Mi történt, Beth?
- Az igazság nem fog enyhíteni a lelkedem, Nap. Csak sokkal rosszabb lesz, hidd el!
- Nem érdekel – mondom. – Tudni akarom, így hát Beth nekikezdett.

~~~

– Most már csak én vagyok életben, nem igaz? A többiek halottak. Úgy tudom, mindannyian próbáltunk jó útra térni. Rexből zsarú lett, belőlem kardiológus. Többnyire az eseteteken segíték. Létrehoztam egy klinikát a szívproblémákkal küzdőknek. Megelőzés, kezelés, gyógyszerelés. Műtét, ha kell. Az emberek azt tartják rólam, hogy önzetlen vagyok és segítőkész. De az igazság az, hogy azért kezdtem el jót cselekedni, hogy jóvátegyem, amit aznap éjjel elkövettem.

Üveges szemmel az asztalra mered.

– Mindannyian hibásak vagyunk. De volt köztünk egy vezér. Az egész az ő ötlete volt. Ő hozta mozgásba az eseményeket. Mi, többiek túl gyengék voltunk ahhoz, hogy nemet mondjunk. Ami csak súlyosbítja a tettünket. Amikor gyerek voltam, mindig is utáltam a másokat terrorizáló diákokat. De tudod, kiket utáltam még jobban?

Megrázom a fejem.

– Azokat, akik a kötekedő gyerek háta mögül tétlenül szemlélték a történeteket. Ezek voltunk mi.

– Ki volt a vezér? – kérdezem.

Rosszallóan felvonja a szemöldökét.

– Kitalálad.

Nem nehéz rájönni. Te voltál az, Leo! Te voltál a főkolompos!

– Leo valahogy megtudta, hogy Diana ki akarja dobni. De Diana meg akarta várni, hogy túl legyenek azon a hülye bálon. Elég kellemetlen szitu. Nem akarta kihasználni Leót. Jesszusom, úgy beszélek, mint egy hülye tinédzser. Szóval Leo először csak

szomorú volt. Aztán rettentően pipa. Nyilván tudta, hogy a tesód rengeteget narkózott.

Kurtán bólintok.

– Mint mindenki más. De ebben is ő vitte a prímet. Ha engem kérdezel, ez volt az, ami leginkább éket vert Leo és Diana közé. Leo bulizós volt, Diana nem. Ráadásul ő volt a rendőrkapitány lánya. Szóval Leónak kezdett elborulni az agya. Fel-alá járkált, elmondta Dianát mindenféle kurvának, meg hogy mőresre kéne tanítani. A Titkos Társaságról tudsz, igaz?

– Aha.

– Én, Leo, Rex, Hank és Maura. Azt mondta, a Titkos Társaságnak bosszút kell állnia Dianán. Az elején szerintem senki sem vette komolyan. Úgy volt, hogy Rexéknél találkozunk, de Maura például el sem jött. Ami furcsa. Hiszen pont ő tűnt el aznap éjjel. Sokat töprengtem ezen. Vajon miért szökött meg Maura, ha nem is volt része a tervnek?

Beth leszegi a fejét.

– Mi volt a terv? – kérdezem.

– Mindenkinek megvolt a feladata. Hank szerezte az LSD-t. Ledöbbenek.

– Ti LSD-t szedtetek?

– Nem, azelőtt soha. Ez is része volt a tervnek. Hank ismert valakit kémiaóráról, aki szervált neki folyékony verziót. Rex dolga az volt, hogy biztosítsa a helyet. Úgy volt, hogy a pincéjében gyűlünk össze. Nekem kellett gondoskodnom arról, hogy Diana bevegye a cuccot.

– Az LSD-t?

Bólint.

– Diana magától soha nem vette volna be. Viszont imádta a diétás kólát. Úgyhogy az én dolgom az volt, hogy belekeverjem az italába. Mint mondtam, mindenkinek megvolt a feladata. Már mind ott voltunk, amikor Leo elment Dianáért.

Emlékszem, Augie mit mesélt erről. Láttam, hogy Leo el van szállva. Azt kívánta, bárcsak visszaugorhatna az időben, hogy megakadályozza, hogy Diana kilépjen az ajtón.

– Aztán mi történt? – kérdezem.

– Dianának egy kicsit gyanús volt, hogy Leo Rexék pincéjébe viszi. Ezért volt fontos, hogy én is ott legyek. Egy másik lány. Ez

majd megnyugtatta. Megígértük, hogy nem lesz ivászat. Pingpongoztunk, mozítottunk. Közben mindenki iszogatózott. Persze csak üdítőt. Mi vodkával kevertük. Dianáéba meg beleöntöttem azt a kotyvalékot, amit Hank hozott. Elvöltünk, nevetgélünk, jól éreztük magunkat. Már el is felejtettem, miért vagyunk ott. Emlékszem, egy ponton ránéztem Dianára. Az ájulás határán volt. Talán túl sok cuccot kevertem a kólájába, gondoltam, mert durván ki volt ütve. Úgyhogy azt hittem, ezzel a dolog le van tudva, a küldetést teljesítettük.

Megáll és a semmibe réved. Próbálom visszaterelni.

– De nem volt vége.

– Nem – mondja Beth. – Még nem. – Keresztülnéz rajtam, mintha ott se lennék. – Nem tudom, kinek az ötlete volt. Azt hiszem, Rexé. Egyszer egy sáttortáborban volt felügyelő. Egy csomót sztorizott arról, hogy a mélyen alvókat a hecc kedvéért ágyastól kivitték az erdőbe. Aztán elbújtak, és amikor az illető felébredt, jót röhögtek azon, ahogy ijedtében összeszarja magát. Rex egy csomó ilyen vicces sztorit mesélt. Egyszer bebújt valakinek az ágya alá, és addig bökdöste alulról, amíg az illető üvöltve fel nem ébredt. Volt, hogy meleg vízbe lógatták a gyerek kezét, amitől állítólag bepisál. Ehelyett a fickó felkelt, hogy vécére menjen, és egyenesen belesétált egy bokorba. Erre Leo felvetette – igen, biztos, hogy ő volt: – „Vigyük ki Dianát az erdőbe, a bázishoz!”

Ó, ne...!

– Úgyhogy kivittük. Koromsötét volt. Az ösvényen cipeltük szegényt. Vártam, hogy valaki lefújja az egészet, de hiába. Az öreg szikla mögött volt egy tisztás. Biztosan emlékszel. Leo ott akarta hagyni, mert, mint mondta, az volt a szerelmeskedőhelyük. Emlékszem, milyen gúnyosan mondta: „szerelmeskedőhely”. Diana ugyanis soha nem hagyta, hogy egy pontnál tovább menjenek. Szóval ott tettük le Dianát. Mint egy kupac szemetet. Emlékszem, ahogy Leo ránézett. Mint aki meg akarja erőszakolni, vagy nem tudom. Persze nem tette meg. Mondta, hogy bújjunk el, és várjuk meg, mi lesz. Így hát elbújtunk. Rex és Hank idétlenül vihogott. Szerintem kínjukban, bár nyilván kíváncsiak voltak, hogyan hat majd Dianára a cucc. Leo csak meredten bámulta. Én... én meg vártam, hogy vége

legyen. Haza akartam menni. Mondtam is: „szerintem ennyi elég lesz”. Emlékszem, ahogy mondtam Leónak: „Muszáj ezt csinálnod vele?” Mire Leo elkomorult. Mintha... mintha hirtelen ráébredt volna, mit csinál. Egy könnycsepp szaladt végig az arcán. Mondom: „Jól van, Leo, most már vigyük haza!” Leo bólintott. Rászólt a többiekre, hogy hagyják abba a vihogást. Felállt és Diana felé indult, de egyszer csak...

Potyognak a könnyei.

– Egyszer csak? – kérdezem.

– Elszabadult a pokol – mondja Beth. – Kigyúltak azok a hatalmas fények. Amikor ránk irányították őket, Diana felpattant, mintha lelocsolták volna egy vödör jeges vízzel. Sikoltozva a fények felé rohant. Leo utána. Rex, Hank és én ledermedtünk. Láttam Diana sziluettjét a fényben. Még mindig sikoltozott, egyre hangosabban, és sorban dobálta le magáról a ruháit. Aztán egyszer csak lövések dördültek. Láttam... láttam, ahogy Diana elterül a földön. Leo megfordult. „Tűnjetek el!”, kiabálta. Nem kellett kétszer mondania. Futottunk, ahogy a lábunk bírta. Vissza Rexék pincéjébe. Egész este vártuk, hogy Leo... Fogadalmat tettünk, hogy soha senkinek nem beszélünk erről az estéről. Ott gubbasztottunk a pincében. Teltek-múltak az órák, és mi reméltük a legjobbakat. Nem tudtuk, mi történt. Aznap este még nem, sőt másnap reggel sem. Talán Diana kórházba került, és minden rendben lesz, gondoltuk. Aztán meghallottuk a hírt, hogy megtalálták őket a síneknél. Rögtön összeraktuk, mi történt. A szemetek lelőtték őket, és így akarták álcázni. Hank jelenteni akarta. Azt mondta, szóljunk a zsaruknak, de Rex leállította. Mit mondhattunk volna? Hogy bedrogoztuk a rendőrkapitány lányát, és kivittük az erdőbe, aztán a bázis őrei lelőtték? Így hát fogadalmat tettünk. Hogy soha nem beszélünk róla. Aztán leérettségiztünk és elköltöztünk a városból.

Beth folytatja. Mesél, milyen volt félelemben élni. Mesél az önutálatáról, a depresszióval való küzdelméről, a táplálkozási zavarairól, a bűntudatáról, annak az éjszakának a borzalmáról, a rémálmairól, amelyekben látta Dianát meztelenül, próbálta figyelmeztetni, futott oda hozzá, próbálta visszatartani, mielőtt a fények felé rohan. Csak mesél és mesél. Sír, megbocsátásért könyörög. Azt mondja, megérdemelte azt a sok szörnyűséget,

ami vele történt.

De már csak félig figyelek rá.

Az agyam kattog, forog és olyan utakra visz, amelyeket sosem akartam bejárni. Nemrég meséltem, hogy az agyunk hajlamos csak azt észrevenni, ami beleillik a narratívánkba, és nem hajlandó tudomást venni arról, ami nem. Próbálok ezt a hibát nem elkövetni. Próbálok helyesen beállítani a fókuszt, még ha nincs is ínyemre. Még ha tagadni akarom is. Beth figyelmeztetett. Óva intett, hogy nem biztos, hogy tudni akarom az igazságot. Nem is sejti, mennyire igaza volt. Valahol azt kívánom, bárcsak visszarepülhetnék az időben oda, amikor Reynolds és Bates először bekopogott az ajtómon, és megmondanám nekik, hogy nem tudom, és nem is akarom tudni. De most már túl késő. Nem tehetem meg, hogy elfordítom a fejem. Így vagy úgy, mindegy, milyen áron, de el kell jönnie az igazságnak.

Mert most már tudom. Tudom az igazságot.

Harmincnegyedik fejezet

Van egy laptopod? – kérdezem Betht.

A szavaim kizökkentik. Már vagy öt perce mondja a monológját megszakítás nélkül. Feláll és idehozza a gépét. Bekapcsolja és felém fordítja a képernyőt. Megnyitom a böngészőt, és bepötyögöm a honlap címét. Felhasználónévnek megadom az e-mail-címet, a jelszót még ki kell találnom. Harmadikra eltrafálok. Végigfutom az üzeneteket. Megtalálom a megfelelő nevet. Felírom a telefonszámmal együtt.

Egy csomó nem fogadott hívásom van. Muse, Augie, Ellie és vélhetően az FBI. Nem csoda. Az FBI a kazetta miatt keres. A zsaruk már nyilván megnézték a biztonsági kamera felvételét, amelyből kiderül, hogy a Hunk-A-Hunk-A parkolójában beszálok a sárga Mustangba.

De most nem foglalkozom velük.

Most nekem kell telefonálnom. Felhívom a Westbridge-i Rendőrkapitányságot. Sikerrel járok. Aztán leszólok délre. Beütöm a számot, amit a honlapról írtam le. Mondom, hogy rendőr vagyok. Majd felhívom Reynolds hadnagyot Pennsylvaniában.

– Egy szívességet kérnék magától – mondom.

Reynolds végighallgat.

– Rendben, tíz percen belül küldöm a videót – mondja.

– Köszönöm.

Mielőtt letenné, rákérdez:

– Rájött már, ki küldte Rexre a bérgyilkost?

Rájöttem, de egyelőre nem mondom el neki. Mi van, ha tévedek? Augie-t hívom. Amikor felveszi, ezzel kezdi:

– Lehet, hogy az FBI lehallgatja a telefonom.

– Ne aggódj! – mondom. – Ha letettem, beszélek velük.

– Mi folyik ott?

Nem tudom, mit mondjak ennek a gyásztól sújtott apának. Azt hiszem, maradok az igazságnál. Elég a hazugságokból. Elég a titkokból.

– Megtaláltam Beth Lashley-t – mondom.

– Hol?

– A szülei farmján bujkál Far Hillsben.

– Mit mondott?

– Hogy Diana... – A szemem könnybe borul. Istenem, Leo, mit tettél? Amikor utoljára láttalak az emeletes ágyon, lehet, hogy Diana miatt keseregtél? Talán már a bosszút forraltad? Miért nem avattál be? Azelőtt mindent elmondtál nekem. Miért zárkóztál úgy magadba? Vagy én voltam az, aki annyira el volt foglalva magával? A hokival, a sulival, Maurával, hogy nem vettem észre, hogy valami bánt? Hogy nem szóltam, hogy véget kéne vetned ennek az önpusztításnak?

Túl sok mindenkit lehetne okolni. Akár engem is?

– Mi van Dianával? – kérdezi Augie.

– Pár perc, és végzek – mondom. – Jobb, ha személyesen mondom el.

– Olyan szörnyű... – A hangsúlya inkább kijelentő, semmint kérdő.

Nem felelek. Jobb, ha nem mondok rá semmit.

– Otthon leszek – mondja Augie. – Gyere át, ha tudsz!

~~~

Amikor meglátom Augie-t, a szívem majd kihagy.

Már egy órája várok rá. Bethszel ellentétben nem vagyok olyan óvatlan, hogy az ablak mellé üljek. A nappali sarkába húzódtam. Innen az összes bejáratot szemmel tarthatom. Itt senki nem láthat meg.

Tudom az igazságot, de még mindig reménykedem abban, hogy tévedek. Hogy csak az időmet fecsérlem. Hogy feleslegesen ülök itt a farmház sarkában egész nap, egész éjjel, és reggel rájövök, hogy tévedtem. Hogy valahol elcsesztem. Hogy mindvégig – bár úgy lenne – reménytelenül rossz nyomon jártam.

De nem tévedtem. Jó detektív vagyok. A legjobbától tanultam.

Augie egyelőre nem vesz észre.

Rászegezem a fegyverem, és felkapcsolom a villanyt. Augie megfordul. Felszólítanám, hogy ne mocsanjon, de nem bírom

megtenni. Csak ülök a sarokban stukkerrel a kézben, és remélem, hogy nem fogja használni az övét. Rám néz. Tudom. Tudja.

– Beléptem a társkereső alkalmazásodba – mondom.

– Hogyan?

– Az e-mail-címed volt az azonosító.

Bólint. Még mindig ő a mentor.

– És a jelszó?

– Nyolcvannégy-tizenegy-tizennégy – mondom. – Diana születési dátuma.

– Én balga!

– Megnéztem az üzeneteidet. Csak egyetlen nő volt, akit Yvonne-nak hívnak. A telefonszáma is megvolt.

– Felhívtad?

– Fel. Csak egyszer randiztatok. Együtt ebédeltetek. Yvonne Shifrin szerint kedves pasas vagy, de túl sok szomorúság van a szemedben.

– Ő is rendes nőnek tűnt – mondja.

– Aztán felhívtam a Sea Pine üdülőcentrumot Hilton Headben. Hogy biztos legyen benne. Nem vettél ki semmilyen szobát.

– És ha csak rosszul mondtam a szálloda nevét?

– Tényleg ezt akarod játszani?

Megrázza a fejét.

– Beth elmondta, mit tettek Dianával?

– El.

– Akkor nyilván érted.

– Te ölted meg a testvéremet, Augie?

– Igazságot szolgáltatottam a lányoméért.

– Te ölted meg Leót?

De Augie nem könnyíti meg a dolgom.

– Aznap este beugrottam egy kis parmezános csirkéért Nellie's falatozójába. Audrey szülőin volt, úgyhogy csak ketten voltunk Dianával. Láttam rajta, hogy valami bántja. Csak piszkálgatta az ételt, pedig máskor seperc alatt belapátolta a parmezános csirkét.

– Oldalra dönti a fejét, próbál visszaemlékezni. – Megkérdeztem, bántja-e valami. Elmondta, hogy szakítani akar

Leóval. Minden köntörfalazás nélkül bevallotta. Ilyen kapcsolatunk volt, Nap.

Rám néz. Nem szólok semmit.

– Megkérdeztem, mikor akarja neki megmondani. Azt mondta, még nem tudja, valószínűleg a bál után. – Behunyja a szemét.

– Mondtam neki, hogy nem akarok beleszólni, de szerintem ez nem korrekt Leóval szemben. Ha már nem akar vele járni, nem kéne áztatnia. Látod, Nap? Talán ha lakatot tettem volna a számra. Ha nem avatkoztam volna a dolgába... Találkoztam a testvéreddel, amikor érte jött. Be volt állva, én meg, mint egy idióta... Istenem, miért engedtem el? Minden áldott este, amikor befekszem az ágyba, ezt kérdezem magamtól. Szánalmas, magányos, nyomorúságos, üres életem minden egyes napján. Csak fekszem, és újrajátsszom magamban a jelenetet, és mindenféle alkukat ajánlok Istennek, hogy mi mindent adnék érte, mit meg nem tennék, milyen szenvedést ki nem állnék azért, ha visszamehetnék és újracsinálhatnám. Az Úr nagyon kegyetlen tud lenni néha. Megáldott a világ legcsodálatosabb kislányával. Ezt mindig is tudtam. Tudtam, milyen törekeny az egész. Próbáltam egyensúlyozni azon az istenverte határvonalon, hogy szigorú apa is legyek, de közben elég szabadságot adjak a lányomnak.

Ott áll remegve. Rajta tartom a fegyvert.

– Szóval hogy is volt, Augie?

– Úgy volt, ahogy már korábban is meséltem. Lakossági bejelentésre kimentem a bázishoz. Andy Reeves behívott. Tudtam, hogy valami történt, mert mindenki halálsápadt volt. Először is Reeves megmutatta a fickót a teherkocsiban. A bázison tartották fogva. Veszélyes honi terrorista, magyarázta. A fickó túljutott a kerítésen. Nem kockáztathatták meg a szökését. Hivatalosan ott sem volt, így muszáj volt megszabadulniuk tőle. Hivatalosan azt kommunikálták, hogy a fickó visszaszökött Irakba, vagy ilyesmi. Reeves ezt bizalmasan súgta meg. Világos volt, hogy államtitok. Biztos akart lenni, hogy megbízhat bennem. Mondtam, hogy megbízhat. Aztán... aztán közölte, hogy mutatni fog valami borzalmat.

Augie arca összerándul.

– Reeves kivitt a fák közé. Két embere is velünk jött. Kettő már korábban előrement. Rávilágított a zseblámpával. Ott feküdt a földön, ruhátlanul...

Felnéz. A szemében mérhetetlen harag.

– ...mellette meg ott térdepelt Leo. A lányom kezét szorongatta, és hisztérikusan zokogott. Nézem őket némán, döbbenet. Reeves mesélni kezd. Az a rab, ott a teherkocsiban, megszökött. Felkapcsolták a reflektorokat. Az örök a toronyban lőni kezdtek. Elvileg senki sem lehetett volna odakint. Éjszaka volt. A bázis körül mindenhol kint voltak a figyelmeztető táblák. Az örök lelőtték a szökevényt, de véletlenül, a kavarodásban... úgy értem, Diana sikoltozva rohant feléjük, anyaszült meztelenül, és az egyik őr, egy újonc, pánikba esett és meghúzta a ravaszt. Nem hibáztatom. Szóval ott állunk. Gondolom, most azt képzeled, hogy lerogytam mellé. Hogy a kislányom ott feküdt holtan, én meg önkéntelenül lerogytam mellé, és kétségbeesetten zokogtam. De nem ez történt.

Rám mered. Nem tudom, mit mondhatnék, így inkább nem mondok semmit.

– Leo még mindig zokog. Kérdezem tőle, milyen higgadtan csak tudom, mi történt. Reeves int az embereinek, hogy menjenek vissza. Leo a könnyeit törölgeti a ruhája ujjával. Mesélni kezdi, hogy Dianával szerelmeskedni jöttek az erdőbe. Hogy épp rá akartak térni a dologra. Tudod. Vetkőzni kezdtek. De amikor hirtelen kigyúltak a fények, Diana felpattant és bepánikolt. Reeves a háttérben hallgatja. Ránézek. A fejét ingatja. Ő már tudja, amit a testvéred arcán magam is látok. Leo hazudik. „Felvette a kamera”, suttogja Reeves. Felsegítem a testvéredet. Bemegyünk a bázisra, hogy megnézzük a felvételt. Reeves először a barátnődről készült videót mutatja. Őt is felvették. Reeves azt kérdezte, ismerem-e. Meglepetésemben rögtön rávágtam, hogy igen. Ő Maura Wells, mondtam. Bólintott, és megmutatta a másik felvételt. Dianát látom. Fejvesztve rohan és kétségbeesetten sikoltozik. Látszik, hogy halálra van rémülve. A ruháját szaggatja magáról, mintha lánggra kapott volna. Ezek voltak a lányom életének utolsó pillanatai. Hogy halálra válva sikoltozik. Láttam, ahogy golyót kap a mellkasába. Ahogy elterül a földön. Ahogy megjelenik mellette Leo. Reeves megállítja a

szalagot. Leóra nézek. Összehúzza magát. „Hogyhogy a te ruhád még rajtad van?”, kérdezem. Sírni kezd. Előjött valami mesével, hogy Dianával mennyire szerették egymást. De mint mondtam, tudtam, hogy Diana ki akarta dobni. Előveszem a higgadt énem. Mint aki meg akarja érteni. Én a zsaru, ő az elkövető. Meg akarom puhítani. A szívem majd kiugrik a helyéből. Mondom neki: „Jól van, Leo, akkor most szépen elmondod az igazat!” Előbb-utóbb úgylis fel fogják boncolni. Ki fog derülni, milyen szer van a szervezetében. Nyomás alatt tartom. Csak egy ostoba kölyök. Hamar meg fog törni.

– Mit mondott?

– Hogy csak egy ostoba tréfa volt, szajkózta. Hogy csak meg akarták viccelni. Visszaadni neki a kölcsönt.

– Te mit tettél?

– Reevezzel összenéztünk. Bólintott, mint akik értik egymást. Világos volt. Ez egy titkos objektum. A kormány nem fogja hagyni, hogy bármi is kiszivárogon. Akkor sem, ha ez néhány civil áldozattal jár. Magunkra hagyott minket. Leo még mindig sírt. Mondtam neki, ne aggódjon, minden rendben lesz. Mondtam neki, hogy amit tett, az nem helyes. De most komolyan? Milyen büntetést kaphat ezért? Nem sokat. Végül is csak az a sara, hogy bedrogozott egy lányt. Nem nagy ügy. Legrosszabb esetben vádat emelnek ellene emberölési kísérletért, és kap egy felfüggesztettet. Miközben elmondtam neki ezeket, elővettem a pisztolyom, a homlokához nyomtam, és meghúztam a ravaszt.

Összerezzenek, mintha én is ott lennék. Mintha ott állnék Augie mellett, amint hidegvérrel megöl.

– Reeves visszajön. Azt mondja, menjek haza, majd ő elintézi. De nem megyek. Ott maradok. Összeszedem a lányom ruháit. Felöltöztetem. Nem akarom, hogy meztelenül találjanak rá. Betesszük őket a teherkocsi végébe, és a városon át sínekhez hajtunk. Gyerünk! Én magam fektetem Dianát a sínre. A bivalyerős mozdony a szemem láttára gázolja el a csodaszép kislányomat. A szemem sem rebben. Borzalmasnak kell lennie. Minél borzalmasabb, annál jobb. Aztán fogtam magam, és hazamentem. Vártam, hogy megérkezzen a hír. Ennyi. Nincs tovább.

Legszívesebben elmondanám mindennek. Legszívesebben megbüntetném. De az egész annyira értelmetlennek tűnik, annyira hiábavalónak.

– Kitűnő vallató vagy – mondom. – De Leo még így sem mondta el a teljes igazságot, nem igaz?

– Nem – mondja. – Védte a barátait.

Bólintok.

– A kapitányságot is felhívtam. Az újonc Jill Stevens vette fel. Sosem hagyott nyugodni, hogy ha egyszer az asztalodra tette Hank aktáját, hogyhogy nem jártál utána? Aztán leesett. Dehogy nem jártál utána!

– A kosárpályán bukkantam rá. Nagyon felkavarta ez a vírusvideó dolog. Mindig is szívemen viseltem a sorsát, így felajánlottam neki, hogy estére nálam maradhat. Megnéztük a Knicks meccsét, aztán megágyaztam neki a vendégszobában. Amikor bement a szobába és a komódon meglátta Diana fényképét, kiborult. Zokogásban tört ki és könyörgött, hogy bocsássak meg neki. Azt hajtogatta, hogy az ő hibája. Először nem tudtam, mi ütött belé. Azt hittem, megint rátört egy mániás epizód, de aztán azt mondta: „Nem lett volna szabad elhoznom azt az LSD-t!”

– Szóval innen tudtad meg?

– Akkor eszmélt csak rá, hogy elszólta magát. Meg kellett izzasztanom, hogy kiszedjem belőle. De végül elmondta, mi történt aznap éjjel. Hogy mit tettek Rexszel és Bethszel. Mivel nincs gyereked, nem várom el, hogy megértsd. De közösen ölték meg Dianát. Közösen ölték meg a kislányomat. Az életemet. A mindenemet. Ők hárman kaptak még tizenöt évet. Élhettek, nevezhettek, megadatott nekik, hogy felnőjenek. Miközben az én kicsi lányom a földben rohadt. Hát tényleg nem érted, miért tettem?

Ebbe most nem akarok belemenni.

– Először Hanket ölted meg.

– Igen. Elrejtettem a holttestét, hogy senki ne találja meg. Aztán amikor felkerestük Tomot, úgy éreztem, megérdemli, hogy megtudja, mi történt a fiával. Csak ezután akasztottam fel. Vágásokat ejtettem rajta, hogy úgy tűnjön, az egésznek a videó az oka.

– De előzőleg még átruccantál Pennsylvaniába – mondom. Augie alapos volt. Nem végzett félmunkát. Gondosan felmérte a terepet, lenyomozta Rexet, rájött, miben utazik, és ellene fordította. Emlékszem, hogy a csapos hogyan írta le a gyilkost: bozontos szakáll, hosszú haj, nagy, bumszli orr. Maura, aki csak futólag találkozott Augie-val Diana utolsó szülinapi buliján, ugyanígy írta le. – Elváltottattad a külsődet. Még a járásodat is. De az autókölcsönző felvételének elemzésekor kiderült, hogy a magasság és a testsúly is stimmel. Nem beszélve a hangodról.

– Mi van a hangommal?

Nyílik a konyhaajtó. Maura és Ellie lép be rajta. Nem akartam, hogy maradjanak, de ragaszkodtak hozzá. Ellie azzal érvelt, hogy ha férfiak lennének, nem kérném, hogy elmenjenek. Igaza volt. Úgyhogy maradtak.

Maura biccent.

– A hang is stimmel.

– Maura szerint Rex gyilkosa profi volt – mondom. Ideje véget vetni ennek az egésznek. – Mégis futni hagyta. Részben ez vezetett nyomra. Tudtad, hogy Maurának semmi köze a Dianával történetekhez. Ezért nem ölted meg.

Ennyi a történet. Felesleges tovább ragozni. Említhetném neki a többi árulkodó jelet is, ami lebuktatta. Például, hogy honnan tudta, hogy Rexszel két lövés végzett hátulról, amikor ezt én soha nem mondtam neki. Vagy amikor Reeves a vallatás előtt Diana miatt sajnálkozott, de Leót egy szóval sem említette. De mindez már nem fontos.

– Na és most, Nap? – kérdezi Augie.

– Feltételezem, van nálad fegyver.

– Te adtad meg a címet – bólint. – Tudod, miért jöttem ide.

Hogy Bethszel is végezzen. Az utolsó emberrel, aki a lányát halálba kergette.

– Amit irántad éreztem, Nap – illetve érzek –, az valós. Valóban összekovácsolt minket a gyász. Téged, engem, apádat. Tudom, elég bizarrul hangzik. Már-már beteges...

– Nem, Augie, értem.

– Szeretlek.

A szívem szakad meg érte.

– Én is téged.

Augie a zsebe felé nyúl.

– Ne! – mondom.

– Sosem lőnélek le – mondja.

– Tudom – mondom. – De akkor se!

– Hadd vessek ennek véget, Nap!

A fejemet rázom.

– Nem, Augie!

Odalépek hozzá, és elveszem tőle a fegyvert. Valahol legbelül nem akarnám megállítani. Hadd végezze csak be egy takaros öngyilkossággal! Szépen, tisztán, csont nélkül. Nyugodjon békében! Sokan most azt gondolhatják, hogy mostanra értettem meg, hogy Augie helytelenül tanított az önbíráskodásra; hogy csak mert a jogrendszer nem mindig szolgáltat igazságot, még nem jelenti azt, hogy a saját kezembe kéne vennem a dolgokat; hogy amit Treyjel tettem, azt helytelenül tettem, éppúgy, ahogy Augie is helytelenül tette, amit Leóval, Hankkel és Rexszel tett. Sokan most azt gondolhatják, hogy azért állítom meg, mert azt akarom, hogy a jog szolgáltatson igazságot; hogy végre megértettem, hogy hagynom kell, hogy a forrongó indulat helyett a törvény mondjon ítéletet.

Vagy egyszerűen csak arra jöttem rá, miközben teszem rá a bilincset, hogy az öngyilkosság túl könnyű kiút lenne számára. Hogy ha megölné magát, hamar letudná. Ám ha öreg zсарu létére egy börtöncellában kell hogy megrohadjon a démonaitól kísértve, az sokkal nagyobb nyomorúság lenne számára, mint egy gyors golyó.

Vajon számít, mi a helyes?

Letaglóz, porig sújt a fájdalom. Egy pillanatra a nálam levő fegyverre gondolok. Átfut az agyamon, milyen könnyű lenne utánad menni, Leo. De a gondolat csupán egy pillanatig tart.

Ellie már kihívta a rendőrséget. Miközben viszik el, Augie még egyszer hátranéz. Talán még mondani akar valamit. De nem akarom hallani. Nem bírom hallani. Elvesztettem őt is. Ezen már semmi sem változtathat. Minden szó hiábavaló. Megfordulok, és kísétálok a hátsó ajtón.

Maura az ajtóban ácsorog. A tájat nézi. Mellé lépek.

– Van még valami, amit el kell mondanom – mondja.

– Nem fontos – mondom.

– Aznap délután találkoztam Dianával és Ellie-vel a sulikönyvtárban.

Természetesen erről is tudok. Ellie elmesélte.

– Diana elmondta, hogy a bál után szakítani akar Leóval. Nem tudom, miért csináltam belőle akkora ügyet. Tartanom kellett volna a számat.

Már erre is rájöttem.

– Te mondtad el Leónak.

Innen tudtál róla, Leo, nem igaz?

– Teljesen elszállt az agya. Mindenáron meg akarta bosszulni. De én ebben nem akartam részt venni.

– Ezért is mentél ki az erdőbe inkább egyedül – mondom.

– Ha nem mondtam volna el neki... az egész nem történt volna meg. Az én hibám.

– Nem – mondom. – Nem a te hibád.

És ezt komolyan is gondolom. A végtelenségig folytathatnánk a vádaskodást. Nem igaz, Leo? Az ő hibája, mert ő árulta el neked, hogy Diana szakítani akar veled. Az én hibám, mert nem figyeltem oda rád eléggé. Augie hibája, Hanké, Rexé, Bethé. Sőt, az Egyesült Államok elnökéé, mert ő adta az áldását a titkos tábor működésére.

De tudod, mit, Leo? Már nem érdekel. Igazából nem is hozzád beszélek. Hisz meghaltál. Szeretlek, és mindig is hiányozni fogsz, de már tizenöt éve, hogy elmentél. Ez elég hosszú idő a gyászra, nem gondolod? Úgyhogy most elengedlek, és mostantól valami másba, valami építőbe kapaszkodom. Már tudom az igazságot. És ahogy erre az erős, gyönyörű nőre nézek, akit a karomban tartok, úgy érzem, az igazság engem is szabaddá tett.

Köszönetnyilvánítás

A könyv eleji bevezetőmből kiderül, hogy történetünk megírásakor a gyerekkoromig nyúltam vissza. Bár a Livingston 60-as és 70-es évekbeli történetével foglalkozó Facebook-oldal felbecsülhetetlen segítséget jelentett, hálás köszönettel tartozom a végtelenül türelmes Don Bendernek, aki az egykor New Jersey-ben található rakétabázisok históriájának jeles szakértője. Szintén köszönettel tartozom Anne-Sophie Brioux-nek, dr. Anne Armstrong-Cobennek, Roger Hanosnak, Linda Fairsteinnek, Christine Balinak, Jamie Knappnek, Carrie Swetonicnak, Diane Discepolónak, Lisa Erbach Vance-nek, John Parsley-nek és mindazoknak, akiket esetleg kifelejtettem. Mivel mindannyian nagylelkű, csodálatos emberek, remélem, megbocsátanak nekem.

Külön említést érdemel Franco Cadeddu, Simon Fraser, Ann Hannon, Jeff Kaufman, Beth Lashley, Cory Mistysyn, Andy Reeves, Yvonne Shifrin, Marsha Stein, valamint Tom Stroud. Említett személyek (illetve hozzátartozóik) nagylelkű adományokkal támogatták az általam megjelölt jótékonyági szervezeteket, cserébe azért, hogy nevük megjelenjen regényem hasábjain. Ha a jövőben ön is részt kívánna venni ebben a kezdeményezésben, látogasson el a www.harlancoben.com weboldalra.